C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Norton_Andre-Svet_carodejnic_04-Pristav_mrtvych_lodi.pdb

PDB Name: Norton Andre-Svet carodejnic 4-
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.5.2007
Modification Date: 1.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ANDRE NORTON
SVĚT ČARODĚJNIC
PŘÍSTAV MRTVÝCH LODÍ

Kronikářka

Byly doby, kdy jsem jílec meče nebo kuši svírala mnohem snadněji než pero, kterým píši tento příběh. Dnes zaznamenávám činy jiných; shromáždila jsem zvláštní historky. To, že jsem se stala kronikářkou a zapisuji cizí příběhy, je jedním z úskoků, které dokáže osud přichystat.
V tichých stojatých vodách Lormtu se člověk musí přičinit sám. Měla jsem štěstí, jsem stále více vtahována do hledání nových poznatků, přestože si občas připadám jako pouhopouhý začátečník a musím se prokousat nespočetnými příběhy jiných lidí. Někdy mě však přepadá neodbytný pocit, že jsem doposud v té nekonečné válce Světla proti Temnotě nesehrála nijak výraznou úlohu.
Jmenuji se Duratan a jsem z rodu Harridů (což dnes už neznamená vůbec nic). V nejbližší době získám zplnomocnění, abych směla pátrat v rodinných dokumentech mnoha rozvětvených rodů; nikdy jsem nenarazila na žádné pokrevní spříznění s mým rodem. Někdy na mě padá tíseň z faktu, že vlastně nedokáži svůj vlastní rod pojmenovat.
Do Estcarpu jsem se dostala ještě jako malé dítě. Narodila jsem se v těch temných dobách, kdy vládl vévoda Yvian a celé Staré rase pořádně pustil žilou. Moje chůva mě sem přinesla, než zemřela na horečnaté onemocnění, potom se mě ujali cizí lidé.
Od těch dob nabral můj osud směr, který znají všichni naši exulanti. Bojovému umění mě začali učit, sotva jsem dokázala udržet zbraň odpovídající mé výšce - v té době to totiž nešlo jinak, když Kolderovi pekelníci poštvali proti nám všechny naše nepřátele.
Postupem času jsem se stala jedním z hraničářů, poznala přírodu a kromě toho jsem dokázala ovládat zbraně a naučila se, jak přežít v divočině. Od kamarádů jsem se lišila jen v jednom - vypadalo to, že mám schopnost dorozumět se se zvířaty. Jednou jsem se ocitla tváří v tvář sněžné kočce. Hleděly jsme si navzájem do očí, dokud se ta úchvatná lovkyně z výšin nevydala dál vlastní cestou. Hluboko v nitru jsem měla pocit, jako bych na chvíli byla v jejím kožichu, spřízněná s ní jako s nikým jiným.
Od té doby jsem byla opatrná a neklidná, měla jsem strach, že bych snad mohla být jedním z těch, kteří dokážou rozdělit svého ducha - být člověkem i zvířetem. Zatím jsem neobrůstala srstí ani peřím, neměla jsem tesáky ani drápy. A tak jsem si nakonec řekla, že je to jenom malé nadání, které je třeba opatrovat.
Když jsem sloužila na hranici, seznámila jsem se s mladými Tregarthy a od té doby ve mně rostla touha po něčem víc než jen po triumfu v boji. Kemoc, mladší z těch dvou legendárních válečníků, mě přitahoval stále více. Jeho otec byl Simon Tregarth, cizinec, matka byla čarodějka Jaelithe, která neztratila svoji moc ani když se vdala, otěhotněla a porodila. Přistupovala k tomu ještě další neslýchaná záležitost - jejich děti, všechny tři, se narodily zároveň. Byli to chlapci Kemoc a Kyllan a dívka Kaththea, která se proti své vůli musela učit čarodějnickému umění.
Její bratři se tomu snažili zabránit, ale bylo pozdě. Kemoc se z téhle nepodařené mise vrátil zamlklý a od té doby se mu v očích zračila smrtelná vážnost, kdykoli hovořil o sestře. Ptal se všech, co jeli s námi, i těch, které jsme potkávali. Myslím si však, že z toho, co chtěl, získal jenom málo, protože my, co jsme s Karstenem unikli, jsme si staré tradice, známé v Estcarpu, pamatovali ještě méně.
A potom, při jednom z loupežných nájezdů, které byly nedílnou součástí našeho života, utrpěl Kemoc zranění příliš vážné na to, aby si s ním dokázal poradit náš léčitel a museli jsme ho snést z výšin, které jsme ovládali. Krátce nato nastalo období klidu, téměř příměří, kdy náš kapitán chtěl někoho poslat pro doplnění zásob. Přihlásila jsem se dobrovolně. Bez Kemoce jsem si připadala ještě osamělejší.
Splnila jsem kapitánovy rozkazy, ale znamenalo to shromáždit materiál, což zabralo určitou dobu, a mně nezbývalo nic jiného, než Kemoce najít. Nikdy jsem nedokázala navázat přátelství snadno, ale s ním jsem cítila spříznění. Věděla jsem, že od té doby, co ztratil sestru, neustále něco hledal a já se domnívala, že bych se toho mohla zúčastnit. Když jsem se na něj ptala, řekli mi, že jeho zranění (neobešlo se bez trvalých následků) se zatím vyhojilo natolik, že mohl odjet do Lormtu.
Lormt byl v té době pro nás především legenda. Říkalo se, že je důvěrníkem vědomostí - čarodějky ovšem tvrdily, že to jsou vědomosti k ničemu - ale to místo bylo dokonce ještě starší než město Es, jehož historie je tak dlouhá, že zmapovat

její trvání by zabralo podstatnou část lidského života. Čarodějky se mu vyhýbaly; v podstatě se zdálo, že k němu chovají odpor. Říkalo se, že za jeho zdmi hledali útočiště učenci, ale ať se při svém pátrání dověděli cokoli, nikdy se o tyto poznatky nepodělili.
Vydala jsem se za Kemocem do Lormtu. Je pravda, že k tomu, aby se člověk vydal splnit úkol, z něhož není návratu, by mohl být pod vlivem geas. Nehněvala jsem se na nikoho (z těch, co jsem znala), kdo by měl moc mě takhle ovládnout. Ale zcela zjevně mě to táhlo do Lormtu.
A tak jsem došla až k veliké a velmi neobvyklé skupině budov, jakou jsem ještě nikdy neviděla. Byly to čtyři věže, spojené zdmi. Ale nepřecházely na nich žádné hlídky a ani u jediného vchodu nestála žádná stráž. Naopak, brána byla otevřená dokořán, a to určitě už dost dlouho - podle vrstvy hlíny, kvůli níž se nedala zavřít. Uvnitř byly budovy, ale nepodobaly se pevnosti a po obvodu kolem stěn byly stavby jen o něco lepší než chatrče - některé z nich už rozpadlé.
Jakási žena nabírala vodu ze studny. Sesedla jsem z koně a zeptala se jí, kde bych mohla najít pána. Zamrkala, potom se na mě usmála a řekla mi, že tady nejsou žádní páni, jen staří muži, co už špatně vidí od toho, jak pořád studovali knihy, které se jim občas pod rukama rozpadly na kusy. Tak jsem se vydala hledat Kemoce.
Později jsem zjistila, že všechno tady řídí Ouen (byl hlavním učencem, nejmladším a nejaktivnějším) a paní Bethalie, která měla hodně špatné mínění o schopnostech většiny mužů při vykonávání domácích prací. A byl tam ještě Wessel, vynikající správce. Právě zásluhou této trojice Lormt prospíval.
Mezi učenci nebyli výhradně muži. Slyšela jsem totiž o lady Nareth, ta se ale držela své společnosti, a ještě o jedné známé léčitelce - jmenovala se Pyra a její rodná zem a původ byly neznámé, ale Kemoc ji choval v úctě vzhledem k jejím znalostem a pomoci, kterou mu poskytla, když byl raněný.
Strávila jsem pět dní po jeho boku a s neutuchajícím vzrušením jsem naslouchala příběhům jeho objevů. Byly tak staré, že mohly náležet našim praotcům. Každý z nich se vydal na svoji vlastní výpravu a na nás neměl čas.
Noc před tím, než jsem odjela, se na mě Kemoc díval přes starý stůl. Odsunul hromadu knih. V ruce třímal malý váček a na stolní desku z něj vysypal jakési křišťálové korálky, které se ve světle lampy mihotaly.
Zcela bezděky jsem zdvihla ruku a posouvala je, až vytvářely obrazec, kterému jsem sama nerozuměla. Kemoc přikývl. „Tak je to správně, Duratan, tady se můžeš něčemu naučit. A věř tomu nebo ne, máš nadání."
Zůstala jsem na něj koukat s otevřenou pusou. „Nejsem žádná služka -" ohradila jsem se.
Usmál se na mě. „Přesně tak, nejsi žádná služka, Duratan. Tak mě nech domluvit. Existují tajemství v tajemstvích a čarodějky jsou navzdory veškeré své moci smrtelné. Na tomto světě je nekonečně víc věcí, než znají. Objevil jsem toho tady spoustu a záhy už budu moci jít vlastní cestou. Vezmi si tohle." Shrnul krystaly a nasypal je zpátky do váčku. „Určitě je dokážeš použít."
Když jsem za úsvitu následujícího dne odjížděla, vyprovodil mě až k bráně.
„Pokud mír neovládne tuto zem, přijeď sem znovu, ochránkyně, neboť se domnívám, že lze nalézt mnohem větší poklad, než o jakém se kdy kterémukoli z vylupovačů ztroskotaných lodí na východním pobřeží snilo. Štěstí tě provázej a zdar tvému štítu."
Ale jeho přání se nevyplnilo. Měsíc po mém návratu do hor se pod kopytem mého koně uvolnil kámen, když jsme byli zrovna na průzkumu, a já se i s tím ubohým zvířetem zřítila střemhlav do úzkého údolí. Šance, že mě někdo najde, byla mizivá, a bolest mě unášela do příjemné temnoty.
Zatím jsem ale ještě nedošla k Poslední bráně. Našel mě jeden hluchoněmý člověk, který mi pomohl vyškrábat se z průrvy, i když způsob, jak se mnou zacházel, se rovnal krutému mučení. Probrala jsem se v domě vědmy, u které sloužil. Všemožně se snažila léčit mi ošklivě poraněnou nohu. Zahojila se, pravda, ale věděla jsem, že už nikdy nebudu moci chodit bez potíží a hraničáři se budou muset beze mne obejít.
Denně jsem se nutila chodit; opírala jsem se o zkroucenou hůl. Jednou jsem se po takovém usilovném snažení zhroutila na židli a vědma ke mně přišla s Kemocovým váčkem v ruce. Podala mi ho a já, snad z rozmařilosti, vyňala několik krystalů a hodila je na zem. Náhodou byly všechny modré a jak padaly, srovnávaly se, jako by to byl záměr, do tvaru šipky, jejíž hrot směřoval ke dveřím. Měla jsem pocit, jako by mi někdo dal jasný rozkaz. Nastal čas, abych se vydala na další pouť, i když jsem nevěděla přesně kam.
Ta žena mi řekla: „Máš talent. Je to divné, dávej na sebe dobrý pozor, hraničářko, protože jen málokdo tě rád uvidí." Hodila mi váček, jako by se ho chtěla co nejdříve zbavit.
Řekla jsem, že nadešel čas, abych se ještě jednou vydala do Lormtu hledat Kemoce, ale nejdříve jsem pomohla tomu neohrabanému služebníkovi obezdít bylinkovou zahradu jeho paní. Když jsem konečně vyrazila na cestu, ve skrytu duše jsem doufala, že se snad dozvím, jak se zbavit své kolébavé chůze.
Jenomže když jsem znovu prošla branou, co se nedala zavřít, Kemoc tam nebyl. Ouen mi řekl, že odjel před deseti dny a byl velmi rozrušený; ani se nezmínil, kam má namířeno.
Protože jsem nevěděla, kam jel a protože jsem předpokládala, že vzhledem ke svému handicapu mu budu na obtíž, ubytovala jsem se v pokoji, kde předtím bydlel on, a do společného jmění učenců jsem věnovala svých posledních pár mincí. Zanedlouho na mě dolehla hanebná slabost mysli a já spílala osudu.
Ale vzchopila jsem se a pustila se do boje s tímto zoufalstvím; čas od času jsem rozhodila krystaly. Tak jsem si začala uvědomovat, že dokážu ovlivňovat obrazce, které po dopadu vytvářejí, dokázala jsem dokonce některými krystaly pohybovat pouhým pohledem.
To mě dovedlo až do čítáren, ač jsem neměla sebemenší představu o tom, co hledám. Využila jsem útržků, které jsem našla v Kemocově pokoji. Na ně si načrtl výsledky svého pátrání. Ale měla jsem pocit, že stojím tváří v tvář nějakému labyrintu, v němž bych mohla být snadno polapena, neboť jsem neměla žádný cíl.
Snažila jsem se promluvit si s jedním učencem, jmenoval se Morfew. Připadal mi přístupnější než ostatní a uvítal mě jako svou žačku.

Když už se zdálo, že se musím pustit do díla - proniknout do tajů knih a svitků nebylo nic jednoduchého - vyšla jsem do polí farem, které zásobovaly celé to zařízení potravinami, pracovala jsem, rozcvičovala si nohu a nutila se chodit bez hole. I když jsem Pyru nevyhledávala, sama se nabídla, že mě zbaví bolesti, což bylo v podstatě to, o co jsem se snažila já sama. Ta žena měla obrovskou vnitřní sílu a jenom náhodou jsem objevila, co dalšího se v ní skrývá. Jednou, když jsem na poli klopýtla a znovu mě přepadla bolest, našla mě, jak sedím v čítárně s krystaly v ruce.
Jen tak ledabyle jsem je rozhodila, a ty zářivě žluté se oddělily od ostatních a rozmístily se tak, jako by to byl pár očí. Takové oči jsem jednou viděla u jednoho ptáka a připadalo mi, že tyhle na chvíli oživly a upřeně se na Pyru dívaly. Zaslechla jsem rychlé nadechnutí a v tu chvíli jsem si byla jistá, že ten pták něco hodně nahlas vykřikl. Podívala jsem se z očí na stole do očí té ženy a řekla si: „Sokolník!“ I když jen málokterý muž, pokud vůbec nějaký, z jiného rodu někdy viděl některou z jejich žen.
Natáhla ke mně ruku a vzala do ní moji, otočila ji dlaní nahoru a pozorně si prohlížela mozolnatou kůži, jako by studovala pergamen. Zamračila se; potom najednou moji ruku pustila a řekla jenom:
„Jsi spojená, Duratan - jak a proč nevím.“ Potom rychle odešla.
Ale spojená s ptačími bojovníky jsem byla, přestože jsem si to tehdy a ještě několik dalších let neuvědomovala. Čas ubíhal a já dny nepočítala.
Ale moje moc rostla. Ta, která se ve mně vyburcovala, když jsem se ocitla před sněžnou kočkou, se používáním posílila a stejné to bylo i s mojí nohou. Začala jsem o takových věcech více přemýšlet, házela jsem krystaly, vyhledávala ptáky a malá polní stvoření. Potom jsem se sama stala pánem a ochráncem.
Byla bouře a po ní jsem jela na kraj neobdělávaných pozemků obklopených lesem, který vytvářel kolem Lormtu živou stěnu přerušenou cestou (poněkud zarostlou) a řekou Es, co se tudy vinula. Tam ke mně dolehlo jakési kňourání a trvalo mi chvíli, než jsem si uvědomila, že to vnímám - ne sluchem, ale myslí. Nechala jsem se tím zvukem vést, až jsem došla na místo, kde ležel hubený chundelatý pes, uvězněný v horách jako kdysi já. Bylo to zvíře ušlechtilé rasy, i když hodně hubené a na srsti bylo vidět, že je značně zanedbané. Neměl obojek. Když jsem k němu přiklekla, abych mu zvedla pysk a podívala se na zuby, všimla jsem si jizvy na čenichu - jakoby po biči. Podívala jsem se mu do ustrašených očí a uvolnila své myšlenky, abych jej uklidnila. Přičichl mi k prstům a potom mě olízl.
Naštěstí se jeho další osud mému nepodobal, protože byl jenom zamotaný do trnitého křoví. Odstranila jsem několik haluzí ostružiníku, které mu znemožňovaly pohyb, zvíře se postavilo na všechny čtyři a otřepalo se, ustoupilo o krok, a potom o dva směrem ode mě. Potom se ohlédlo zpátky na mě a vrátilo se a přitom z něj ke mně vyzařoval vděk.
Tak jsem našla Rawit, byla to fena - a ne jen tak ledajaká. Zacházeli s ní velice hrubě a lidi považovala jenom za nepřítele, který trestá. Ale od chvíle, kdy se ke mně vrátila, nebyla mezi námi žádná bariéra. Vysílala své myšlenky, a i když někdy bylo hodné složité jim porozumět, komunikovaly jsme spolu a mně to připadalo nádherné, jí určitě také.
Měli jsme hosty - většinou to byl jeden nebo dva obchodníci, kteří přinášeli něco, co se na našich pečlivě obdělávaných polích nedalo vypěstovat - sůl, staré železo, které kovář Janton dokázal dokonale zpracovat. Taky tudy procházeli hraničáři a od nich jsme se dověděli o válce. Ptala jsem se na Kemoce, ale jenom jednou jsem se něco dověděla. Od koňského handlíře, který mu prodal nějakého torgiana. Ale víc už nic.
Byla doba, kdy mě přepadl neklid. Tehdy jsem jezdila na samotné hranice lesů, Rawit mě doprovázela. I když jsme byly daleko od hor a žádní nájezdníci nás neohrožovali, měla jsem zato, že takovéto hlídkové jízdy jsou nutné.
Morfew mi jednou řekl, že ti, kdo toto sídlo vystavěli, je opatřili střežící Silou a ti, kdo žijí za těmito zdmi, se nemusí ničeho obávat. Ale stejně jsem si půjčila lopatu a vyrovnala ten nános hlíny, aby bylo možné hlavní bránu zavřít.
Jak ve mně narůstal neklid, zvykla jsem si každé ráno rozhazovat krystaly hned, když jsem vstala. Bylo to zvláštní, ale Rawit vždycky vstala ze svého pelechu u nohou mé postele, aby to všechno mohla sledovat. A každý den jsem rozhazovala jen ty krvavě červené a kouřově šedé, barvy umírajících ohňů. A přesto, když jsem se pokoušela Morfewovi sdělit své neblahé tušení, zavrtěl hlavou a řekl mi, že dávní předkové sami nás hlídají dostatečně.
Měla jsem pocit zadostiučinění, když přijela skupina hraničářů. Nebyli to skauti, ani je nikdo neposlal jako nájezdníky. Přijeli s veškerým svým jměním, které naložili na poníky. Z lidí i zvířat - ze zvířat dokonce silněji - jsem pocítila podivné nebezpečí.
Jejich kapitán shromáždil učence, kteří z něho měli respekt, a lidi z farem, aby je varoval před tím, kvůli čemu se vydali na svou cestu. Pagar z Karstenu dal rozkaz, aby se na pochod vydala největší armáda, jaká kdy byla v této části světa shromážděna. Její předvoj se dostal už poměrně hluboko do hor, a to tak, že nebylo možné, aby se jí Estcarp ubránil.
„Ale to už není naše válka,“ řekl kapitán. „Protože Rada vyslala Velkou výzvu a my jdeme do Es. Pokud chcete zůstat v bezpečí, vydejte se na cestu s námi. Nemůžeme ale na vás čekat moc dlouho.“
Ouen se podíval z jednoho učence na druhého a potom promluvil.
„Lormt je dobře střežen, kapitáne.“ Pokynul na stěny a věže. „Myslím, že nejlepší, co můžeme udělat, je důvěřovat ochraně, která tu je od té doby, kdy byl do stěny zasazen poslední kámen. Za těmito zdmi není pro nás žádný život. Mezi námi je také vědma, paní Bethalie. Je to žena s velikou mocí, i když není čarodějka.“
Kapitánovi se zkřivil obličej a otočil se Jantonovi.
„Takže vaši lidé -“ začal.
Janton se rozhlédl kolem sebe, ale jeden člověk zavrtěl hlavou, potom i další. Pokrčil rameny.
„Tisíceré díky, kapitáne, ale žijeme tu už celé generace, tak dlouho, že by to s námi dopadlo jako s pšenicí, která je v nepravý čas přesazena na jiné místo - také chřadne, až nakonec uvadne docela.“
„No, jak chcete!“ Kapitán jednal velmi stroze. Upřel zrak na mě a znovu se zamračil. Protože jsem ten den ráno už dvakrát házela oheň a popel a všechno mě dost tížilo, vzala jsem si na sebe šupinovou košili přepásanou řemenem se zbraněmi.
„Ty -“ zachytila jsem jeho myšlenku a pocítila zlobu; přitom jsem se také dověděla, že má právo mít vztek, když je z

něho bojovník bez mužstva.
Odpověděla jsem na tuhle myšlenku snadno, když jsem si vše pomalu utřídila.
„Kapitáne, jak byla ta Velká výzva předána?“
„Prostřednictvím věštkyň a sokolů, jež náležejí sokolníkům. Rada to oficiálně schvaluje, ale nikdo nám neřekl jak ani co máme dělat. Slyšeli jsme, že sulcarské lodi jsou v zálivu a že snad čekají na ty, kdo musí uprchnout.“
Po chvíli dodal: „Jedeš s námi?“
Zavrtěla jsem hlavou.
„Kapitáne, našla jsem tady útočiště, když jsem byla ve velikých nesnázích a nikde jinde mi střechu nad hlavou nenabídli. Zkusím to s Lormtem.“
Vydali se k řece a já slyšela, jak si na voru povídají. Položila jsem ruku na bránu, kterou jsem uvolnila, a kladla si otázku, nakolik nám poslouží jako překážka pro případ, že by nás zasáhl Karstenův hněv - tady, v téhle téměř zapomenuté části světa.
Druhý den byl příšerný. Vzbudila jsem se ještě před svítáním a uslyšela Rawitino hrdelní kňučení. Vyjadřovala tak strach, a to znásobilo mé obavy. Kolem nás bylo něco, co přímo křičelo silou, síla se násobila, síla se vznášela, síla se chystala ke skoku.
Dokonce i ten nejzamyšlenější a nejzmatenější z učenců to pocítil - stejně jako ti, co byli na farmách, protože přišli, jedna rodina za druhou, ke zdem Lormtu.
Já s Ouenem jsme je všechny vpustili dovnitř. Dokonce i starý Pruett, bylinkář, dělal všechno, co mohl, aby nashromáždil dary přírody, které přinesou dobro ve zlých časech. Paní Bethalie a Pyra stály vedle sebe a byl na ně podivný pohled. Vypadaly, jako by se dívaly kamsi dopředu, na to, co nás čeká.
A pak se to stalo. Zprvu to vypadalo jako veliký společenský večer a já viděla ženy a muže, jak se pohupovali, když tak postávali, a já sama cítila stejné nutkání. Poníci řičeli tak, jak jsem je nikdy předtím neslyšela, a Rawit vyla, na což jí odpovídali všichni psi z farem. A potom -
Přestála jsem to jako všichni. Ale nikdy jsem nenašla slova, kterými bych dokázala popsat, co se stalo. Bylo to, jako by se samotná země snažila zbavit nás a všeho, co jsme jí vysadili na hřbet. Temnotou nepronikaly sluneční paprsky. Mračna byla temnější než nejhlubší noc, tmu křižovaly jenom klikaté blesky.
Někdo mě chytil za ruku a v záři blesku jsem spatřila Morfewa.
„Zase to dělají - pohybují horami!“ Přitiskl se ke mně, úplně blízko, abych slyšela jeho slova.
O čarodějkách a jejich moci se toho říkalo hodně, ale to, co v těch hodinách dělaly, bylo mnohem víc, než si kdy mohly předem naplánovat. Doslova pohnuly jižními horami a Pagar a jeho nájezdníci zmizeli a s nimi i spousta dalších věcí. Lesy popadaly a zem je pozřela, ptáci a zvířata hynuli, řeky se vylily z koryt, aby si našly novou cestu. Byl to konec světa, a my ho přežili.
Rozzářil se blesk, rozpáral nám oblohu nad hlavami, a plnou silou uhodil do jedné z věží. U jejího úpatí došlo k veliké explozi a pak vyšlehla oslepivá záře. Tiskli jsme se k zemi a usilovně jsme se snažili dívat se a zároveň jsme se strašně báli toho, co se nám před očima odehrávalo. Když se znovu objevily jakési náznaky stínů, ukázalo se, že na dvě věže míří modré světlo. Potom začaly dosud pevné usazené kameny v jejich stěnách odpadávat a my, co jsme se udrželi na nohou, jsme vyprošťovali ostatní z trosek bortících se věží a stěn.
Připadalo nám, že to už nikdy neustane. Jenže potom nadešla chvíle, kdy jako by se to veliké zvíře, co pařáty zpustošilo náš svět, z toho všeho ničení unavilo a den se vyjasnil do šeda a nám se znovu otevřel pohled na Lormt.
Možná i přesto, že dvě věže byly částečně v ruinách a ze stěny, která je spojovala, zbyla jenom hromada suti, jsme měli štěstí. Protože nikdo nepřišel o život a zranění byla jen lehčího rázu. Dokonce ani zvířata, která jsme přivedli na nádvoří, nedoznala úhony.
Bylo v tom něco jiného - stejně, jak jsme byli vtahováni něčím, co jsme nedokázali pochopit, byli jsme teď všichni vyčerpaní. Ti, kteří úplně omámeni zjistili, že přežili, se pohybovali jen velmi pomalu. Skoro se už smrákalo, když jsme objevili něco podivného.
Jak se zřítily věže a stěny, odhalily se skryté prostory i celé místnosti. Obnažily se pukliny, které vznikly dost možná už v původní stavbě. Naši učenci byli celí rozrušení tím, co se nám odkrylo. Zapomněli na modřiny, tržné rány a zranění, která by takhle staré lidi mohla i upoutat na lůžko, a snažili se prodrat hromadami suti, aby přinesli truhlice, skříňky, uzavřené nádoby narovnané až do výše pasu.
Následujících deset dní bylo velmi podivných. Z jedné ze zbylých věží jsme viděli, že Es netekla korytem, kde jsme byli zvyklí ji vídat. Stromy v lese byly různě zohýbané. Ale domy na volných prostranstvích nebyly nijak významně poškozené.
Věž, zasažená jako první, byla roztržená až po základy a já se všemožně snažila přesvědčit učence, aby se k ní nepřibližovali, protože hluboko dole bylo slyšet rachot padajících kamenů. Pořád odtud vycházelo slabé blikavé světlo, které chvílemi pohasínalo. Morfew se ke mně přidal a oba jsme se plazili po břiše, abychom se mohli do té průrvy podívat.
„Takže ta legenda byla pravdivá,“ ozval se. „Cítíš to?“
Ve vzduchu se vznášela spousta prachu a zatuchlina, která je vždycky v knihovnách. Ale ještě tu bylo cítit něco jiného. Ostrý a štiplavý zápach, který dráždil ke kašli.
„Quanské železo,“ řekl Morfew. „Je to jedno ze starých tajemství. Ale já jsem o něm loni našel jeden záznam. Stálo v něm, že veliké koule z toho železa jsou v základech každé věže, a právě to chránilo Lormt před zničením.“
Do jisté míry bezesporu, protože my přežili. Nicméně jsme si pořád museli dávat pozor na vratké hromady kamení. Když si lidé z farem prohlédli stav vlastních obydlí, vrátili se a pomohli nám. Učenci totiž nebyli příliš silní, a to je odradilo od mnohého, co udělat mohli. I přes problémy, které jsem měla s nohou, jsem zjistila, že dokážu nést nebo tlačit víc, než

jsem si myslela, jako by do mě vstoupila nějaká zvláštní energie. Tak jsme měli napilno mnoho dní, odhalovali jsme bohatství skrytých místností a v ústřední hale jsme toho nashromáždili tolik, že se mezi tím vším sotva dalo projít.
Třetí den jsem se chystala znovu pustit do práce, když Rawit zakňučela a potom její nelidské myšlenky zasáhly ty moje.
„Bolest - pomoc -“ Ukazovala čumákem na pobořenou špičku druhé věže. Něco se tam hýbalo. Divoce to poletovalo sem a tam a já viděla, že to je pták, který se jednou nohou o něco zaklínil a sám se nedokázal osvobodit. Měl také jedno křídlo svěšené, zatímco tím druhým zuřivě tloukl kolem sebe.
Vyšplhat nahoru bylo velice nebezpečné, ale i tak jsem se na ten výstup vydala, a dávala jsem si dobrý pozor, kam pokládám ruce a nohy. Pták ustal ve svém marném úsilí a zůstal bezvládně viset. Ale nebyl ještě mrtvý, zachytila jsem totiž jeho myšlenku - hrůza a bezmocnost. A tak jsem nakonec snesla na zem sokola, a ne jen tak obyčejného ptáka. Byla to samice toho druhu, jehož samci slouží sokolníkům, těm zarputilým bojovníkům, kteří tak dlouho bránili hory.
Když už jsem se dostala až k ní, uvolnit nohu bylo snadné, ale se zlomeným křídlem jsem si nevěděla rady. Jenom Pyra ji dokázala uzdravit natolik, aby mohla křídlo používat alespoň částečně.
Létavice (její jméno jsem se dověděla hodně brzy) už nikdy nemohla volně plachtit, ale stala se mi stejnou společnicí jako Rawit. I když všechny od sebe výhružně odháněla, mně dovolila, abych se jí dotýkala. Z rodného hnízda ji vyvál silný vítr a nevěděla, jak daleko ani jakým směrem je místo, kde přišla na svět.
Konečně jsme si zvykli na nový způsob života. Přicházeli k nám uprchlíci, kteří si našli cestu k Lormtu, ale žádný se příliš nezdržoval, vždycky jen tak dlouho, aby nabral nových sil. Mnozí učenci zmizeli ve svých kumbálech s nově nabytými vědomostmi a trvali na tom, že je nesmí nikdo vyrušovat - výjimkou bylo jenom jídlo nebo čas na odpočinek - tak byli očarováni svými nálezy, že jimi přímo žili, jak už to jenom lidé dokáží.
Dověděli jsme se novinky. Při tom obrovském úkolu zvratu přišly mnohé čarodějky - téměř celá Rada - o život nebo ztratily tolik síly, že z nich zbyla jenom slupka, v níž jen chabě skomíral plamének života. Jednu takovou zprávu nám přinesla mladá žena, která nás úpěnlivě žádala o pomoc. Ale nepřišli jsme na to, co vlastně potřebuje.
Čarodějky už neporoučí, sdělil nám vedoucí průzkumného oddílu, který byl vyslán na jih, aby zjistil rozsah škod. Vůdcem teď byl prohlášen Koris z Gormu. A tentýž kapitán také přinesl zprávy o Kemocovi - podle nich se mu společně s bratrem podařilo osvobodit sestru a potom všichni tři zmizeli.
Pokud uprchli do hor - zastihly je pohyby země? Tuto otázku jsem si často kladla ve chvílích, kdy jsem měla čas myslet na něco jiného než jenom na to, co se děje v Lormtu. Čirou náhodou se u mě začaly shromažďovat novinky o současnosti, nikoli o minulosti, a pocestní, kteří přicházeli po staré cestě, se zajímali o různé rody, statky a podobně. Tak jsem začala shromažďovat poznatky a mé vědomosti o rodech vešly ve všeobecnou známost, takže se stávalo, že za mnou přicházeli lidé i zdaleka, aby se zeptali na příbuzenstvo.
Potom jeden přišel ve snu.
Rozhrnoval mlžný opar, jako by to byla záclona, a potom přede mnou stál - Kemoc. V obličeji se mu zračilo překvapení, které však za chvilku zmizelo a on se na mě usmál.
„Duratan!“ Jeho hlas - dotýkal se jenom mých myšlenek, nebo mi skutečně zněl do uší? Nemohla bych odpřísáhnout jedno ani druhé. Nicméně řekl mi spoustu věcí a obohatil tak mé vědomosti, a to mi bylo ku prospěchu, když za mnou přicházeli lidé s dotazy.
Měl dost odvahy, aby se s bratrem a sestrou vydali na jih a našli, co hledali - zemi, z níž poprvé vzešla naše krev. Rozpoutal se boj, protože jejich příchod narušil rovnováhu sil. Teď bojovali s velikým zlem a těmi, kdo slouží Temnotě. Proto chtěli, aby jim pomohl každý, kdo jen chtěl - i kdyby se jednalo jen o to, ukázat cestu na východ a vyhledání průvodce.
Potom jednu ruku natáhl směrem do mlhy, ve které stál, a řekl: „Podívej se semhle, družko ochránkyně, a poznáš, že má slova jsou pravdivá a nesníš.“ Odešel a zbyla jen temnota, ale to už bylo na rozhraní probuzení a já otevřela oči.
Rawit byla na nohou - na zadních, přední packy měla opřené o stěnu - a ostře vyštěkla. Ale to už jsem to uviděla také - modrý pramínek, který přebíhal přes kámen, jako by jej tam někdo namaloval prstem.
Nebylo to naposledy, co mě Kemoc takhle vyhledal, a to, co mi řekl, jsem si pečlivě zaznamenávala. Dvakrát jsem byla schopna říci hledačům, že ti, po nichž pátrají, odešli přes horu na východ. Ukázalo se, že stará myšlenková bariéra, která mnohým z naší rasy bránila byť i uvažovat o cestě tím směrem, byla vymazána. Slyšeli jsme vyprávět o tom, jak celé rodiny - celý rod společně - naložily veškerý svůj majetek a vydaly se na východ. Každou jsem si zaznamenala.
Tak tam pořád ještě byla válka, i když teď už jiná. Protože Temnota, která spala nebo byla pouze v Escore, jak říkal Kemoc, se vyburcovala a probudila - nejen v jedné zemi, ale i jinde. Tak jeden z příběhů, který vám budu vyprávět, jsem slyšela od samotného Kemoce, když se vracel z výpravy do neznáma. Ačkoli - není to jenom příběh, něco k němu přidal, než mi ho převyprávěl. Jeho prostřednictvím jsem poznala mnoho o moři - o tom jsem dosud věděla hodně málo - a o nebezpečích, která by tam mohla číhat.
Bylo to v měsíci peryton a ve vzduchu už byla cítit nadcházející zima. Dokončili jsme celou sklizeň a já se znovu mohla věnovat tomu, co bylo mým hlavním životním zájmem - práci na Kronice Lormtu. Tehdy k nám dorazila skupina lidí, přestože Lormt leží stranou cesty na východ, a to dokonce ještě dál než před zvratem.
Tu skupinu vedl Kemoc Tregarth, můj bývalý spolubojovník v oddíle hraničářů. Vyprávěl mi pozoruhodný příběh o honbě za Temnotou daleko na jihu, což je pro nás kraj stejně neznámý, jako byl kdysi Escore na východě. Proto jsem jej honem zařadila do své stále se rozrůstající sbírky příběhů o životech mnoha lidí ve velikých válkách po zvratu. Na chvíli jsme přemohli lhostejnost a napomohli světlu vědomostí.

Kapitola 1

Olověná obloha působila stejně bezútěšně jako letité stěny západní pozorovatelny. Celou noc lilo a rozednění příliš

světla nepřineslo. Stejné to bylo i se dvěma lampami v místnosti prostoupené všudypřítomnou hustou tmou. Mladý muž, který seděl na širokém výstupku stěny pod oknem, neotočil hlavu, když mluvil, ale dál se upřeně díval na pochmurnou oblohu.
„Čtyři během čtyř měsíců -“ Asi přemýšlel nahlas. Potom se zeptal: „A před tím? Máš něco ve svých záznamech?“
Vysoký muž, který seděl na druhém konci stolu, se ve vyřezávaném křesle zavrtěl. „Nic takového se nestalo od kolderských dob. Jistě, přišli jsme o lodi, ale nikdy ne na stejném místě v moři, takže jsme tehdy neměli ani žádné plovoucí důkazy o zlu. Takhle jsme přišli o šest lodí a pět z nich jsme objevili v roce Okřídleného býka - tehdy žil můj otec. Osberic měl v úmyslu vyslat pátrací skupinu - ale potom Kolder zabral Gorm a my měli na práci jiné věci. Aspoň jsem vzkázal do Lormtu, aby našli ty záznamy. Váš kronikář lord Kemoc nám přislíbil slyšení a hned, jak se mu podaří zjistit, jaké informace v nich jsou -“
„Lormt má možná malé znalosti, co se týče událostí na moři. I když souhlasím s tím, že cokoli je třeba vědět, Duratan vždycky vypátrá. Máš nějaké legendy o takovýchto událostech z předkolderských dob?“
Vysoký světlovlasý muž pokrčil rameny, rozpřáhl ruce, naznačil, že neví. „Naše záznamy byly v Pevnosti. Když ji Osberic zničil a pak tam vstoupila Kolderova armáda, vzalo všechno za své, jinak bychom to věděli.“
„Tvoji lidé říkají, že vždycky je to stejná mořská oblast, která jako by byla prokletá?“ Žena v dlouhých jednoduchých šatech šedomodré barvy se trošku nahnula, takže světlo lampy zajiskřilo na broži, kterou měla na šatech u krku, a na opasku, který jí pevně obepínal štíhlý pas.
„Vždycky je to na jihu,“ přizvukoval světlovlasý muž. „Uzavřeli jsme s Varňany obchod, a to dobrý. Podívej se na tohle.“ Rukou sáhl na číši na nožce, kterou měl před sebou na stole, a trochu ji pootočil. Jak na drahokamy ženiny brože dopadalo světlo a číše se otáčela, odrážela se od nich duha. Vršek poháru byl dokonale oválný, ale podstaveček tvořil stvol květu; matový kmínek a korunní plátky se dotýkaly úzké zlaté obruby.
„Práce Varňanů,“ pokračoval. „Kdyby se na dražbě prodalo takových nepoškozených pohárů dvanáct, loď by mohla plout jenom dvakrát do roka. Sama jsi viděla fontánu v zahradě Jednorožce. Bretwald ji přivezl; na další cestě ho zničila přepadová loď Kolderu. Všechny jeho mapy a znalosti -“ muž znovu pokrčil rameny, „všechno je pryč. Cesta byla volná před útokem Koldera a pak byla pro nás uzavřena, dokud nebylo Kolderovo hnízdo jednou provždy zničeno. Teprve potom jsme se všichni odvážili vydat se znovu na jih. Varn možná není jediný přístav, který obchodníkovi zaplatí, aby přijel. A teď to vypadá takhle: lodi klidně plují po hladině, na první pohled nejsou nijak poškozené, jsou ale opuštěné a bez jediné známky po tom, co se stalo posádce. Já prohlašuji, a mnozí se mnou souhlasí, že je to Moc - a to Moc pekelná. Nebo Kolder -“
Všechny, kdo se shromáždili kolem stolu, poslední slova zasáhla. Kemoc nakonec otočil hlavu, aby se na ně podíval. Ten, kdo promluvil, byl Sigmund od Sulcarů, kapitán známý mezi přáteli svými 'šťastnými' plavbami. Přede dvěma lety statečně bojoval proti hnízdu pirátů a proti vylupovačům ztroskotaných lodí, kteří rozbili svůj bídný hlavní stan na ostrovech u jižní hranice Karstenu. Po pravé ruce mu seděla lady Jaelithe - to jméno vzbuzovalo mnohé vzpomínky. Čarodějka, která se vzdala ovládání Moci, aby se mohla provdat za člověka z vnějšího světa, toho muže, který se teď rozvaloval v křesle a přivřenýma očima sledoval Sigmuna. Byl to lord Simon Tregarth. I když ten den zrovna na sobě neměl brnění, zdálo se, že ho má vždycky připravené někde po ruce, aby mohl v případě zvuku trubky okamžitě sáhnout po zbrani.
Muž v čele stolu měl na židli jeden polštář navíc, aby nebyl o moc níž než jeho hosté. Koris z Gormu byl už teď pánem Estcarpu jen podle titulu. Po boku mu seděla lady Loyse, která se kdysi rovněž zúčastnila bitvy.
Poslední v této místnosti, za židlí, na níž před chvílí seděl, stál Kemoc a pozorně si prohlížel lady Orsyu a možná se pokoušel posoudit, zda se již blíží čas, kdy bude muset odejít, vstoupit do tůně uprostřed obezděné zahrady o pět poschodí níž a osvěžit se v ní vodou, jak žádala její kroganská krev. Zachytila zneklidněný pohled svého pána a lehkým stínem úsměvu jej uklidnila.
„Rada neudělá nic,“ usoudil Koris odměřeně. „Čarodějky hledají jenom to, o co přišly - co jim náleželo, co je více spjaté s Mocí, která jim byla odňata, když pohybovaly horami.“
Sigmun se drsně zasmál. „Jo, to mi řekly hodně rychle, když jsem žádal o audienci. Ale já vám říkám - na jihu se rozpoutává peklo. A tohle nezvládnuté peklo se rozrůstá pořád dál a s větší silou. Jestli kolderští - možná několik z těch, kdo byli venku, když bylo hnízdo zničeno - se znovu zvedají...“ Ruka, která se tak jemně dotýkala poháru, se teď sevřela v pěst.
Koris se naklonil, aby uhladil tenký list pergamenu, který pokrýval celou třetinu desky stolu. Prstem přejel po hranici území Karstenu (odedávný nepřítel) a opisoval jím zálivy a kostrbaté ústí řeky, která se do nich vlévala. Protékala přes vazalská území a pramenila ve východních horách.
„To je všechno, co víme.“ Sigmun pozoroval ten pohybující se prst. „A co tady dál.“ Vytáhl nůž, sklonil se nad mapu a špičkou jel ještě dál k jihu. „Tohle bude asi divoké pobřeží a také zrádné - vypadá to, že je neobydlené. Nejsou vidět žádné rybářské čluny, ani u břehu není nic, co by nasvědčovalo tomu, že tu někdo žije. Nad Varnem, tady“ - zabodl nůž do místa, kde byla zakreslena tečkovaná, nikoli plná čára - „je zrádná mělčina a útesy, jejichž nástrahám by mohl nepozorný mořeplavec snadno podlehnout. Až tam k tomu místu doplujeme, vydáme se na širé moře. Nikdo doposud nezmapoval pobřeží. Podle všeho je Varn velmi starý. Jeho obyvatelé nejsou Karstenové, nenáležejí ani k žádné rase, se kterou jsme se my Sulcarové někdy potkali. Nemají rádi moře - spíš se ho bojí - ale proč, to nevíme.“
Kemoc vstal. „Bojí se moře. A lodi mizí na cestě do Varnu nebo někde poblíž. Jako by měli dobrý důvod mít z moře strach. Cožpak oni nemají žádné takové pohádky, příběhy, co se vyprávějí v hospodách, když se někdo příliš napije?“
Sigmun se nevesele usmál. „O tom jsme taky přemýšleli, lorde Kemoci. Domníváme se, že my Sulcarové máme tvrdé hlavy a kachní žaludky, ale zatím jsme ani jediného Varňana neviděli ani trochu opilého. A taky drží hodně pospolu a s cizinci příliš těsné kontakty nenavazují. Jsou celkem společenští, pokud se jedná o uvítání a obchod, ale u slov to s

nimi končí, dál není nic.“
„Kolder...“ Promluvil lord Simon, jako by mu to slovo uniklo z myšlenek. „Není to tak dávno, co prý v Alizonu, u jejich dávného zámořského spojence, někdo takový pobýval. Ale to, co popisuješ, neodpovídá jejich způsobu útoku.“
Lady Jaelithe zavrtěla hlavou. „Neříkal jsi snad, kapitáne Sigmune, že se jejich lodě ztrácely ještě před tím, než se na nás vydali Kolderové? Ne, podle mne v tom bude nějaká jiná záhada.“
„Otázka zůstává otevřená.“ Teď promluvil Koris. „Jak vám můžeme pomoci, kapitáne? Máme mužstvo, které se spíš dá použít na souši. A kromě toho ještě pořád musíme v Alizonu patrolovat. Nemáme nic než sokolníky, kteří jsou trénováni k boji jak na souši, tak i na moři. A z těch nepostavíme víc než jednu jednotku, protože mají své problémy. Chtějí založit nové Sokolí hnízdo - vlastně se proslýchá, že jedno už v zámoří je. Je to jejich záležitost a nemyslím si, že by nějak rychle odpověděli na výzvu k boji proti nepříteli, kterého neviděli a kterého neznají, s výjimkou těch, kdo zmizeli. Nemohu otevřít hranice pouze na základě takového nepatrného důkazu. Lodě, kterým velíte, jsou zcela vaše; Estcarp má výlučně rybářské čluny a jednu nebo dvě malé obchodní lodě. Tak co můžeme nabídnout?“
„To je pravda pravdoucí,“ okamžitě odpověděl kapitán. „Já hledám vědomosti.“ Teď se podíval zpříma na lady Jaelithe. „Věřím, a se mnou všichni, kdo o této záležitosti rokovali v naší Mořské radě, že něco z toho, a možná i všechno, je záležitostí Moci. Pokud nám z Estcarpu nepomohou, pak musíme hledat někde jinde. Slyšel jsem o vašem boji v Escore - není snad pravda, že daleko na jihu, kde jsme doposud ještě nebyli, členité pobřeží zabíhá do moře a tak poskytuje temným silám poměrně snadný úkryt? Co říkáte, mylady?“ Znovu poklepal na pergamenovou mapu špičkou svého nože. Část mapy, kam ukazoval, byla prázdná až na jednu zvlněnou čáru, možná označovala část nějakého ostrova, a tečkovanou čáru, která označovala neznámé.
Ta, kterou oslovil, si opřela hlavu o vysoké opěradlo židle a zavřela oči. Všichni věděli, že i když jí čarodějky nevrátily její drahokam, lady Jaelithe neztratila schopnosti, které měla, než se provdala.
Když znovu otevřela oči, podívala se přes stůl a vyhledala temný kout, kde jsem na židli seděla já a sledovala jednání, jako by to bylo divadelní představení. Klidně mi mohla položit otázku, co mě vůbec opravňuje k tomu, abych tam byla.
„Destree m'Regnant -“ Oslovila mě jménem a možná byl ten starý příběh pravdivý - že když je něčí jméno použito ve věci Moci, stane se dotyčný jejím otrokem. Uvědomila jsem si totiž, že kráčím ke stolu a všichni se na mě upřeně dívají. Sigmun měl v očích divoký výraz, rty pevně sevřené, jako by se s velikým úsilím snažil zadržet slova. Ze všech přítomných to byl můj nejpravděpodobnější nepřítel. Sulcarští měli své vlastní způsoby Moci, ale jen takové, co se týkaly moře a snad trochu i počasí. I těch jejich pár jasnovidek je pyšných na své povolání a nezasvěcence nevítají o nic nadšeněji než čarodějky. O ostatních přítomných jsem si nedokázala udělat úsudek. Věděla jsem jenom, že svým vlastním způsobem každý z nich prolomil zvyklosti svých lidí, a proto tedy nebyli v mysli zaujatí proti věcem zvláštním a novým.
„Mylady.“ Pozdravila jsem ji tradičním způsobem, jak se slušelo s ohledem na její postavení, sklonila jsem hlavu nad rukama sepjatýma na hrudníku.
K mému překvapení pozdrav opětovala, jako bych jí byla rovna. Trochu mě to vylekalo, protože jsem nechtěla, aby si snad někdo někdy myslel, že jsem něčím víc, než jsem o sobě popravdě říkala.
Orsya z kroganského vodního rodu trochu odsunula židli, abych mohla přistoupit blíž ke stolu. Koris znovu rukama uhladil mapu.
„Co 'vidíš'?“ zeptala se lady Jaelithe ostře.
Měla jsem studené ruce, jak mi po zádech běhal mráz. Co když to teď nezvládnu? Pravda, už mě zkoušela a tehdy to bylo snadné; byly jsme samy. Ovšem ne že bych chtěla tvrdit, že tu svou malou moc zcela ovládám. Teď jsem se zhluboka nadechla, sklonila se a oběma dlaněmi se dotkla nedokreslených míst na mapě. Snažila jsem se myslet na moře, zobrazit si v mysli stále rozbouřené vody, ptáky, kteří se potápějí a plachtí ve vzduchu, ten jiný život, který přichází na hladinu a znovu odchází pod povrch.
Najednou jsem na tváři pocítila mořskou pěnu, ve vzduchu sůl, zaslechla nekonečný hukot vln. Bylo to, jako bych kráčela nad vodou, nevznášela jsem se jako pták, ale jako bych dokázala chodit po neviditelné vzduchové vrstvě nad hladinou.
Sledovala jsem, co pod mýma nohama narušuje hladinu. Byly tam ostrovy - spousta ostrovů, jako by nějaký obr rozhodil hrst různě velikých oblázků, aniž by mu záleželo na tom, kam dopadnou. Některé byly jenom skály sotva vykukující nad hladinu. Jiné byly o něco větší. Ale přesto na nich nic nerostlo - byly to jenom skály a na nich ležela různá mořská stvoření, mrtvá a zapáchající - jako by samotné ostrovy byly mořem vyvržené.
O kousek dál byl na obloze vidět kalný oheň. Přinutila jsem sama sebe vydat se tam. Čněla tam žhnoucí skála kuželovitého tvaru. Sálalo z ní takové teplo, že kolem jejího úpatí voda vřela.
Kromě toho všeho jsem ještě 'viděla' něco jiného - nějakou nepřirozenou hrozbu, která byla během svého utváření narušena a rozpolcená. To, čeho jsem se jenom zlehýnka dotkla, bylo beztvaré; ale nemohla jsem to svým vnitřním zrakem zachytit. Byl zde zřejmý pocit zrodu, záměru, ale bez přirozené příčiny. To dění pro mě bylo natolik cizí, že jsem ho nedokázala ani pojmenovat. Přesto jsem věděla, že je zároveň hrozbou pro všechno, na co jsem se dívala -dokonce i pro samotné neklidné a horké moře.
Mžikem jsem se ocitla opět ve věžní komnatě a dívala se jenom na lady Jaelithe.
„Vidělas?“
Naklonila hlavu.
„Cítilas?“
„Cítila,“ odpověděla jsem.
Zdvihla jsem ruce od pergamenu. Najednou jsem byla zesláblá, unavená, možná jsem i zavrávorala, protože Orsya mě pevně uchopila za paži a odvedla mě do prázdného křesla lorda Kemoce.

Lady Jaelithe si přisunula varňanskou číši a nalila do ní míru vína z karafy na stole. Postrčila ji ke mně. Měla jsem obavy zdvihnout ten poklad, ruce se mi třásly a číše mi mohla snadno vypadnout. Potom ji uchopil někdo jiný a zdvihl mi ji ke rtům, abych se mohla napít. Víno uhasilo moji náhlou žízeň a zahřálo mě, neboť jsem byla celá prokřehlá, jako vždycky, když využívám svého daru.
„Jsou tam nové ostrovy." Lady Jaelithe odpověděla na nevyřčené otázky. „A je tam také vulkán, který tryská z mořských hlubin -"
„To už jsme někdy viděli," vložil se do toho Sigmun, když se na chvilku odmlčela.
„A také je tam něco jiného - neznámý cíl!"
Na chvíli se rozhostilo ticho a potom promluvil Sigmun; nebyla jsem tak vyčerpaná, abych přehlédla, jak si mě měří divokým a zlobným zrakem. Přivedli mě sem navzdory jeho protestům a využití mé schopnosti se pro něj muselo rovnat zmrskání kusem lana.
„Lady, lze věřit dráze zbloudilé hvězdy?"
„Destree," - natáhla ruku přes stůl a já k ní vztáhla svoji, abych mohla pevně stisknout její teplé prsty - „to viděla a já to viděla také. Souhlasíš tedy s mými bývalými společníky, že můj dar je teď bezcenný?"
Zčervenal, ale já věděla, že to neznamená žádné zmírnění jeho postoje vůči mně a že k tomu ani nikdy nedojde. Byla jsem už unavená ze strachu a z podezření, které by mě mohlo pronásledovat navždy, Sigmunova ústa se pootevřela, jako by chtěl vyřknout další odsouzení, ale potom, jak se zdálo, si to raději rozmyslel. Lord Simon, jako jeden z těch, co se přesně drží tématu, jeho projev odrazil.
„Jaký cíl? Kdo má takovou Moc, aby dokázal oživit vulkán?"
„Kdo má dost Moci k tomu, aby posunoval hory?" zeptal se Koris ponuře. „A to jsme viděli v našem vlastním čase a místě."
„Čarodějky - hlouběji na jihu?" Kapitán Sigmun jako by kousl do nezralého, hodně kyselého ovoce.
Kemoc se postavil za židli své paní, ruce jí položil na ramena.
„V Escore jsme potkali jednoho mistra," řekl, „a proti němu jsou naše čarodějky pouhými začátečnicemi. A nebyl jediný v době, kdy takoví jako on bojovali, aby mohli vládnout. Nevíme, kdo nebo co je dál na jih. Ale já říkám, že to musíme odhalit, a to hodně rychle. Když lidé mizí a lodi plují podivně, je to dost na to, aby to vzbudilo náš zájem. Ale lord Koris měl pravdu, když říkal, že nemáme síly, které bychom mohli vyslat, aniž bychom věděli, co mají dělat. Vzhledem k tomu, že je to na pevnině, ale velmi blízko u moře - je třeba vyslat průzkumníky."
Kapitán Sigmun rezolutně přikývl. „Přesně tak, a s nimi je třeba poslat i někoho, kdo má svůj dar. Vulkány a nové ostrovy, to bychom mohli pochopit, ale jsou-li zrozeny vůlí někoho nebo něčeho - potom je podle mého třeba využít Moci, abychom si byli jisti."
Myslím, že v tu chvíli jsme všichni pohlédli na lady Jaelithe, protože určitě právě ona byla první z nás, když se začalo uvažovat o využití Moci.
„Je třeba se nad tím zamyslet," odpověděla.
„A do páté hodiny -" začal Koris, ale vtom se Kemoc pohnul a uchopil svou paní do náruče. Byla stále bledší, slabě dýchala a celá se chvěla. Beze slova s ní spěchal ke vchodu do věže a my všichni věděli, že potřebuje vodu - bylo to kroganské dědictví, příslušníci jejich rodu vždycky potřebovali vodu - už od té doby, co jejich rasa vznikla při střetu s nějakým vyznavačem přírodních zákonů.
Možná to, že se mezi námi ocitl jeden Krogan, bylo důvodem, že Moc povolala oheň a rozžhavila skálu vyčnívající z moře.
Kapitán Sigmun vstal a řekl, že se musí sejít se třemi veliteli Sulcarů. Zdálo se, že společnost to pochopila jako signál k rozpuštění. Ale lady Jaelithe zůstala na svém místě i když lord Simon a Koris odešli, a pořád mě ještě držela za ruku.
„Jaký je tvůj příběh?" zeptala se tichým hlasem, který byl možná určen výhradně mému sluchu.
Odvrátila jsem zrak od jejích očí a dlouho se dívala na číši z Varnu, než jsem odpověděla.
„Oslovila jsi mě celým jménem, mylady. Slyšela jsi tedy i to, v čem je moje hanba? Jsem jen zpoloviny z rodu Regnantů - kdo byl mým otcem nestačila matka říci, než při porodu zemřela. Loď, na které plul její klan, byla na břehu vypleněna -"
Skoro jsem zapomněla na lady Loyse, ale ta se teď pohnula a ostře se zeptala:
„Někde u Verlaine?"
„Ne, ne," zavrtěla jsem hlavou. „Bylo to za mořem. Piráti tam měli sídlo, přepadávali a plenili spoustu lodí. Muže, kteří se dostali na břeh, probodli meči a ženy -" na chvilku jsem se odmlčela a ony mě pochopily, cítila jsem to dobře.
„Sulcarové na to místo vyslali tři lodi se skutečným jasnovidcem a skupinou sokolníků. Nalezli mou matku na místě - Temnoty - skutečné Temnoty. Dali jí - mylady, o tom, co se na tom místě stalo, dokázala říct jen tolik, že byla hračkou něčeho, co se vrchní pirát snažil udobřit a s čím se chtěl spřátelit a ona, stejně jako jiné před ní, byly tou cenou, kterou tomu platil.
Byla - šílená. Udělali by lépe, kdyby se nad ní slitovali a zabili ji místo toho, aby ji dovezli zpátky. Ale Wodan s'Fayre byl jejím snoubencem a právě on vedl výpravu proti tomu pirátskému hnízdu. Odvedl ji domů, aby zjistil, zda se ještě může vyléčit.
Tehdy měli léčitelku jménem Quayth, byla jednou ze Staré krve z Arvonu. A moji matku k ní přivedli. Nemohla jí však nijak pomoci - tvrdila, že matka je ve stínu zla a že dívka, co byla snoubenkou Wodana, je pryč, zbyla z ní jenom živoucí slupka. On tomu ale odmítl věřit a odvezl ji na ostrov, kde o ni pečovala jeho sestra a její služebná. Věnovaly se jí, dokud jsem se nenarodila. Potom žena, která nosila tělo mé matky jako plášť, zemřela a já žila. Od té doby mi Sulcarové nevěří. Můj dar se objevil záhy, sotva jsem začala mluvit.
Dokázala jsem předvídat - až dokud jsem si neuvědomila, že to není dar, ale prokletí - protože moje předpovídání způsobovalo lidem, kteří se o svou budoucnost zajímali, bolest a nikdy jim to nepřineslo nic dobrého.

Loni Sigmunův pokrevní bratr v taverně ve městě Es hodně pil a bláznil a viděl mě tam. Přišla jsem se tam totiž zeptat čarodějek, co je pravdy na tom, že mi v žilách koluje krev Temnoty. Je to pravda: pokud vidím svoji vlastní budoucnost a mám pocit, že něco prostě udělat musím a nemohu se tomu ubránit, získávám na tom, ale za můj zisk draze platí ostatní. Tenhle Ewend mě chytil v mé komnatě, viděl totiž, kam jsem odešla, a řekl mi, že je jenom jeden způsob, jak srazit čarodějku, a to že udělá a možná mu za to ještě poděkuju. Ale když se mě rukama dotkl, přišlo na mě vidění a já hlasitě vykřikla. A on se vyděsil, protože jsem mluvila o tom, co považoval za veliké tajemství. Tak mě pustil, protože já k vidění připojila ještě svoji jedinou zbraň, pohrozila jsem mu totiž, že mu předpovím děsivou smrt a že by se mu moje věštba mohla vyplnit.
Když mě nechal odejít, celý otupělý ze všeho, co vypil, našel ho Signum, který ho hledal. Hned Sigmunovi řekl o tom, jakou smrtí jsem mu pohrozila. A lady, věř mi, je to pravda, já ho neproklela ani jsem proti němu nepoužila žádné kouzlo, ale do měsíce jej ta smrt postihla.
Sigmun věří, že dokážu zabíjet jazykem a myšlenkami. Lidé z jeho rodu se mě bojí a nenávidí mě. Přesto mě sem přivedl, protože patrně věří, že jestli bude třeba pracovat s Temnotou, potom bude moci využít mě, která z Temnoty pocházím, jako zbraň nebo jako nechtěné rukojmí. Jeho lidé se obávají čaromoci - kromě žen léčitelek, a někteří z nich dokáží pracovat s větrem a vlnami. Věří tomu, že člověk může být uříknut, a proto pořád ještě žiji. Myslím, že věří, že by po mně mohlo zůstat nějaké prokletí, které jim splatí hrůzou za to, co provedli."
„A čemu věříš ty?" zeptala se lady Jaelithe. „Že tvým otcem je někdo z Temnoty a že to tedy znamená nebezpečí pro všechny ze Světla?"
Třela jsem si rukou čelo, jako bych si chtěla vymnout bolest, která mě sužovala jako vždycky, když jsem použila talent.
„Lady Jaelithe, já sama nevím, čemu mám věřit. Vím jenom tolik - v údolích High Hallacku je mnoho míst Starých - některá dobrá, některá špatná. Říká se, že zlo nemůže být vítáno dobrem. Když jsem pracovala jako služebná, na prahu dospělosti, vydala jsem se na jedno z těch Gunnořiných míst. Všichni o ní říkají, že je přítelkyní ženství a že je skutečně dobrá. Vešla jsem, a nic na mé tělo nezaútočilo - nebo mě moje mysl oklamala. Požádala jsem, aby mi pomohla vypátrat můj původ — pokud jsem ze zla, ať mi dodá dost síly k tomu, abych proti sobě pozvedla zbraň - pokud jsem z dobra, ať mi dá nějaké znamení, že tomu tak je. Potom ke mně znamení přišlo. Spadlo shora, nevěděla jsem přesně odkud, padlo mi rovnou do napřažených rukou."
Sáhla jsem pod košili, abych vzala do ruky to, co jsem měla na krku a od té doby nikdy neodložila - a vyňala jsem na omak hladký a chladný kámen, na němž byly zjevné škrábance, které jsem ale nikdy neviděla docela jasně. Protože když jsem se na ně upřeně dívala a pokoušela se je přenést na pergamen, zdálo se, že se pohybují. Oblázek měl barvu zralého zrna a v horní části měl provrtaný otvor, aby jej bylo možné zavěsit na provázek.
Lady Jaelithe se na něj podívala, jako by ji k tomu někdo nutil a nemohla se té síle ubránit, zdvihla prst a přiblížila jej ke kameni, ale úplně se ho nedotkla.
Lady Loyse hlasitě vykřikla, protože z kamene vyšlehla jiskra. Lady Jaelithe hodně dlouho mlčela - alespoň mně to tak připadalo. Potom řekla:
„Měj v srdci klid, neboť nikdo, kdo je poskvrněn, nemůže nic takového nosit. A myslím, Destree, že je to příslibem, ze přijde čas, kdy budeš s jistotou vědět... mnohé."

Kapitola 2

Jaká další slova útěchy měla pro mne připravená, jsem se nedověděla, protože zdola se ozval výkřik a posel vběhl do místnosti tak rychle, že před nás téměř upadl. Přišel nám předat výzvu, a my tři jsme vyšly za ním na dvůr. Tam stál kůň, celý zpěněný po vyčerpávající jízdě. Ten, kdo to zvíře takhle štval, hovořil s lordem Simonem, zatímco kapitán Sigmun nám kvapně vyšel v ústrety.
„...podivná loď- takovou jsme ještě nikdy neviděli! Harwic z Kluzáku ji přivezl. Na palubě nebyl nikdo..."
„Barží se tam dostaneme dříve — máme dost mužů k veslům!" Sigmun chytil posla za rameno. „Kdy připluli do přístavu?"
„Za úsvitu, kapitáne," odpověděl bez otálení posel, prostý Sulcar. „Dvakrát jsem cestou měnil koně -"
„Nastoupíme tedy do člunu." Koris vydal rozkaz. „Posádka se už shromáždila. Navrhuji, že bychom se měli vydat proti proudu ke druhé pozorovatelně."
Zanedlouho jsme se nalodili, protože nikdo z velení nic nenamítal. Dokonce i lord Simon, Kemoc a kapitán se chopili vesel, a tak jsme odrazili od přístavní hráze. Lord Koris byl u kormidla a udržoval kurs. Chvíli to bylo dost složité, protože řeka Es je hojně využívána jak pro cestování, tak pro přepravu nákladů. Mezi městem a pobřežím je vždycky živo a my jsme se museli proplétat mezi mnoha vrchovatě naloženými bárkami. Ty se před námi rozestupovaly, protože posel z přídě člunu troubil, aby upozornil všechny kolem, že potřebujeme projet. Na našem malém plavidle bylo hodně lidí, protože jsme měli dvojnásobný počet veslařů, kteří se střídali.
I tak už ale bylo po soumraku a noc už poměrně pokročila, když pobřežní vítr napověděl, že se naše cesta chýlí ke konci. Před námi se na vodní hladině odrážela záře svítilny, a my se blížili k přistávacímu prostoru pro služební barži.
Po celou tu dobu jsme mluvili jen velmi málo. Možná jsme všichni měli dar předvídavosti a plně jsme se soustřeďovali na odhalení toho, co nás čeká dál. Ale pokud tomu tak bylo, nikdo z nás neřekl, co vidí.
Když jsme přistáli na břehu, vydali jsme se rovnou do malé pevnosti, sídla přístavního guvernéra. Našli jsme ho v dolní hale, seděl u stolu s hromadou svitků pergamenu, špinavých číší (některé byly ještě zpola nedopité) a talířů s drobky a mastnými skvrnami. Když spatřil lorda Simona a Korise, kteří kráčeli v čele naší skupiny, rychle vstal, mečem zavadil o kovovou karafu a nechtě ji převrhl.
Kvapně zdvihl ruku na pozdrav a přes rameno zavolal na sluhy, aby sklidili ze stolu, zatímco rukou chránil svitky

pergamenu. Pro Tregartha a Korise přinesli z temných koutů místnosti židle. My ostatní, kromě Sigmuna, který zůstal stát, jsme se spokojili se dvěma lavicemi. Na jedné jsem seděla já s lady Loyse a druhou obsadil Kemoc a jeho lady; přestože ji pořád podpíral, vypadala už dobře a zase byla v plné síle.
„Loď?“ zeptal se lord Simon přímo.
„Je zakotvená za Gormem, pane.“
„Jisssssté,“ protáhl důstojník a zaznělo to skoro jako zasyčení.
Gorm byl opuštěné místo, službu tam mělo jen několik strážců (vybírali je náhodným losem), a nikdy tam nezůstali déle než deset dní. Vyhýbali se centru zhoubného a dávno mrtvého Sipparu (město, které kdysi předčilo samotné Es bohatstvím a počtem obyvatel), zůstávali jenom ve věži u vlnolamu.
Gorm - prokleté místo, kde mrtvé, ale stále ještě pohyblivé hordy Kolderů byly nakonec vysvobozeny ze strašlivého prokletí a moc jejich věznitelů na východě zlomena. Žádná loď nechtěla kotvit na místě, kde kdysi býval přístav. Tak tam musel Harwic nechat svůj nález, ostatně měl dost dobrý důvod k tomu, aby jej nekotvil blíže k čistějším místům pobřeží.
„Veliká loď, pánové. Ale je bez plachet a ani to nevypadá, že by kdy měla na palubě stožár -“
„Kolderská?“ přerušil ho lord Simon.
„Pokud je kolderská, potom se liší od ostatních, které zde kotvily,“ odpověděl přístavní důstojník. Uhodil do svitků, které si prohlížel, a Koris mu vytáhl ten nejbližší zpod prstů.
I když jsem to viděla vzhůru nohama, jasně jsem rozeznala silně namalovanou čáru; její tvar jsem si pamatovala z méně precizních náčrtků, které jsem viděla u sulcarských námořníků — ti měli kopie. Ta oválná věc, která jakoby neměla žádnou kabinu, vypadala spíš jako podivně vytvarovaná nafouknutá bublina, plula pod vodou a byla jako všichni přirození mořští zabijáci ve střehu a číhala na oběti.
Titíž sloužící, kteří tak hbitě sklidili se stolu, se na povel vrátili s podnosy plnými talířů a pohárů. Podnosy nám rozdali. Vůbec jsem si neuvědomila, jak obrovský mám hlad, dokud jsem neviděla chléb, sýr a misky s dobře propečeným rybím pudinkem. To vše spočívalo na podnosu, který jsem držela na kolenou. Chvatně jsme jedli a pili, jako bychom byli v obležení a znovu se museli vrátit na své pozice. I tak ale bylo jídlo velmi chutné a já olízala i lžíci, jíž jsem snědla rybí pudink. Drobků na talíři mi zůstalo věru poskrovnu.
Pomaličku jsem upíjeli z poháru, spíše jsem vždycky jen tak trochu usrkla. Bylo to těžké víno z přístavu a toho, kdo na něj nebyl zvyklý, mohlo hodně otupit. Ani lady Loyse nepila velkými doušky, i když stejně jako já snědla vše, co měla na talíři.
„Tenhle kapitán Harwic - co nám chce říci?“ zeptal se Koris.
„Už jsme pro něj poslali, pánové. Sami si poslechnete a posoudíte, jakou záhadnou věc nám přivezl.“ Přístavní důstojník se od chvíle, kdy jsme přišli, nepřestal mračit a já věřila, že je přesvědčen, že celý záliv Es je v ohrožení.
„Tohle mi přinesl -“
Důstojník teď postrčil něco přes stůl do kuželu světla luceren. Tato obranná věž neměla stále hořící světla, která zdobila stěny většiny domů ve staré části Es. „Tohle,“ opakoval a hned od toho předmětu spěšně odtáhl ruku, jako by se domníval, že i samotný dotek je nějakým způsobem nebezpečný.
Vypadalo to jako krabička, ale do víčka bylo zasazeno kulaté sklíčko - úplně průhledné - a pod ním byl dělený kruh s podivnými značkami. Na tom kruhu byla umístěna ručička, která se volně pohybovala, když lord Simon tu cennost vzal do ruky. Viděla jsem, jak mu ztuhly rysy v obličeji a jak lehce poklepával obrazec na boční stěně krabičky, jako by se snažil pohnout střelkou. Ta se sice zachvěla, ale nepohnula se z místa.
Jeho rty vyslovily jakási slova, která nebyla určena nám, a vstal ze svého místa tak prudce, že převrhl pohár; temný proužek vína by umazal okraje pergamenů, kdyby je důstojník rychle neodsunul.
„Tohle našli na lodi?“ Hlas lorda Simona zněl nedůvěřivě.
„To říkal kapitán Harwic.“
Všichni jsme se na to upřeně dívali, protože bylo jasné, že ho to zasáhlo a že to musela být pořádná rána, když zapůsobila na tohoto muže, který byl znám mnohými nájezdy proti Kolderům a dávným ničemům z Escore. Ten člověk byl prostě otřesen.
Opatrně krabičku položil, skoro jako by držel v ruce něco, co by mohlo vychrlit oheň jako ta hora v moři, kterou jsem předvídala. Pokud se chystal vysvětlit nám, co shledal, nestihl to, protože vešel další Sulcar v drátěné košili a okřídlené helmě; obojí prozradilo lodního kapitána.
Zůstal stát mezi dveřmi, dokud mu dveřník nepokynul, že může jít dál.
„Toto je kapitán Harwic.“
Kapitán byl starší než Sigmun. Slyšela jsem o něm, že je jedním z těch, kdo se narodili s velmi neposedným duchem, pro nějž bylo hledání nových mořských cest mnohem naléhavější než obchodování s kýmkoli, koho by mohl u neznámých břehů potkat. A přesto dokázal, vzhledem ke svému údajně velmi neobvyklému zboží, povzbudit ostatní, aby se o něco takového pokusili. Byl tím, čemu jeho druhové říkali 'šťastný kapitán' a těm, kdo se stali členy jeho posádky, všichni záviděli.
Teď naznačil pozdrav, a očima přejížděl z jednoho z nás na druhého. Věřím tomu, že se v nich zrcadlil ten chlad, který jsem čekala, že ucítím, až se mě jeho oči dotknou.
„Přivezl jsi loď.“ Lord Simon se prsty jen zlehka dotýkal krabičky, která mu tolik učarovala, jako by se chtěl ubezpečit, že před ním skutečně leží. „Tu, co vám připadá jako 'podivné plavidlo'.“
„Velmi podivné, pane. A to jsem byl na severu, na Ostrovech věčného ledu, a na jihu až na místech, která nejsou zakreslena na žádných nám známých mapách.“
Koris se na něj podíval. „Je kolderská?“

Kapitán Harwic na okamžik zaváhal. Potom začal mluvit pomalu a velmi obezřele, jako by si nebyl sám jistý.
„Nepodobá se kolderským lodím, které jsme viděli na Gormu. Tahle nebyla určena pro plavbu pod vodou, ale po vlnách. A přesto nechápu, jak vůbec mohla plout - nemá žádné stěžně... a nikdy ani neměla - podle toho, jak vypadá paluba. A nejsou tam ani žádná vesla a ani nebyla postavena tak, aby na ní mohli být veslaři. Kolderské lodi se pohybovaly kouzlem, možná, že s touhle to bylo stejné. A přesto byla opuštěná, bez posádky, a žádná kormidelní páka nefungovala, když jsme ji objevili."
„A to nebyl na palubě nikdo?" zeptal se lord Simon.
„Nikdo, můj pane. Na palubě ještě zbyly dva záchranné čluny. Přece se nám však zdálo, když jsme loď prohledávali, že ti, kdo tam byli, dostali rozkaz, aby ji opustili okamžitě. Na stole zůstalo oschlé a zkažené jídlo a bylo vidět, že na palandách někdo spal. A také v kajutě, kterou nepochybně obýval kapitán, byly mapy, jaké jsme předtím nikdy neviděli, na nich dva šálky, ale ty se převrhly a mapy byly polité. A tohle," - ukázal na krabičku před lordem Simonem -"leželo na podlaze a jak se loď kymácela, klouzalo to po podlaze."
„Jaký tam byl náklad?" ozvala se poprvé lady Jaelithe.
„Žoky čehosi, co kdysi byla nějaká rostlina, mylady. Nabobtnalo to vodou, která tam vnikla při nějaké bouři poklopem. Bylo to zkažené a zcela bezcenné. A ani to nevypadalo jako zrní."
„A kde jsi loď našel?" vmísil se do hovoru lord Simon.
„Na jihu, pane. Byli jsme jižně od mysu Psa. Zastihla nás bouře ze severozápadu a odnesla nás až za vody, které známe. Když jsme zůstali na palubě i poté, co se živel uklidnil, zorientovali jsme se podle hvězd a vydali se ke břehu. Ale byly tam útesy a ostrovy a my se neodvážili s Kluzákem plout mezi nimi. Spustili jsme tedy veslový člun a Simot, můj první důstojník, vybral čtyři muže, z nichž dva byli sokolníci, a veslovali k ostrovům, které byly dost velké a bylo možné na nich přistát. Sokoli byli vypuštěni, ale přinášeli zprávy jenom o holých skalách, o ničem jiném. Zdálo se, že tam nikde neroste ani lišejník.
Tu noc jsme z dálky slyšeli řev a na obloze jsme viděli oheň. Vypadalo to přesně tak, jak to viděl můj otec, často mi o tom vyprávěl. Určitě to byla ohnivá skála, která vystřelovala oheň zpod hladiny. Tak jsme raději pluli pryč, Protože kdo ví, ještě bychom na takovou skálu mohli narazit.
Vydali jsme se na západ a v poledne jsme uviděli tu loď. Dávali jsme znamení, ale odpovědi jsme se nedočkali. Potom velitel sokolníků vypustil ptáka, aby se podíval blíž, protože to bylo velmi podivné. Když nám sokol sdělil, že na palubě nikdo není, připluli jsme k lodi a vzali ji do vleku, i když to bylo hodně těžké. Už předtím jsme našli plovoucí vraky, ale ty byly sulcarské, a jednou nebo dvakrát jsme našli také oblou obchodní pobřežní loď z Karstenu, která se hodně odchýlila od obvyklých tras podél pobřeží. Nikdy jsem neslyšel o tom, že by některá loď přivezla do přístavu to, co my."
„Zdá se, lorde Simone, že už jsi to někdy viděl." Přístavní důstojník ukázal na krabičku.
„Ne přesně tohle, ale něco podobného, to ano. Je to kompas."
„A co to znamená, pane?"
„Hledá to různé směry. Tahle střelka," - poklepal na skleněnou bublinu, „by měla ukazovat vždycky na sever, podle toho lze potom určit cestu. Na moři tohle bylo vždycky..." Na okamžik zaváhal, podíval se na lady Jaelithe, pak pokračoval dál. „Tohle znají všichni z Estcarpu a Escore - nenarodil jsem se na tomto světě, ale proklestil si cestu jednou z bran. Tohle je v mém čase a v mém světě známý předmět. A jestli je tomu tak -" Znovu zmlkl. Kemoc to dopověděl za něj.
„Takže tenhle vrak by mohl být z jiného času a jiného světa? Jsou brány i na moři? Jestli ano - jak je možné jimi projet? Kolder byl ničema, který ve své době skoro zlikvidoval Estcarp. Je snad třeba obávat se nějakého nového neštěstí, které by mohlo přijít z moře?"
„To se můžeme dovědět jen z toho, co jsme našli," odpověděla lady Jaelithe. „A z toho, co nám může říci Moc. Možná najdeme odpovědi na naše otázky na palubě té lodi."
„Uvidíme." Lord Simon se tvářil zasmušile a strčil rukou do toho, čemu říkal kompas. „Čím dříve, tím lépe!"
I když noc už byla dost temná, cestu nám osvětlovaly laterny pobřežní hráze, takže stíny ustoupily do vzdálených koutů. Kapitán Harwic měl připravený člun a všichni jsme do něj nasedli. Dal rychlé příkazy, člun byl odstrčen od pobřežní hráze a zamířili jsme do temného zálivu. Domnívala jsem se, že se docela určitě vrátíme jeho vlastním plavidlem a že se dostaneme k tomu hrozivému a proklatému Gormu. Místo toho se však muži ohánělí vesly; propluli jsme kolem posledních zakotvených lodí a dál do husté tmy; noc totiž byla bezměsíčná.
Myslela jsem na Gorm a na to, co znamená pro ty, kteří byli losem vybráni, aby tam sloužili na pozorovatelně. Ulice, po nichž kráčeli nebožtíci pod vedením Kolderu, zůstaly navždy pusté, přesto však hrůza z toho, co se stalo ve velkém přístavu Sipparu, musí navždy zůstat v paměti. Bylo to víc než před jednou generací, kdy tam lord Simon a jeho stoupenci vybojovali velikou bitvu - a já věděla, že Rada poslala čarodějky s Mocí na duševní očištění. A přesto to místo bylo pořád pusté a prokleté.
Lord Koris by tam měl podle rodového práva vládnout. Dobrovolně odešel do exilu, když Sippar padl. Měl snad teď nějaká vnitřní pouta k místu tak poskvrněnému hrůzou a zoufalstvím naprostého pekla?
Ve slabém světle lucerny na přídi člunu jsem viděla pohyb bílé ruky, jak se dotkla ramene. Lord Koris - lady Loyse - oba byli připraveni o svá dědická práva a přesto se všem, kdo je spatřili, zdálo, že si vybudovali své vlastní království vnitřní víry a síly.
Na ostrově, který byl pořád ještě daleko od nás, jsem viděla paprsek jasného světla, pohyboval se ze strany na stranu v místech, kde moře přecházelo v záliv. To bylo naším vodítkem a muži veslovali rychle a mocně. Zanedlouho jsem si všimla blikání mnohem menších světel - takových, která určitě označovala jednu z velkých přístavních hrází. Na ní plály signální ohně jako znamení pro všechny, kdo připlouvají do Gormu.

Přesně k nim jsme se blížili. Kapitán Sigmun vedle mě se vrtěl. To, že na nás zbylo jedno společné sedadlo, bylo dílo náhody a já věděla, že to považuje za smůlu. Až v této chvíli jsem si zřetelněji uvědomila ještě něco jiného.
Kámen, který, jak jsem věřila, mi byl darován v Gunnořině svatyni, se mi na kůži rozehřál. Už jednou nebo dvakrát předtím se to stalo. Určitě máme před sebou Moc - zbytky Moci. Zdvihla jsem ruku, abych kámen pod košilí stiskla.
Měla jsem na sobě pohodlný sulcarský oděv, který mi dovoloval volný pohyb, na rozdíl od dlouhé sukně a róby, které se nosí v Estcarpu. A protože jsem až na oči vypadala jako Sulcarka, jen málokdy si někdo všiml, že se liším.
Krátké volné kalhoty mi pomohly, i když jsme nakonec dopluli k přístavní hrázi mrtvého města. Na břeh jsem vyskočila s lehkostí stejně jako Orsya, která měla na sobě těsně přiléhavou, třpytivou krátkou tuniku jakoby ze šupin - a já se vskutku domnívala, že je ušitá z kůže nějakého velikého vodního živočicha. Stála vedle mě a dívala se na temné město. Potom se otočila a postavila se čelem k moři.
„Tohle je místo Temnoty," prohlásila. „Já -" Rukama si zakryla uši a pevně na ně přitiskla dlaně. Kemoc k ní přiskočil.
„Jen klid -!" Zachytila jsem jeho myšlenku a rychle jsem v mysli postavila bariéru, abych nečetla myšlenky, pokud to ode mne někdo nežádá.
Lord Simon možná v sobě měl nějakou Moc, kterou získal v tom jiném světě, z něhož pochází. A lady Jaelithe byla docela jistě čarodějka. Dvě z jejich tří dětí byly obdařeny, bez ohledu na pohlaví a i když se nikdy neučily. Každý věděl, že Kaththea je čarodějka jenom formálně a co se týkalo Kemoce - odvážil se svolat to, co nebylo svoláno od počátku trvání samotného Estcarpu a nejen, že to přežil, ale dokonce jej ještě jiní žádali o pomoc. Říkali mu Čaroděj, svého nadání však nevyužíval pravidelně. Bratr Kyllan, poslední z trojčat, dostal při narození přízvisko Válečník. Dokázal sice přenášet myšlenky a občas i předem před něčím varovat, ale jeho nadání spočívá především v umění bojovat.
Přístavní hráz, na které jsme stáli, byla porušená a v jednom místě se pod náporem vln úplně propadla. Nedaleko před námi svítily dvě laterny a mezi nimi stál žebřík opřený o bok jakési lodi. Lord Simon prodloužil krok, skoro už běžel. Lady Jaelithe, oblečená do jezdeckého úboru, který ji také nijak neomezoval v pohybu, ho rychle dohnala. Doběhl k lodi.
Stál s rukama vbok, hlavou pomalu otáčel zleva doprava, jak sledoval, co v tom chabém světle bylo z trosky vidět. Plavidlo to bylo velké - dosahovalo délky téměř menší sulcarské lodi - a já obdivovala zručnost a práci, kterou bylo třeba vynaložit k tomu, aby je dostali až sem a aby je tu zakotvili. Loď měla dvě paluby - menší horní byla vpředu trochu zdvižená nahoru. U zádi byly dva záchranné čluny, stále přivázané, jak říkal Harwic.
Lord Simon kráčel po přístavní hrázi kolem lodi. Byly v ní kruhové otvory, ale vypadaly jako temné, mrtvé oči a nikdo neviděl, co je za nimi. Jako bychom my ostatní byli neviditelní, chytil se Simon žebříku, aby vyšplhal na palubu. Shora matně svítila lucerna.
Bez jediného slova ji uchopil a po chvíli zmizel v kabině. My ostatní jsme jej pomalu následovali. Tato loď skutečně nikdy neměla plout jako lodi sulcarské. Bouře nepolámala stěžeň. Ani tam na něj nikde nebylo místo.
Vedle dveří, za nimiž zmizel lord Simon, vedly strmé schody na menší horní palubu. Sigmun a Harwic se tam vydali. My ostatní jsme následovali lorda Simona. Nejprve jsme spatřili dlouhou kajutu, kde byly po obou stranách průhledy jako okna. Před námi stál stůl prostřený pro čtyři osoby, s dřevěnými přihrádkami rozmístěnými tak, aby při případné bouřce talíře a šálky nepadaly na zem.
Na talířích zůstaly zbytky jídla. Šli jsme dál na obhlídku dalších kajut. Stěny byly z dobře opracovaného červenohnědého dřeva. Ve dvou menších místnostech, nepochybně se jednalo o soukromé ložnice, ležely na palandách, které se spíš podobaly postelím, oděvy jasných barev a další předměty, které napovídaly, že tyto prostory obývaly ženy. Ani tady nebyly patrné známky zmatku, které by napovídaly, že loď napadli piráti. Lady Loyse vzala do ruky náhrdelník z lesklých kamenů, takový, jaký nosí ženy u alizonského dvora a chlubí se, jak jsou zámožné. Vypadalo to, jako by majitelka jenom na chvilku někam odběhla.
V té největší kajutě nakonec lord Simon s výkřikem zdvihl něco z polstrovaného sedátka u stěny. Určitě to nebyl svitek s textem ani žádná ze vzácných knih zhotovených tak, že se jednotlivé popsané listy spojí hřbetem z vyřezávaného dřeva nebo rytého kovu. Tohle mělo také pevný hřbet, ale listy byly větší a zdálo se, že jsou z nějakého lehčího materiálu, než je pergamen.
Když to lord Simon odhodil, dívala jsem se mu přes rameno, prohlížela jsem si to ze všech stran, když se otočil; domnívala jsem se, že použité znaky - i když se nepodobaly žádnému písmu, které jsem znala - jsou určitě nějaké runy.
Byla tam zobrazena žena v podivném oblečení, které zakrývalo sotva čtvrtinu jejího těla. Ten oděv, dal-li se oděvem vůbec nazvat, byl jasně červený. Měla dlouhé vlasy, které jí volně splývaly po ramenou, bez stužky nebo síťky. Ležela na břiše s nataženýma nohama a celým tělem spočívala na písku, podpírala se rukama a hlavu a ramena měla zdvižené. Pozadí za ní bylo modré, což mělo patrně znázorňovat vodu, a na ní byla vyobrazena přesně taková loď, na které jsme byli, voda se od přídě rozestupovala na obě strany, jako by vlny prořezával nůž!
Lord Simon zaklapl tu knihu a prohlížel si obálku. Tam byl další obrázek, žena, která se usmívala - měla hodně nakrátko ostříhané vlasy, černé, jak to bylo obvyklé u Staré rasy, ale docela jistě nebyla z Estcarpu. Šaty jí odhalovaly ramena a v uších a na krku měla šperky.
Lord Simon prstem přejížděl po řádce nad obrázkem, kde dozajista byly nějaké runy, a najednou odhodil knihu a upřeně se díval na své ruce.
„Simone -!" lady Jaelithe ho uchopila za zápěstí a pozorně se mu dívala do tváře.
V obličeji měl výraz člověka, kterého právě probudili ze sna nebo někoho, kdo hledí do budoucnosti. Možná to věštění byla pravda, protože svou myšlenku řekl nahlas takovým tónem, jako by jí ani sám nevěřil:
„Padesát let! Ale to nemůže být padesát let!" Pořád se díval na ruku, kde ho svíraly prsty jeho paní. Kůže měla hnědou barvu, jako by byla zvětralá, ale zůstala napjatá. Tehdy mě napadlo - možná nás to napadlo všechny - že čekal, že uvidí na svém vlastním těle hluboké stařecké vrásky.

Je všeobecně známo, že Stará rasa na sobě nikdy neshledala stopy stáří (a její příslušníci žijí mnohem déle než jakýkoli jiný národ na světě), které jsou společné všem ostatním rasám a jsou na jejich tělech před smrtí hodně patrné. Ale lord Simon byl z jiného času, jak všichni věděli, a zdálo se, že předpokládá, že tomu bude jinak.
„Tahle loď, Simone, je pravda, že -"
„V mém čase a světě?" zeptal se ostře. „Ano - v mém světě - ale ne v mém čase. Zdá se, že čas všude jinde ubíhá rychleji. Brána - v moři?"
„Možná," odpověděla mu. „Ale taková, že by jí proplula loď bez posádky? Myslím, že to bude trochu jinak."

Kapitola 3

Zbytek noci, kdy jsme se vrátili do přístavní věže, jsem prospala. Pokoje, kde nás ubytovali, sice nebyly stejně pěkné jako v citadele v Es, ale byly lepší než mnohé z těch, co jsem ve svém kočovném životě poznala. Jestli se mi něco zdálo, tak mi do denního světla v mysli žádné varování nezůstalo. Slunce svítilo na kamennou podlahu kousek od mé postele a to mi napovědělo, že už je poměrně dost hodin.
V místnosti bylo jen málo nábytku a sousedila s koupelnou, kterou jsem použila. Když jsem se umyla, podívala jsem se na sebe do zrcadla z leštěného kovu; viselo na stěně. V mysli mi bleskla vzpomínka na obálku té podivné knihy. Lord Simon ji přinesl s sebou do přístavní věže.
Světlé vlasy, které mi na letním slunci ještě víc zesvětlaly, jsem měla zastřižené k ramenům - přišla jsem totiž na to, že má-li žena dlouhé copy, musí si dávat pozor, aby jí nepřekážely. Nechráněnou kůži mi letní slunce zbarvilo dohněda a vytvořilo na mém bílém těle výraznou hranici. Měla jsem sulcarské vystouplé lícní kosti, ale bradu oblou, nikoli hranatou a ústa příliš velká na to, aby o mně mohl kdokoli říci, že vypadám dobře, natož při srovnání s většinou žen, které jsem znala.
Mé oči prozrazovaly, že se liším od lidí, jejichž krev mi zpoloviny proudila v žilách.
Oni měli povětšinou oči modré, výjimečně zelené, moje byly hodně veliké a měly ocelovou barvu. A protože jsem měla obočí a řasy černé, ne světlé jako vlasy, oči v obličeji upoutávaly dvojnásob a já se domnívala, že z nich čiší chlad jako z hromad ledu, často viditelných na vzdáleném severním moři.
Stáhla jsem si vlasy dozadu, abych viděla, jak bych vypadala, kdybych na tom obrázku byla já. Pohled to nebyl příliš lichotivý. Oblékla jsem se a přitom myslela na to, že osud mi zrovna moc nakloněný není - fyzicky nevypadám moc dobře a ty schopnosti, které mi dal do vínku, mi spíš škodí, než že bych z nich měla nějaký prospěch.
Nahmátla jsem Gunnořin talisman, který jsem pečlivě ukrývala mezi svými malými ňadry - ani v tomto ohledu jsem nebyla příliš obdařena. V noci bylo teplo, ale teď se ochladilo a já se choulila do košile. Někdo zaklepal na dveře pokoje a já spěchala otevřít. Stála tam lady Loyse. Byla malá a já měla dojem, že je najednou hodně neohrabaná.
„Destree, zase se setkáváme. Jaelithe se tě chce na něco zeptat. A taky se podává snídaně." Usmála se.
To bylo něco, na co jsem hodně myslela už od chvíle, co jsem byla vtažena do tohoto kruhu starých přátel a příbuzných. Byla to právě lady Jaelithe, kdo mě zavolal na první schůzku ještě v Es. Na schůzku těch známých žen, které se zařekly, každá svým způsobem - Jaelithe, Loyse a Orsya - že přinesou mír do míst naprosté Temnoty. Přijaly mě bez výhrad a hovořily se mnou, jako bychom byly pokrevní příbuzné nebo alespoň přátelé z bojů z jiných časů. Byl to právě pocit důvěry, který mě vedl k tomu, abych lady Jaelithe vyprávěla o svých začátcích; lady Loyse slyšela tatáž slova. A přesto se ode mě neodvrátila, neodtáhla prudce šaty z míst, kde by se jich mohly dotknout mé holínky; zřejmě nevěřila, že by se jí tak mohlo zmocnit peklo.
Takové přijetí bylo pro mě něco úplně nového a s ohledem na vlastní minulost jsem je neuměla cele přijmout. Co jsem měla, čeho by mohly využít, že se mnou hovořily tak otevřeně a že mě osobně zvaly ke stolu, když pro mě mohly poslat služebnou? Držela jsem myšlenky na uzdě, ale přesto se připjaly k tomu pláštíku deprese, který jsem už nosila tak dlouho, že se stal pevnou součástí mého šatníku.
„Je hezký den," Loyse se zastavila u jednoho většího okna s výhledem na hlavní nádvoří pevnosti. Rozkládal se tam záhon květin, který u těch masivních kamenných stěn působil poněkud podivně. Shlédly jsme na tři lavičky postavené těsně u sebe, které byly dost daleko od stěn, jako by ten. kdo je takto umístil, nechtěl, aby ho někdo slyšel - jako by stěny měly uši. Kromě Sigmuna jsem tam viděla ty z Es, co s námi byli na noční výpravě. Brali si jídlo ze stolní desky položené na kůlech.
Rychle jsme se k nim přidaly a oni mě jen tak mimochodem zdravili, jako bychom už dávno byli přátelé z nějaké velmi důležité akce. Lord Simon seděl a pil z poháru, ale sledoval to, co měl na kolenou: byla to kniha z té podivné lodi. Ale vzhlédl, když mi Orsya pokynula rukou, abych se posadila vedle ní. Kemoc si sedl do tureckého sedu k jejím nohám a úporně sledoval otce, jako by od něj mohl získat nějakou informaci pouhou silou zraku.
Lady Jaelithe odložila pohár a podívala se přímo na mě. Okamžitě jsem byla ve střehu. Teď to přijde - to, co ode mne chtějí.
„Umíš být prozíravá a dokážeš předvídat -"
„Předvídavost," vyhrkla jsem, možná až příliš prudce, „nebudu používat -"
Viděla jsem, jak se lord Simon i Kemoc odpoutali od knihy a pohlédli na mě. Ale lady Jaelithe pokračovala.
„Máš rovněž schopnost nalézt původ něčeho hodně zdaleka? Tato schopnost se často pojí s předvídavostí."
Byla jsem překvapená a mlčela jsem. V letech, kdy jsem se toulala - i když jich nebylo tolik - jsem nikdy nezkoušela využívat svůj dar v tomto smyslu. Teď, když se o tom zmínila, se mi v paměti vynořily vzpomínky na lidi a věci, kteří se mihli jen na okraji mých myšlenek, někdy, když jsem vzala do rukou nějaké předměty. Přesto jsem se vždycky domnívala, že je to jenom věc mé citlivosti, citlivosti víceméně odvržené dívky, a že je to způsobeno mojí představivostí, nikoli nadáním.

„Vezmi si tohle.“ Lady Jaelithe vzala tu cizí knihu od Simona a doslova ji po mně hodila; promluvila tak ostře, že to znělo jako rozkaz, o němž nepředpokládala, že bych jej odmítla splnit.
Kniha byla na dotek velmi hladká a přistihla jsem se, že konečky prstů přejíždím po liniích run, zatímco mi spočívala na kolenou. Runy nebyly ani vyryté ani nevystupovaly nad povrch jako na popsaných pergamenech. Nějakým způsobem byly součástí povrchu, na němž byly umístěny.
Bylo v tom cosi burcujícího, ne tak docela jako výzva k věštění, kterou jsem tak dobře znala, bylo to trochu jiné. Zavřela jsem oči a pokoušela se otevřít dveře v mysli, i když jsem nevěděla s jistotou, zda tam jsou.
Byla bouřka, taková, že by i zkušený sulcarský mořeplavec měl co dělat, aby v ní zachránil své plavidlo. A také tam byl strach - tak divoký a mocný, že překračoval hranice zdravého rozumu. Choulila jsem se ve velké kajutě té podivné lodi. Bylo mi na zvracení. Uviděla jsem jiný stín -protože světla v kajutě zhasla - a věděla jsem to.
„Miggy.“
Vyslovila jsem jméno, ale neslyšela jsem vlastní hlas, tak divoká ta bouřka byla. Zdálo se, že se objevilo odnikud.
„Jime!“ Znovu jméno a s ním se strach ještě vystupňoval, pokud to vůbec ještě bylo možné. Jim byl pryč - smetla ho do moře obrovská vlna, byla jako veliký jazyk, který ho zdvihl, a potom jej pozřelo moře.
Před bouřkou - snažila jsem se tam proniknout - co se stalo před bouřkou? Nějakým způsobem se mi podařilo přinutit paměť, aby reagovala. Slunce se opíralo do písku. U krátké přístavní hráze bylo uvázáno několik cizích lodí. Miggy a Jim si něco šeptali. Dělo se něco, co samo o sobě bylo nebezpečné. A právě proto to bylo zajímavé. Mělo to cosi společného se člunem - se člunem a s velkou lodí někde daleko na moři, z níž budou něco převážet. To bylo to tajemství, které v sobě skrývalo nebezpečí. A přesto to nebezpečí velmi lákalo. Teď jsem viděla vnitřek kajuty - byli tam čtyři lidé. Nevypadali všichni stejně jako příslušníci Staré rasy a Sulcaři, ale v obličejích měli dědičné rysy svých rodů patrné na první pohled. Ta, kterou jsem znala jako Miggy (a co je to vlastně za jméno?), měla rezavé vlasy. Jim měl vlasy hnědé, na skráních prošedivělé. Oba byli nakrátko ostříhaní. Ale ta druhá žena si česala černé vlasy se stříbrnými prameny. A ten druhý muž, který seděl vedle ní, byl dohněda opálený a krátce střižené vlasy se mu na temeni vlnily. Hádali se kvůli něčemu, ale neslyšela jsem, co říkají, jen jsem cítila ve vzduchu napětí - nebezpečí bylo nablízku. Potom -
Znovu jsem byla v bouřce, loď sebou divoce házela. Za kulatými okny se zdvihaly veliké vlny a kolem okenních rámů sem tam protekla voda na palubu. Následoval oslepivý záblesk světla. Nebylo nic...
Otevřela jsem oči a zjistila, že se na mě všichni dívají. Pomalu a co možná nejpodrobněji jsem odříkala, co jsem se dověděla. Pokud jsem se to dověděla a nebyl to jenom výplod mé fantazie. V tu chvíli jsem si nebyla jista ničím, protože jsem byla vyčerpaná. Když jsem otočila hlavu, měla jsem pocit, že se celé nádvoří zhouplo jako loď zmítaná v bouři.
„Brána.“ Loyse promluvila jako první od chvíle, kdy jsem zmlkla. „Jak se dostali přes bránu? Jak může být brána na otevřeném moři?“
Zavrtěla jsem hlavou, velmi opatrně, bála jsem se totiž, abych nedostala závrať. „Ta bouřka - a před ní ta pláž - už tam nebyla.“
Lady Jaelithe se natáhla a vzala mi knihu, kterou jsem jen chabě svírala.
„Ti, které viděla, cítili nebezpečí. Co to bylo za nebezpečí? Možná ta brána -“
„Ne.“ To jsem mohla říci. „Mělo to něco společného s jinou lodí na moři. Myslím, že byla mnohem větší.“
„Písek a moře a spousta lodí u úvaziště,“ řekl lord Simon pomalu, potom uchopil knihu a chvatně listoval těmi podivnými stránkami. Našel další obrázek a držel ho tak, abych na něj viděla. „Viděla jsi tam takovéhle stromy?“
„Neviděla jsem žádný strom.“
Ten, co mi ukazoval, měl dlouhý holý kmen, větve jenom nahoře, široké listy tvořené mnoha srostlými špičatými pruhy. Chvilku vypadal jako někdo, kdo našel věc, o níž předpokládal, že má velikou hodnotu, ale právě zjistil, že je naopak zcela bezcenná.
„Tys ve svém světě takové místo znal?“ zeptala se lady Jaelithe.
„Ano. Také tam bylo jedno místo v moři, opředené mnoha legendami o mizejících lodích - ty legendy byly známy po celá staletí. Moře...“ zahloubal se.
Kemoc se zeptal: „Ale jestli branou projede loď, kde je potom posádka? My brány známe dobře - copak s nimi nemáme vlastní zkušenosti? Jenomže vždycky to bylo tak, že jimi prošli jenom lidé - samotní.“
„Pak už tedy nezbývá nic jiného,“ poprvé se ozval lord Koris, „než že se o tom musíme dovědět víc. Chceme snad zažít další invazi ve stylu Kolderů? Raději se pojďme co možná nejdříve přesvědčit, jaká je šance, že se podobné lodi objeví na jihu. Sulcarové budou takovou výpravu podporovat, protože jsou přesvědčeni, že oni budou ohroženi jako první, jak se jim to už stalo. Co ty jejich lodi bez posádky? Je možné, že se brána otevírá taky jinak a vyvrhuje Sulcary do tvého světa, Simone?“
„Kdo ví, co se stalo. Ale jak už jsi řekl - musíme se dovědět co možná nejvíc. A abychom se něco dověděli, potřebujeme lodi ochotné plout na jih, i když nikdo nemůže s určitostí říci, jaká nebezpečí tam číhají.“
Myslím, že všichni, kdo byli přítomni, by byli ochotni se na tu cestu vydat, ale to byla práce pro silné jedince. Koris mimoto převzal vládu nad Estcarpem, to byl důvod, který nemohl popřít. Nakonec nás mělo putovat pět - lord Simon, lady Jaelithe, Kemoc, Orsya a já - protože něco uvnitř mi říkalo 'Tohle musíš udělat'. I když jsem byla přesvědčená o tom, že Sulcarové, s nimiž jsem měla jet, mě odmítnou vzít na palubu. Většina kapitánů mě považovala za nepřítele, nebo alespoň za spojence Temnoty.
Byly vybrány dvě lodi, Sigmunova a Harwicova. Kromě obvyklé posádky cestovala na každé z nich skupina sokolníků, těch zarputilých bojovníků. Ale Sulcarové učinili jistá předběžná opatření. Ačkoli se obvykle plaví se členy vlastní rodiny a žijí spíš na moři než na souši, tentokrát vylodili na břeh děti a těhotné ženy a lord Koris dohlédl, aby o ně bylo v přístavu řádně postaráno.

Potíže nastaly ve chvíli, kdy mi jedna jasnovidka na palubě plavidla lorda Harwica předvedla svůj temperament a vycenila na mě zuby a prohlásila, že přináším tolik neštěstí, že by se mě měli všichni bát - a co asi udělám s lodí? Potom lady Jaelithe převzala velení a protože si jí všichni velmi vážili, zvláště ti, co měli v sobě byť i jen zlomek nadání, ta žena rychle kapitulovala, neboť pochopila, že na palubě popluje lady Jaelithe a lord Simon. Já měla cestovat na Korzárovi se Sigmunem, Kemocem a Orsyou.
S nákladem dříví a dobře zásobeni jsme za rozbřesku konečně po dvou desítkách dní usilovné práce vypluli. Nad námi kroužili mořští ptáci a žalostně křičeli a příznivý vítr vzdouval plachty, takže jsme rychle překonali ponurý stín Gormu a před námi už ležel jenom širý oceán.
Podnikli jsme i další výpravy do Gormu, abychom prozkoumali ztroskotanou loď, a lord Simon pečlivě studoval mapy a další záznamy, které našel na palubě. Znal jména šesti členů posádky, ale na palubě byli i další lidé - ženy, které jsem 'viděla' a jejichž oblečení a další věci byly v jedné kajutě, v té pro dva. Z toho se nemohl dovědět nic víc než jen tolik, že byly na palubě. Nikde nebylo ani stopy po tom, čemu říkal 'lodní deník', odkud bychom mohli vyčíst důvod plavby nebo proč byly v malém podpalubí uloženy zkažené rostliny. A co se týkalo použitelnosti lodi, vysvětlil kapitánu Harwicovi, že plavidlo nebylo poháněno plachtami ani vesly, ale velmi složitým strojem, takovým, který znali Kolderové. Do tohoto stroje bylo třeba vlévat kapalinu v našem světě neznámou. Takže loď zatím zůstala v gormském doku pod dohledem malé posádky.
Přestože jsem z poloviny ze sulcarského rodu, doposud mě nikdo nevzal na rodinnou loď, a i když jsem cestovala mnoha plavidly a vykonávala ty nejhorší práce, nikdy mi nebyl svěřen žádný kvalifikovaný úkol a nikdy jsem se ani přímo nezúčastnila plavby.
Tentokrát jsem pro to nemusela udělat nic. Nebo bych nemusela, kdyby mě hned první den nevyhledali Orsya a Kemoc. Kroganská dívka byla naprosto ohromena pouhým faktem, že kolem ní je teď taková spousta vody. Lidé od nich v Escore znali jen potoky a rybníky, jezera a řeky, výpravy byly omezeny pouze na pevninu, protože čas od času potřebovali vodu k tomu, aby osvěžili svá těla. Než jsme vypluli, Kemoc oznámil kapitánu Sigmunovi, že loď musí vléci člun, aby z něj Orsya mohla občas skočit do moře a zaplavat si, protože to potřebuje k obnovení energie.
Vzhledem k tomu, že jsem byla na palubě čímkoli, jen ne vítaným hostem, okamžitě jsem přijala jejich pozvání do člunu. Kemoc byl výborný plavec, i když v boji utrpěl vážné zranění ruky a byl teď levák a možná jako bojovník už nebyl tak výborný. Ale ve srovnání s Orsyou byl jenom dítě, které se plácá v kaluži. Orsya totiž měla žábry a mohla se potápět a zůstat pod vodou hodně dlouho. To dokázali výlučně příslušníci její rasy. I tak ji Kemoc zapřísahal, aby se příliš nevzdalovala od člunu. Kolovaly dost pochmurné pověsti o tom, jaké nebezpečí by mohlo v hlubinách číhat, podivná podvodní zvířata a plazi, o nichž jsme věděli jen málo, měli pod hladinou údajně svá loviště.
K mému překvapení mi Kemoc položil několik otázek. Nenapadlo mě, že mu lady Jaelithe nebo lady Loyse vyprávěly ten příběh, co slyšely ode mne; poprvé jsem to někomu vyprávěla celé, ale bylo jasné, že mě Sulcarové považují za vyděděnce a z toho se podle jejich názoru odvíjel i důvod mého pobytu ve městě Es - měli zato, že se chci poradit s nějakou čarodějkou. Viděl, že částečně využívám svého talentu a zdálo se, že chce znát rozsah mého vrozeného nadání. Nemělo smysl před ním cokoli tajit; osud nás spojil a stali jsme se členy jedné skupiny pro splnění jistého cíle a jednalo se jenom o to, abychom věděli, co můžeme od těch ostatních očekávat - od těch, s nimiž jsme se vydali stejnou cestou - nebo spíš vypluli.
Řekla jsem, že mám schopnost předvídavosti (jasně jsem se také vyjádřila v tom smyslu, že to považuji za defekt, na němž nehodlám být nijak závislá) a jak sám viděl, docela slušně jsem dokázala i číst pohledem. Ale silně jsem pochybovala o tom, že mám ještě nějaké další schopnosti.
„Někdy si člověk nemůže být jist," řekl zadumaně, jako by myslel na něco, o čem nemluvil. „Rada nemá o Lormtu vysoké mínění, ale pokud se pohroužíme do minulosti, mohli bychom se mnohé dovědět. Když se otáčely hory, v Lormtu se zbořily dvě věže. Ale tentýž posun starých kamenů odhalil skryté místnosti a prostory, v nichž byly záznamy, které nikdo nespatřil už hodně dávno. Jeden můj druh, hraničář, ještě z dob, kdy jsem se zamlada účastnil bojů, se teď některými těmi nálezy zabývá. Až se vrátíme, prozkoumej, co cenného by pro tebe v Lormtu mohlo být, jasnovidko."
„Dáváš mi titul, kterého se mi nedostalo od žádného Sulcara, můj pane. Nevěří tomu, co vidím, dokonce se mě straní -"
„Chtěla bys být jako oni?" Tu otázku položila Orsya a přitom si pročesávala stříbrné vlasy, aby je alespoň částečně zbavila vody, která jí je přilepila na ramena.
„Já -" ale dál jsem se nedostala, protože když jsem se snažila přijít na to, co vlastně chci, a utřídit si myšlenky, došla jsem k závěru, který by mě vlastně neměl překvapit. Chtěla jsem být stejná jako ty ženy z kajut lodi, pracovat s plachtami a dělat všechno, co je třeba, aby kajuta zůstala nad vodou, být poslušná těch, kdo byli páni a paní vln a služebníci větrů?
Vzhlédla jsem k lodi, za níž se náš člun kolébal ve vlnách, které nám působily lehké nesnáze. Nikdy bych nebyla přijata na palubu, a když, tak jenom s hlubokým nesouhlasem. Kdybych byla správného rodu, tak bych po tom toužila a vdala bych se za jednoho z těch, jejichž jediným cílem bylo plout s lodí dál a dál a hledat a objevovat nové trhy nebo pravidelně apaticky objíždět všeobecně známá města. Měla bych stejný osud jako všichni ostatní. Nemohla bych být jasnovidka, i ty totiž byly spoutány, snad dokonce pevněji, stylem plaveb. Příliš dlouho jsem putovala sama, abych byla schopná jakkoli se podřídit vůli jiných. Už dávno jsem nikomu nic nezáviděla. Možná byla pravda, že jsem měla od narození pokřivenou povahu a byla jsem lodí bez domovského přístavu nebo právoplatného kapitána, která pořád něco hledá.
Teď jsem se dívala přímo na kroganskou ženu. „Myslím, že bych nemohla být stejná jako oni, pokud bych s nimi nežila od narození. I když jsem na něco takového dosud ani nepomyslela ani jsem to nikdy nevyslovila."
„Všichni máme před sebou nespočet cest; čas od času volíme, aniž bychom se ptali svého srdce, zda právě tahle cesta

je ta nejsprávnější," pronesl Kemoc pomalu. „Mnozí z nás ani nemohou kráčet životem po cestě, kterou jim určil někdo jiný, jakkoli si dokážeme zvyknout přijímat vůli někoho jiného." Pootočil trochu hlavu a usmál se na Orsyu, vzal její štíhlou ruku a přiložil si ji ke tváři. „Kdysi byla naše vlastní cesta dost klikatá, ale došli jsme alespoň tam, kde je rovná a správná, i když i teď na ni dopadají stíny -nebo tomu alespoň musíme věřit, když jsme tím, čím jsme. Přesto bychom nechtěli, aby tomu bylo jinak. Takže," teď mluvil trochu přísně a zase se díval na mě, „ty máš tři dary, kterých sis vědoma. A jak o ně pečuješ? Využíváš jich jak náleží?" Zavrtěla jsem rozhodně hlavou.
„Nesnažím se dovědět nic o budoucnosti -"
„Ale," přerušila mě Orsya, „vidíš jenom jednu budoucnost - pro jednoho pozorovatele jich je mnoho. Pokud se někdo ráno probudí a udělá to, co jsi viděla, potom den skončí tou vyplněnou budoucností. Ale když někdo zvolí jinak, celý den je potom jiný. Kterou variantu si potom můžeš vybrat ty se svou předvídavostí?"
„Často jsem o tom přemýšlela stejně. Jenom několikrát jsem předvídala ostatním - skoro vždycky proti své vůli - a čekalo je potom jenom peklo. Říkají, že moje věštby jsou prokletím, jež přitahuje lidi, aby se setkali s osudem, který jim předpovím. A co se mě týče..." Zavrtěla jsem hlavou. „Taková vize je vždycky zamlžená, jako by to byl obraz roztrhaný na cáry, ta či ona část je vidět jako ve snu, ale nic utříděného, jasného, co by mne poučilo, nevidím. Ne, já dokážu předvídat - samé nepříjemnosti - ostatním, a to už nechci dělat nikdy. Pro mě samotnou pohled do budoucnosti nemá smysl."
„Tohle dělají všichni, kdo mají schopnost předvídat - chybí jim síla podívat se dopředu na svůj vlastní život," odpověděl Kemoc. „Ale to, že předvídáš ostatním nepříjemnosti a že se jim to potom skutečně vyplní - tomu nerozumím."
„Tak klidně řekněte, že je proklínám, můj pane. Ne, že bych to dělala záměrně, ve zlém. Možná je to moje dědictví Temnoty." Ruku jsem měla na hrudníku a svírala jsem Gunnořin amulet a znovu se chytala té malé naděje, kterou mi dal. Jasnovidka, která proklíná - to nebyl můj osud. Mohla jsem si stanovit, že touto cestou nepůjdu.
„Můj otec," pokračoval Kemoc, „má schopnost předvídavosti, ale objevuje se vždy jako varování, a to krátce před nebezpečím, na něž upozorňuje. Může se s námi také spojit, bude-li třeba, může poskytnout svoji sílu jakémukoli daru, který bychom mohli využít. S mou matkou dokáže stejně myslet i na dálku. Ale to se naučil později; není to vrozený dar."
„A ty," - Orsya odhodila hřeben do klína a něžně mu pohladila zjizvenou kůži - „ty ses zapletl ani sám nevíš do čeho tím, že sis zvolil cestu velkého nebezpečenství - přesto to byla také cesta bezpečí."
Mračil se, díval se spíš na moře než na ni. „Nevěděl jsem, jaký jsem blázen, když využívám něčeho, čemu nerozumím. A co jsem se dověděl potom, mě v tom jenom utvrdilo."
„Můj lorde -" začala jsem a on se na mě usmál a odpověděl:
„Lorde? Ne, já byl obyčejný bojovník, jeden z hraničářů, a bojovník jsem doposud, když je zapotřebí. Nemám žádnou hodnost ani pravomoc lorda a ani bych si ji nepřál. Jsem především Kemoc, a tím i zůstanu."
„Kemoci," opravila jsem se, „jaké máme vyhlídky v Escore?"
Znovu se trochu pousmál. „To je už hodně rozsáhlá otázka, a já na ni dokážu odpovědět jen zčásti. S námi je to tak -"

Kapitola 4

Potom hovořil o bitvách, o potlačeném zlu, které ustoupilo jen proto, aby znovu nabylo sil a opakovaně zaútočilo. O tom, jaké to bylo žít věčně ve střehu, když člověk odjížděl z těch ostrovů bezpečí, které byly vždy pod ochranou Světla.
„Ale stejně," Orsya pohazovala vlasy, dokud je stále teplejší slunce zcela nevysušilo, „teď už jsou i období míru, a ta jsou stále častější a delší."
„Ano, bylo by možné," uvažovala jsem nahlas, „že Escore se na jihu stáčí k západu a dosahuje až k moři?"
Kemoc pokrčil rameny. „Kdo ví? Jeli jsme si probojovat cestu daleko na západ. Sestra teď žije u jiného moře, o němž jsme my z Estcarpu v dávných dnech nevěděli. Vezmeme-li v úvahu, že o spoustě věcí nevíme nic, je dost dobře možné, že na jihu země končí a že moře omývá pevninu z východu i ze západu."
„Buď ztichа!" Orsya se nahýbala přes bok našeho malého člunu. Ve tváři se jí zračilo takové soustředění, jaké může mít jen jasnovidka v transu.
Upřeně jsem se dívala do vln, ale neviděla jsem nic. Oceán nebyl jako čirá voda ve vnitrozemí, kde jsem se kdysi s námahou plavila, skrze niž bylo vidět písek a bubliny a živočichy, jimž byla přirozeným domovem.
Kemoc se na vodu ani nepodíval, tvářil se spíš, jako by pátral v mysli. Všichni, kdo mají některý z darů, mohou do jisté míry vyvinout dotek mysli. Nedokáží vždy komunikovat nebo bezprostředně přijímat zprávy od někoho jiného, ale poznají, kde život kolotá, kde je ukrytý nebo kde číhá.
Váhavě, s velikou obezřelostí, které jsem se zásluhou vlastních schopností naučila, jsem vyslala hledací dotykový úponek. Protože Orsya pořád koukala na moře, pokoušela jsem se vyslat jej pod hladinu.
Ucukla jsem. Zachytila jsem roztřepený okraj něčeho, co bylo hladové, a ten hlad byl krutější a větší než jakákoli zuřivost a možná právě proto i nebezpečnější. Nenašla jsem žádnou skutečnou myšlenku; pokud ano, tak ji hlad přehlušil.
Kemoc se otočil a popadl lano, kterým jsme byli uvázáni ke Korzárovi, a já se chytila jen o malou chvíli později. Zatáhli jsme vší silou a naše malé plavidlo zareagovalo; rozjelo se k boku sulcarské lodi. Orsya seděla ve stále stejné poloze, jako by naslouchala (kdyby se to tak dalo vyjádřit), něčemu skrytému.
Dokázala jsem se toho dotknout jen velmi zlehka, protože vibrace byly příliš blízko okrajové oblasti mé čtecí schopnosti, abych si mohla dovolit udělat něco víc. Nicméně jsem věděla, že ta věc teď určitě obrátila pozornost na

nás, že změnila směr pohybu a že se vydala za naším skifem. Říkala jsem si, že by bylo dobré hodit tomu nějakou rybu jako návnadu a ještě usilovněji jsem zabrala za lano.
Teď se Orsya nahnula níž, bradou se opírala o ruce složené na okraji člunu, hlavu skloněnou k vodě. Upřeně se dívala, jako by chtěla plavce tam dole přinutit, aby se nám všem ukázal. Ten ničivý hlad se mi teď do mysli zařezával tak ostře, že jsem to cítila jako křik do uší.
Doklouzali jsme do stínu Korzára a až k žebříku zavěšenému z paluby. Kemoc mi dal znamení, abych šplhala nahoru, ale já ukázala na Orsyu. Zavrtěl hlavou a já pochopila, že ta kroganská dívka může třeba v některém ohledu mít lepší dar než kdokoli z nás. Vyskočila jsem, abych zachytila vratký žebřík, vylezla nahoru a přehoupla se na palubu. Kemoc vyšplhal za mnou a potom se otočil, aby podal ruku Orsye.
„Připlouvá to!“ vykřikla, když došlápla na palubu.
Tři členové sulcarské posádky se přišlí podívat na poryv ve vodě pod námi. Zahlédla jsem černý stín těsně pod hladinou a potom se vynořila mohutná hlava, větší než náš člun. Obrovské čelisti lemované dvěma řadami špičatých zubů se zakously do člunu a ten nám okamžitě zmizel z očí, protože živočich se vrátil do hlubin. Na hladinu se potom ve víru vynořovaly kusy dřeva. To zvíře zcela zjevně rozlámalo pevné dřevo, které přežilo bouřky, jako by vzalo mezi zuby vajíčko a rozkouslo skořápku na kusy.
„Co to bylo?“ Kapitán Sigmun seskočil z ubytovací paluby. Po chvíli se Korzár naklonil. Ta věc pod námi dávala zklamání najevo tak, že střemhlav narážela do lodi.
Sigmun křičel povely; loď poněkud odbočila z kursu. Neexistoval však způsob, jak bychom se mohli bránit obludě, kterou jsme teď ani neviděli. Kladla jsem si otázku, zda dřevo lodi vydrží, pokud do nás bude takhle narážet delší dobu. Potom jsem viděla, že lano, kterým byl člun uvázán ke Korzárovi, se napjalo; loď skutečně na tah reagovala. Otočila jsem se a popadla z regálu jednu sekyru - na všech lodích, které se plavily do podivných moří, byly sekery po ruce. Vší silou jsem zaťala ostří do lana. Povolilo. Jeden konec mi utrhl rukáv a pořádně se mi zařízl do masa.
A znovu, když jsem si na ránu přikládala utržený rukáv, se loď otřásla ranou zdola. A pak už se to neopakovalo. Orsya stála u zábradlí, nedaleko místa, kde jsem přesekla lano. Hlavu měla nachýlenou, jako by naslouchala. Potom řekla: „Zanořilo se to.“
Kapitán se na ni díval. „Co to je? Nikdy jsem neslyšel, že existuje takhle veliký mořský živočich a že může představovat nebezpečí pro Korzára. Zaútočí to znovu?“
„Je to hladové,“ odpověděla Orsya. „Vůbec nemám představu, co je to za druh. Mám jenom pocit, že tak veliký hlad ho požene dál. Cítí nás.“ Sigmun zběžně přehlédl palubu, jako by hledal zbraň, co by mohla při útoku obludy pomoci. Korzár vezl dva samostříly, napodobeniny těch, co užívali hraničáři. Ty by ale bylo možné použít jen proti viditelnému nepříteli a ani se nepředpokládalo, že by snad měly střílet do moře, spíš přes něj. Loď nesla ještě další bojové prostředky, které by se snad daly použít - skleněné koule, které v sobě měly moc přinést člověku a někdy i lodi ohnivou smrt, pokud byly vypuštěny ze sítí rozvěšených dostatečně vysoko, aby nabraly rychlost. Korzár byl dobře vybavené plavidlo, jako ostatně každá sulcarská obchodně bojová loď, a všechno, co se týkalo obrany i útoku, bylo zkontrolováno, nabito a připraveno dlouho předtím, než jsme vypluli.
V dalším regálu na palubě spočívaly harpuny, uložené jako kopí, ale kdybychom je použili k útoku na to zvíře, bylo by to jako házet po něm třísky. Měli jsme příznivý vítr a loď, teď už bez člunu, který ji maličko brzdil, zlehka proplouvala se vzdutými plachtami vlnami.
Co bychom si počali, kdyby na nás to zvíře zaútočilo, nikdo z nás nevěděl. Orsya přeběhla přes palubu do kajuty, kde bydlela s Kemocem.
Když se vrátila, držela v rukou jakési zavazadlo. Klekla si na palubu a rozvázala provazy na napěchované kabele, ta se s cvaknutím otevřela a její útroby odhalily spoustu balíčků. Jeden uchopila zrovna ve chvíli, kdy ten mořský živočich znovu zaútočil na loď, tentokrát nebezpečně blízko kormidla. Kemoc jako by přesně pochopil, co dělá, roztrhl košili a klekl si k ní. Rozložil košili po palubě. Vysypala na ni malé, jakoby pískové granule. Byly tmavé a mohly to být rozemleté oblázky. Zavázala první balík a vytáhla další. Z něj vysypala modrozelený prášek. Kemoc vyňal z pochvy v opasku nůž a ona špičkou obojí pečlivě smíchala. Potom podala ještě poslední přísadu, oblázky velké asi jako nehet na palci. Vybrala tři červené a šest modrých.
Kemoc smotal a zauzloval košili do ranečku. Viděla jsem, jak se jí rty pohybují, jako by recitovala nějaké zaříkadlo nebo přivolávala Moc, aby jí pomohla. Potom vyběhla na horní palubu, kde stál kormidelník a vedle něj z každé strany žena; obě byly připraveny dát mu v případě potřeby sílu.
Orsya zapažila a vší silou vhodila balík do vody. Letěl rychlostí, kterou bych vzhledem k jeho váze vůbec nepředpokládala. Když dopadl na hladinu, pláclo to jako kámen. Orsya stála u zábradlí a upřeně se dívala do hlubin, jako by chtěla spatřit, zda její obranný pokus vyšel nebo zda se minul účinkem. Na místě, kam těžký balík dopadl, se objevil celý roj bublin.
Strašně se mi chtělo použít dotek mysli, ale obávala jsem se, že právě tohle by to stvoření popudilo. A potom, aniž bych se o to snažila, to na mě udeřilo. Určitě to zasáhlo i kapitána Sigmuna; stál jen kousek ode mne a já viděla, jak se naklonil. Tentokrát to nebyl hlad, ale zloba, vztek tak velký a temný, že skoro řezal jako meč. A potom - nic.
Teď jsem se odvážila zkoumat - hlad zmizel. Pokud ta obluda pořád ještě čekala, nebylo to proto, že by si nás chtěla vsunout do chřtánu. Přesto ale Orsya stála napjatá nad vodou, Kemoc vedle ní, zrak upřený do rozčeřených vln.
Kapitán Sigmun setřásl to, co ho na těch několik okamžiků mimo čas zajalo jako vězně. Hlasitě volal příkazy a loď znovu ožila - všichni jako by byli ovládnuti stejnou čaromocí. Právě v tu chvíli odstoupila kroganská dívka od zábradlí, Kemoc ji pořád ještě podpíral. Z výrazu jejího strhaného obličeje jsem se dovtípila, co prodělala, poznala jsem, alespoň zčásti, tu únavu, která následovala po každém využití daru.
„Je to mrtvé?“ Sigmun se u nich zastavil.

Orsya pomalu zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne. Vtáhlo to do sebe xaltu. Ale to ho jenom na chvíli omámí. Teď je hodně hluboko, až na dně moře, a zdá se, že spí. Jenže jak dlouho? Xalta je obrana proti stvořením z Temnoty, která zamořují jezera a řeky - co to udělá s mořským živočichem nedokáže odhadnout nikdo z mých lidí.“
Viděla jsem ptáka, jak vzlétl z přídě; sokol doširoka rozevřel křídla a já pochopila, že jeden ze sokolníků na palubě určitě poslal vzkaz sesterské lodi, která byla od nás tak daleko, že jsme z ní viděli jenom špičky plachet. Bylo to upozornění - mohli jsme jenom doufat, že ta věc, na kterou Orsya připravila balíček, pořád ještě leží dost hluboko na to, aby oba členové naší malé skvadry odpluli dost daleko, než se probudí.
Orsya se zběžně podívala na mne a potom něco řekla Kemocovi. Pokynul mi a doprovodili jsme Orsyu do její kajuty. Jen na okamžik jsem se zdržela, abych vzala ranec, který předtím přinesla. Když jsme došli do kajuty, trvala na tom, že mi ošetří ránu od lana. Pomazala mi ji něčím červeným, bylo to husté jako bláto a zapáchalo to tak ostře, že to nutilo ke kýchání. Hned po nanesení to ztvrdlo, a bolest, kterou jsem si při setkání s obludou uvědomovala jen mlhavě, okamžitě povolila.
Kemoc přistoupil ke kruhovému okénku a díval se ven. Dělal si starosti a když mě Orsya ošetřila, vyslovil je nahlas. „Už tam, prosím tě, neplav.“
Tehdy jsem pochopila, že strach, který v něm narůstal, se odrazil i ve mně. Kroganové potřebují tělu dodávat vodu. Zůstat na suchu dlouhou dobu bylo stejně smrtelné jako zůstat bez pitné vody na cestě pustou krajinou. Pokud jsou v moři ukryta nebezpečí, jak Orsya přežije?
„Možná už nebudu moci plavat,“ přitakala Orsya, „ale můžu být vedle lodi a mohu mít u sebe lano a v případě nebezpečí za něj zatahám. A také -“ Vytáhla z toho sáčku s věcmi proti mořské obludě sklenici a otevřela ji. Téměř současně byla celá kajuta prodchnuta zápachem, který mě nutil ke kašli; totéž se dělo i s Kemocem. „-by se dalo použít tahle.“ Zašklebila se a sama si také pořádně kýchla. „Zdá se, že mořský vzduch všemu dodává větší sílu. V žádné vodě v Escore by to neúčinkovalo takhle. Třeba je to stejné s mořskými obludami.“ Rychle zase tu sklenici uzavřela, ale ještě chvíli jsme nemohli přestat kašlat.
„Máme dost času,“ - odložila sklenici - „abychom si udělali nějaký plán, protože teď nebudu delší dobu potřebovat vodu. Mezitím se pokusím vám vysvětlit, jak by bylo možné hledat.“ Pověsila si tašku na hák v jednom trámu a posadila se se zkříženýma nohama na palandu. Kemoc se opíral o stěny kajuty a já si přisunula stoličku a sedla si.
Orsya se natáhla a vzala Kemocovu zohavenou ruku do své. Zavřela oči a já cítila nápor Moci, která hledala - co? Obludu, aby se ubezpečila, že na Korzára znovu nezaútočí?
Neohrabaně jsem se k ní připojila. Bylo nezbytné nejprve odbourat veškerou životní energii, kterou měli členové posádky a rod lodi. Ale ten, kdo tento dar obdržel, rychle se naučí, jak s ním naložit. Úplně otevřená mysl by mučila každého, kdo ji má a přitom se nenaučil rychle se soustředit na něco jiného. Přesto jsme - nebo aspoň já - žádnou kořist nenašli. Také jsem zavřela oči, abych si představila nekonečné vzduté moře, vlny, které tkají, bílou krajku, jak se jimi prořezává příď lodi. Dokonce i takhle daleko od břehu nám nad hlavami létali ptáci - ti, o nichž se říkalo, že pevninu vyhledávají jenom při hnízdění a že spí na houpavých vlnách daleko od břehů.
Byl tam život. Zachytila jsem jiskřičky energie, ale žádnou jsem se nepokusila sledovat. Hledala jsem totiž něco jiného - toho útočníka z hlubin. Ten příšerný hlad, který jsem zachytila poprvé jako úder, tam nebyl. Možná Orsyin protiútok zabral mnohem účinněji, než doufala. Nicméně je snazší soustředit se na něco, co si člověk může v mysli zobrazit, a já z té obludy neviděla nic než část čelistí, co rozdrtily náš člun.
Aniž bych o to usilovala, otevřel se mi daleký výhled. Jako kdybych v myšlenkách nad těmi ponurými skalami čekala (na pokyn lady Jaelithe), teď jsem si znovu razila stejnou cestu - nebo aspoň jsem tomu věřila - a našla - znovu skalnaté ostrovy.
Byly roztroušené - zdvihaly se z moře v půlkruhu, jehož jeden konec dosahoval buď na skutečnou pevninu našeho kontinentu nebo na jakýsi ostrov mnohem větší, starší a -
Kolem mne se rozlila energie. Nebyla namířena na mě, ale přes rozeseté ostrovy. Byla tam Moc - aby cosi polapila do pasti! Chvatně jsem se stáhla a uzavřela pátrací úponek myšlení. Ostrovy a země za nimi byly pryč. Zatím jsem neotevřela oči; musela jsem přiznat porážku. Zkusila jsem se připoutat k jednomu cípu země, kterou jsem na tak malou chvíli spatřila - ne mezi ostrovy, spíš ke břehu. Snažila jsem se víc než kdykoli předtím, protože bylo třeba si pospíšit.
Teď už jsem moře neviděla, spíš jsem se dívala na ostře zašpičatělé skalnaté zuby, vybíhaly z pevniny a imitovaly čelisti mořské obludy. Ty tvořily vnější stěnu, ale o kousek dál vládl stín. Bylo pořád těžší podržet si ten obraz v mysli; snažila jsem se. Byla jsem - zajata zdrojem Moci, který daleko přesahoval moji sílu a proti němuž jsem se nemohla nijak bránit. V povzdálí kroužila moje předvídavost nad ostrovy. Tentokrát nebyl vidět žádný vzdálený oheň - snad ten vulkán, který jsem předtím viděla, uhasilo moře?
Síla, která mě spoutala, mnou lomcovala sem a tam, jako by zároveň otevírala ostrovy pro jakýsi objekt. Přestala jsem bojovat, protože jsem věděla, co to je - společné přání Orsyi a Kemoce. Cítila jsem zvýšenou energii. Ostrov a kamenný útes ubíhaly pod mým 'pohledem'; vraceli jsme se ke břehu té druhé země. Uvědomila jsem si, že ti dva použili okraj té síly, se kterou jsem se už dřív setkala, zatímco já se jí zalekla a odplula od ní.
Pod námi se otevíral záliv - teď jsme všichni tři byli jako jeden. Pohled byl mnohem ostřejší a jasnější. V tom zálivu kotvila veliká flotila lodí! Ale nikde ani sebemenší známka života. Viděli jsme to jen na okamžik a rychle se odtrhli. Přesto jsme ale nebyli tak rychlí, abych nedokázala zachytit varování. Bylo to jako náraz odporného zápachu z jakéhosi bitevního pole, kde všichni zahynuli a naživu nezůstal nikdo, kdo by mrtvé pohřbil. Byla to sama smrt a nebyla čistá.
Byli jsme - chyceni!
Viděla jsem natažené sítě na ryby a stříbrná těla, která se v nich zuřivě a beznadějně zmítala. Nějak jsem věděla, že ústup se neobejde bez boje. Bránila jsem se, ale byla jsem k sítím prostě přitahována, takže teď už se houpaly se mnou a já se stala součástí jejich houpání. Teď já byla hrotem oštěpu a ony za mnou tvořily žerď. Přestože jsem se dosud

nikdy nedostala do takových nesnází, instinktivně jsem se pokoušela změnit vidění prostředí pode mnou. Kousek po kousku, za pomoci síly ostatních, jsem pomalu unikala do vnitrozemí. S takovýmto nutkáním jsem se dosud ještě nesetkala. Cítila jsem zápach zla, ale nedokázala najít jeho zdroj. Že to všechno bylo dílem Temnoty jsem nepochybovala; hledání podstaty by nás mohlo dovést až přímo do jejích tenat. Místo toho jsem se usilovně snažila spatřit v mysli loď, kajutu -
Má-li člověk dar předvídavosti, neuvědomuje si vlastní tělo - jen to, co vidí uvnitř. Ten vnitřní pohled by mohl být to jediné, co nám v této situaci pomůže. Loď - byla tam ještě ta loď. Znovu skály a záliv, teď i pruh neplodné půdy. Snažila jsem se místo něj přivolat obraz lodi, kajuty; rozum mi napovídal, že v ní ještě je ten živý obal, z něhož jsem se odvážila vystoupit. Abych se mohla vrátit, bojovala jsem a se mnou i ti dva.
Loď, ano - ale pohupovala se a před očima se mi vynořoval obraz té neznámé země. Možná se mi nepodařilo vyvolat si celou loď, ale kajuta byla menší a měli jsme se tam o co opřít. Protože místo, kde člověk spal a žil, byť i jen po krátkou dobu, se tomu člověku uzpůsobí. V takovém případě může předvídavost hodně napomoci.
Postavila jsem v mysli ty stěny co nejblíže k sobě. Uviděla jsem Orsyu a Kemoce, jak se drží za ruce - vypadalo to, jako by si ani moc neuvědomovali, co dokážu, ale já to teď pochopila. Znovu do mě vlili sílu, kterou v sobě dokázali vzbudit.
Měla jsem tělo - otevřela jsem oči.
Orsya se opírala o Kemocovo rameno, oči měla zavřené.
Nemohla udržet rovnováhu; vypadalo to ošklivě. Potom se Kemoc pohnul; slyšela jsem, jak jeho hlas mysli volal: „Orsyo!“
Otevřel oči zrovna ve chvíli, kdy jsem stála těsně u sedátka před kroganskou dívkou. Rukama jsem jí z obou stran držela hlavu. Vší silou, která mi v mysli zbyla, jsem vyvolala obraz místa, kde skutečně jsme. Pořád se ještě nepohnula. Byla snad stále lapena do pavučiny Temnoty, která nás všechny omotala? Přesto jsem ale v sobě necítila žádné oslabení energie; kdybychom ji měli nechat v klidu, určitě bych to věděla!
Kemoc mi odstrčil ruce. A uchopil Orsyu stejně jako já předtím. Věděla jsem, že spojení mezi nimi je takové, že on se může dostat dál, aby ji přivedl zpátky. A potom, nebyl snad pokládán za dost dobrého čaroděje, takového, který se ponořil do všeobecně zapomenuté dávné moudrosti?
Tvářil se zasmušile. Jakmile Orsyu nepodpíral, padla na palandu. Teď se nad ni naklonil a pořád využíval toho jejich vzájemného vlivu. Najednou si povzdechla. Tolik se mi ulevilo, že jsem až podklesla a opřela se o stěnu kajuty. Otevřela oči a podívala se mu do obličeje.
„To - to - počká -“ Její hlas byl sotva slyšet, potichounku šeptala.
Kemoc jí odpověděl skoro stejně jemně: „Není to tady.“ A i když mluvil tak něžně, v hlase mu zněla autorita.
Nicméně i když teď byl hodně blízko její tváře, podívala se na mě, ne jemu do obličeje.
„Hladoví to.“
V tu chvíli jsem věděla, že umí zvolit slova náležitě. Ten silný tah byl natolik součástí hladu, že z celého toho mořského živočicha vyzařovala síla. Ale nebyl to hlad fyzický -
Poprvé mi něco proti mé vůli stočilo myšlenku jinam, a to byla cesta, po které jsem se vydat nesměla. V tu chvíli jsem si také uvědomila, že štěstěna, která konala dobro a ne zlo, mým prostřednictvím pracovala pro ostatní.
Orsya na mě stále upřeně zírala a přikývla.
„Nevíš, jakou máš sílu, sestřičko jasnovidko.“
„Ale nepokoušej ji příliš!“ vmísil se nám do hovoru Kemoc. „Už žádné -“
„Takové cesty?“ přerušila jsem ho. „Odpřísáhnu ti to, jestli chceš. I když věřím, že my tři jsme právě spatřili to, co hledáme -“
„Budiž,“ ozvala se Orsya. „Je to místo smrti.“ Otřásla se a podívala se z jednoho na druhého.
Za zády se mi ozvalo zaklepání na dveře. Podívala jsem se na Kemoce a ten přikývl na souhlas, takže jsem se otočila a otevřela dveře kajuty.
Stál tam Yakin, pomocník.
„Kapitán Sigmun chce s tebou mluvit.“ Nedíval se na mě, ale skrze mě, jako by vyřizoval rozkaz. A podle tónu, kterým promluvil, jsem usoudila, že to rozkaz skutečně je. Přestože jsem nebyla ze Sigmunova klanu, poslal mi vzkaz, jako bych mu byla povinována loajalitou.
Vykročila jsem opatrně a pomalu, protože předvídavost si zase vybrala daň a já byla vyčerpaná. A také jsem něco pochopila. Byla jsem si totiž jistá, že Sigmun nebude shovívavý, budu-li svého daru jakkoli využívat. Dověděl se snad nějakým způsobem o té daleké cestě, z níž jsem se právě vrátila?

Kapitola 5

Sigmun stál proti mně v úzké kajutě, jediném místě s trochou soukromí na lodi, která byla jak dopravním prostředkem, tak i bydlištěm pro celý klan. Měl tmavě modré oči barvy stínů sněhových dun a tvářil se nevlídně. Pokynul mi na malou stoličku, jedinou, na níž se dalo v té uzounké místnosti usednout.
„Stalo se kouzlo!“ promluvil zprudka. „Už nebudeme hněvat ty z hlubin.“
„Pokud je kouzlo přivolalo, potom existuje i takové kouzlo, které je pošle pryč,“ poznamenala jsem.
Čelist se mu ani nezachvěla, linie nepřátelských úst se nepohnula. Prudce se uhodil pěstí do kolene.
„Já nechci vystavovat Korzára jakémukoli nebezpečí!“
„Ale byl ochráněn před nebezpečím, ne? Vodní kouzlo Kroganů je možná mocnější, než se domníváme.“
Na to neodpověděl, jen se dál upřeně díval, jako by ze mne chtěl vůlí vymámit nějaký přísežný slib, kterým bych ho uklidnila. V mysli jsem zpozorněla. Sigmun byl zastáncem naší expedice. Určitě byl dostatečně varován, že to nebude

snadná plavba po nepřirozeně klidném oceánu. Věděla jsem, že tomu tak je, proč teď tak najednou změnil názor?
„Ještě nás ta věc sleduje?“ zeptal se.
To, že mě sám požádal, abych mu pomohla schopností vidět, bylo tak zvláštní, že jsem zbystřila. Odpověděla jsem popravdě:
„Kapitáne, máš hrůzu z mého daru, proč chceš, abych jej teď použila?“
„Je přece smysluplné podívat se do mapy, když se pluje naslepo.“
Myslel to vážně. Strach, který měl o loď, prolomil, alespoň tehdy, silnou bariéru, kterou postavili Sulcarové mezi sebe a mne. Má schopnost prozření nám nemohla přinést žádnou zhoubu, na rozdíl od mé předvídavosti; odvážila bych se toho a ne - Sigmun se otočil a sebral ze země nějaký předmět. Podržel si ho ve světle, které do kajuty pronikalo jediným průhledem ve stěně. Byl to kus dřeva dlouhý asi jako má paže, na obou koncích ulomený. Bylo zřejmé, že pochází ze skifu, na nějž zaútočil obyvatel mořských hlubin.
„Ty dokážeš číst věci jako je tahle.“ V hlasu neměl ani zbla vřelosti, jenom naléhavost. Nemohla jsem odepřít. Jenomže jsem byla už skutečně hodně vyčerpaná předchozím výkonem. Když se pokusím použít to malé množství síly, kterou jsem v sobě od té doby shromáždila, abych provedla další zkoušku, mohu vyjít naprázdno.
Váhavě jsem uchopila ulomený kus dřeva oběma rukama a položila si ho na kolena. Zavřela jsem oči a přála si vidět, číst -
Obklopila mě hustá tma. Cítila jsem pohyb. Možná jsem byla lapena v husté mlze, v níž byl ještě jiný život. Ale ta mlha byla tak neprůhledná, že jsem si nebyla jistá, jaké věci tam poletují. Viděla jsem je jen na okamžik, když proletěly dost blízko mne, aby upoutaly mou pozornost.
Nebyla to mlha, ale voda! Byla jsem hluboko pod mořskou hladinou a to, co se mi míhalo před očima uvyklýma hledět jen na souš, byly určitě ryby - mořská stvoření. Pocítila jsem náhlý poryv, jak kolem mne proplulo celé hejno. Teď byl v té mlze strach.
Neviděla jsem dost velkou část té obludy, která nás napadla, abych si byla jista, jaký tvar má její tělo a abych mohla zaostřit pohled na to, co jsem hledala.
Tahle věc se pohybovala neohrabaně. Viděla jsem mnoho mořských živočichů, někteří byli tak bizarní, že skoro vypadali, že byli záměrně stvořeni, aby naháněli hrůzu, jenomže tohle se ani v nejmenším nepodobalo ničemu, co jsem viděla kdykoli předtím.
V té hluboké vodě bylo jen stěží možné odhadnout rozměry, měla jsem ale pocit, že ta věc je dlouhá skoro jako Korzár. Tělo měla šupinaté, ale ty překrývající se štíty byly tak veliké, že působily dojmem tvrdého a jednolitého pláště. Jednou jsem viděla podobné stvoření, přivezli ho ze severu, ale ve srovnání s tímto bylo titěrné. Přestože to vypadalo jako ryba, něco na něm bylo hodně divné - nemělo ploutev; ani ocasní, ani hřbetní, ani po stranách. Mělo to silné končetiny s drápy, a pomocí jich to plavalo. Hlava byla skoro stejně velká jako tělo a značnou část zabírala tlama otevřená dokořán, jak se ten živočich pachtil za rybami. Přiblížil se k hejnu a potom otvíral a zavíral čelisti, až měl tlamu plnou kořisti; ovšem když kořist vypadala ve srovnání s trupem tak maličká, to zvíře snad muselo celý život trávit jídlem, aby vůbec udrželo své ohyzdné tělo při životě.
Odvážila jsem se do něj strčit.
Nemohla jsem vydat ani hlásku, protože hrdlo, z něhož by se vydral výkřik a rty, které by ho vyslovily, jsem neměla. Místo toho jsem odřízla šňůru 'pohledu'. Když jsem otevřela oči, už jsem nebyla v mlze hloubek, ale seděla jsem na stoličce v kapitánově kajutě, zatímco on se na mě neúprosně a upřeně díval.
„Tys to viděla!“ To nebyla otázka, ale prosté konstatování, které jsem nemohla popřít. „Sleduje nás to?“
„V hlubinách nejsou žádné mapy,“ oplatila jsem mu, abych si alespoň na oko uchovala sebevědomí. „Krmí se to, pluje to za hejny ryb.“
Byl chvíli zticha a potom přikývl, jako by odpovídal na nějakou svoji vlastní myšlenku. „Ale ještě je tam něco, že? Našla jsi ještě něco jiného než mořského živočicha, jak se krmí?“
Tak jsem to musela odhalit. Kolik si mohu dovolit říci tomuto muži, který mě přijal jenom s nedůvěrou? Mohl by klidně uvěřit, že se pokouším o nějaký úskok. Jenom ti, kdo mají dar, si uvědomují, že co se člověk dozví, není předpoklad - je to absolutní pravda.
„Problém je v tom, že byl - strážcem. Z jakéhosi důvodu - snad kvůli vroucí vodě z okolí vulkánu - opustil své stanoviště a je ztracen. Ale není odtud. A bylo jeho povinností -“
Neusmál se tomu, ani to nepovažoval za bláhovost, místo toho se zamračil. Potom se znovu otočil a já za ním spatřila malou skříňku. Odemkl zámek a odklopil víko. Zevnitř vytáhl svitek velmi starého pergamenu, jehož okraje byly tak roztřepené, že to skoro vypadalo, že je zdobený třásněmi. Zavřel skříňku a rozvinul část pergamenu.
Značky na něm už byly hodně vybledlé. Musela jsem se k listu naklonit hodně blízko, abych je vůbec viděla. I když některé linie scházely a sem tam bylo třeba i něco domyslet, aby si člověk udělal celkový obrázek, bylo docela možné, že se dívám na velmi zjednodušené znázornění toho, co jsem viděla, jak se krmí.
„Tohle,“ pronesl kapitán Sigmun trochu slavnostně, „je Scalgah.“
Ztuhla jsem. Myslel to úplně vážně - ten vybledlý náčrtek měl znázorňovat legendární obludu tak starou, že o ní existovalo jen pár zmínek - a já se s tím musela vyrovnat. Slyšela jsem mnoho od těch, kdo navštívili Escore — že v té zemi stínů skutečně ožívají staré legendy - takže to bylo docela možné. Jenomže Scalgah nenáležel Escore, dokonce ani podle legend Starých.
Odkud Sulcarové pocházeli, nikdo nevěděl, nedokázali to říci dokonce ani naši bardové a jasnovidci. Jen jsme žili ve víře, že i nám se podařilo projít bránou, a to už tak dávno, že ještě v Es nebyly skály rozmístěny tak jako dnes. Ani jsme nevěděli, proč jsme přišli. Ti z High Hallacku říkají, že je nepřátelé dohnali k tomu, aby proběhli bránou, která je dovedla do Údolí. Kolderové válčili jedni proti druhým a svoji vlastní bránu poškodili tak, že mohli plenit vše, co bylo na naší

straně a tím získat prostředky na vytvoření vlastní světové říše.
Nicméně v záznamech se uvádí, že z Vnějšku přicházeli osadníci po jednom nebo v párech, snad i v malých skupinkách. Ve své době dokonce i lord Simon.
Sulcarská legenda neuvádí, že by nás někdo pronásledoval. Možná jsme sem přišli jenom náhodou nebo jsme hledali nová dobrodružství. Návrat už ale nebyl možný; o tom jsme byli ubezpečeni, když se objevili strážci. Ti, kteří naslouchali starým písním, uvádějí jejich jména:
„Theffan, Laqit, Scalgah -“ uvědomila jsem si, že ta jména vyslovuji nahlas - veškerá úcta už za tu dlouhou dobu vyprchala. Byla to jenom písnička pro děti - rozpočítávadlo - ten a ten z kola ven.
Viděla jsem Sigmuna, jak přikývl a svinul ten starý záznam a ukryl jej zpátky do skříňky.
„Tak teď tedy půjdeme k bráně?“ odvážila jsem se zeptat, i když jsem předem věděla, jak to dopadne.
„Možná. Chtěl bych vědět, jestli Theffan a Laqit také existují.“
„Voda a oheň, země a vzduch,“ opakovala jsem. „V srdci smrti je jádro života. Ten, kdo třímá -“
Dořikala jsem tu starou poučku jen do těchto slov, když mě uchopil za zápěstí a drtivou silou je stiskl. „Jak to, že tohle znáš?“ Slova cedil mezi zuby, jako by vzápětí chtěl tasit meč.
„Já - já nevím!“ Ano, ta slova mi najednou vytanula na paměti a nevěděla jsem jak, ale kdy se mi do paměti uložila, o tom jsem neměla ani zdání. Hodně dlouho jsem putovala. Znala jsem Údolí a Pustinu, dokonce i část Arvonu. Byla jsem hostem v sálech a spala pod hvězdami, když se ostatní poutníci scházeli kolem táborového ohně, aby si tam našli místo a společnost, po které jsme prahli, jakkoli osamělé životy jsme žili. Poslouchala jsem pověsti o obchodních lodích, dokonce jsem se občas takových plaveb účastnila na palubě sulcarského plavidla, když klan, jemuž náležela, neznal můj příběh. Hovořila jsem a naslouchala a i když nejsem nijak moc stará, pamatovala jsem víc, než ten člověk s tvrdým obličejem, na nějž jsem se teď dívala, zatímco mi prsty bolestivě svíral zápěstí.
Nechápala jsem, proč ho úryvek rituálu tolik vyvedl z míry. Druhou ruku trochu pozdvihl a ukazovákem pohyboval ve vzduchu tak, jako by psal vzkaz, který dokázal přečíst jen zasvěcenec. Potom jsem se dovtípila, co jsem udělala. Bezděky jsem použila magická slova, kterými se jedna ze společnosti Bratrstva meče dostala mezi naše lidi. Přestože jsem byla jeho členkou, byl mi k nim zamezen přístup.
„Nevím, kde jsem to slyšela poprvé, kapitáne. Nedomáhám se přátelství klamem.“ Druhou rukou jsem nahmatala amulet ukrytý pod obnošenou košilí. Kdo vlastně jsem, čí krev koluje v mých žilách, jsem vůbec s někým spřízněná? Přesto mi Gunnora neodmítla dát tento svůj znak.
Věřil mi? Nebyla jsem si jistá. Ale povolil stisk a zaklapl zámek na skříňce; potom jí zasunul do stínu, odkud ji předtím vyndal.
„Měla bys být dost rozumná,“ řekl mi velmi ostře a chladně, „abys to už nikdy neopakovala. Pokud jsi to kdysi slyšela, byla to výzva, ke kázni. Tak ty tedy říkáš Scalgah - ale pronásleduje nás?“
„To nemohu říci, kapitáne. Předvídavost neposuzuje -“ Potom jsem si uvědomila, že jsem pořád ještě na palubě - už to vůbec nebyla předvídavost, když jsem se dívala do tmavých hlubin. Položila jsem na dřevo dlaň, ale o nic jsem se nepokoušela.
„Vidím jen skrz tohle.“
„Tak toho necháme,“ nařídil stroze a já z tónu jeho hlasu pochopila, že mě propouští, tak jsem se zdvihla ze sedátka. Pořád jsem držela to ulomené dřevo.
Ani už nechtěl využít žádného mého dalšího daru. Ani po rozhovoru s Orsyou a Kemocem jsem se sama do hledání nepustila. Velmi je zajímala moje zpráva o tom, že stvoření v hlubinách připomíná jednu legendu, a řekli mi o dalších, kteří přežili to, čemu se říkalo mýtus, a stále žijí v Escore.
Orsya potřebovala vodu a dvě sulcarské ženy to zařídily velmi důvtipně. Přinesly veliký kus pevného plátna určeného k opravě větrem potrhaných plachet a na obou koncích ho sešily tou nejsilnější nití, kterou měly. Potom ten pytel zevnitř vyztužily smolou tak, aby velikost odpovídala délce Orsyina těla. Z moře načerpaly vodu a pravidelně ji dolévaly a Kroganka si do ní lehla, aby nabrala nových sil, které nezbytně potřebovala k životu.
Dny byly jasné a vítr neustále foukal ze severu. Mně, která jsem už dávno nepoznala, co je to mít štěstí, se zdálo, že nám bylo přáno až příliš. Bylo dost dobře možné, že si s námi zahrávají temné síly, stejně jako tomu bylo podle legend v minulosti, a vyčkávají, aby nám zasadily ránu ve chvíli, kdy se budeme velmi obtížně bránit.
Už jsme předvídavosti nevyužili. Ale Kemoc mluvil často o vědění, které poznal v Lormtu. I když tehdy se tam vydal jen z jednoho důvodu - pro ty nepředstavitelně staré záznamy, aby nalezl místo, kde by mohl on sám, jeho sestra a bratr najít útočiště před hněvem Rady - ty záznamy tam byly uloženy. Teď vrtěl hlavou nad tím, že nikdo z nás nežádal informace o dálném jihu. Mohlo to být jako s Escore, kdy část našeho světa byla obehnána zdí, aby zůstala chráněna. Byli bychom se připravili lépe, kdybychom věděli, co v tom čase možná zůstalo zapomenutého.
Teď se mě vyptal úplně na všechno, co jsem věděla. Potom šel ke kapitánu Sigmunovi. Na jeho žádost mu ukázal celý svitek. Nicméně lety zašlé runy byly v cizím jazyce a Kemoc se toho dověděl velmi málo. Jednou se zeptal, jestli bych se toho mohla dotknout a vydat se podívat do minulosti, ale já odmítla tak rozhodně, že byl ohromen. Co se mě týkalo, vyhýbala jsem se kapitánovi co možná nejvíc, takže jsme už spolu nemluvili.
Hezké počasí a stále teplejší dny - jak jsme pluli stále jižněji -, přiměly mnohé, aby vystoupili na palubu a tam se věnovali spravování oděvů, opravám zbraní a podobným drobným pracím, kterých je vždycky dost. Orsya se mezi ně vmísila a jedné ženě, která vyráběla opasky zdobené mušlemi, ukázala nový vzor, podle něhož mohla pracovat.
Z naší trojice jsem já měla práce nejméně. Nakonec jsem se tak nudila, že jsem začala nožem opracovávat to dřevo, které mi Sigmun nechal. Nebyla jsem v řezbě nijak zručná, ale jednu zimu jsem strávila v údolí, kde žila žena, která ji ovládala. Z velkých zkroucených kořenů dělala nejrůznější podivnosti. Naučila mě vytvarovat, i když ne tak dokonale, jak to uměla ona sama, objekt skrytý ve dřevě, o kterém mi oči napověděly, že by stálo za to, aby jej viděli i ostatní. Měla jsem

dobrý nůž a i když jsem zpočátku byla dost neobratná, vycvičila jsem se a s nástrojem jsem uměla zacházet docela obstojně. Ze dřeva jsem vytvořila něco, co se podobalo Scalgahovi - tak, jak jsem ho 'viděla'.
Orsya si jako první všimla, co dělám. Klekla si vedle mě. Já seděla se zkříženýma nohama a odkrajovala ze dřeva třísky. Když jsem si udělala přestávku, abych si práci prohlédla, natáhla ruku a zlehka se dotkla opracovaného dřeva. Hned prsty ucukla a já zaslechla, že si něco zamumlala pro sebe, a zvědavě jsem se na ni podívala.
„To je... smrt."
Zaváhala, než vyřkla poslední slovo.
„Ano."
„A přesto jí dáváš život. Jaký to má smysl?"
Zprvu jsem nepochopila a teprve potom se dovtípila, co má na mysli, když mluví o 'životě', který jsem vložila do řezby, jež vznikla z původně neforemného kusu dřeva. Smysl? Myslela jsem na to, abych si zaměstnala ruce, nechtěla jsem zahálet, když všichni kolem něco dělali. A zapomněla jsem na varování, na co je třeba v těchto záležitostech brát zřetel. Cokoli vytvoříte vlastníma rukama, obsahuje v sobě část vaší vlastní energie a nadání. Člověka je možné vystopovat, dokonce i identifikovat podle toho, jak uřízl stromek, když si klestil cestu divočinou. Někdo obdařený darem - a lady Jaelithe mě dovedla k tomu, že jsem uvěřila, že jej mám -, dokáže vyčíst autorovo tělo a ducha (trošku), když vezme do rukou jeho výtvor.
„Nevím, co mě k tomu vede," odpověděla jsem pomalu. „Myslela jsem jenom na to, abych si zaměstnala ruce. A je celá řada jiných věcí, které jsem mohla spatřit v tomto kusu dřeva. Jenomže od chvíle, kdy jsem poprvé zařízla nůž do dřeva, jsem věděla, že vznikne tohle."
„Strážce." Sedla si vedle mě. „Strážce brány?"
„Kdo ví? Sulcarové tu jsou už dlouho. Zapomněli na svůj příchod a důvod, který je sem přivedl. Až v té době, kdy Tregarthové znovu našli Escore a nelibost Rady už nestála v cestě, začali lidé klást přímé otázky a uvažovat o tom, co se kdysi mohlo stát. Stejně tak záhada zmizelých posádek a překvapení, která lord Simon znal ze svého světa, ne-li ze své doby, přivedou člověka na myšlenku, co ještě zbývá, co by mohlo představovat nějakou hrozbu."
Orsya si znovu pročesávala vlasy, vytřásala z nich vodu, protože teprve před chvílí opustila své vodní lůžko. Kapky létaly vzduchem a několik jich dopadlo na dřevo, které jsem držela.
„Teď už není nikde klid," podotkla. „Dokonce ani v Escore, kde jsme odrazili útok Temnoty a zdálo se, že to bylo to největší z pozoruhodných vítězství - a takových jsme měli víc - nám není přáno kráčet dlouho vlastní cestou a odpočinout si od boje. Temnota vždycky posbírá nové síly, síly Zla, a připraví se, takže znovu volá po mečích a kouzlech a dychtivých očích, uších a myslích, aby naslouchaly a povstaly. Moji lidé byli spokojeni s našimi potoky a jezery, kde nás nikdo neobtěžoval - ačkoli my sami tvrdíme, že podstata legend je úplně jiná. Ale nikdy dříve jsem neslyšela, že nějaká brána má svého strážného -"
Od nože mi odpadla dlouhá zakroucená hoblina. „Scalgah byl legenda - a jako Escore znovu ožil. Ale je hodně daleko od místa, kde by měl čekat. V moři se stala nějaká nepříjemnost, jíž ani on nedokázal čelit, něco, co ho vypudilo z určeného místa -"
„Tohle jsi z něho vyčetla?"
„Částečně."
Odhodila na záda pramen vlasů. „Věděl - byli jsme pro něj něco víc než jenom potrava?"
„Nevím, potřebuje toho hodně, aby si naplnil břicho." Poklepala jsem na tu část dřevořezby špičkou nože. „Jenom si začínám myslet, že věděl, že o něm víme."
„Takže nás sleduje?"
„To taky nevím. Jistá jsem si ale tím, že ho bez velikého úsilí nenajdu. A ani Sigmun a jeho rod by takovou věc neviděli zrovna rádi. Nejsem věštkyně podle jejich vkusu, ale pohlížejí na mě s podezřením - někdo k tomu asi má nějaký důvod nebo chce věřit, že ho má." Druhou rukou jsem znovu nahmatala Gunnořin amulet. Jen tak se mi podařilo udržet strach v patřičných mezích. Pluli jsme, jak nejrychleji nám příznivý vítr dovolil, k místu, o němž jsme věděli, k pustým mořským ostrovům, ohnivým horám a zálivu mrtvých lodí. Co dalšího nás ještě čekalo, mohla napovědět představivost - ale představy se nikdy neklonily na stranu Světla.
Podívala jsem se na předmět, který jsem opracovávala. Ať už jsem k tomu měla talent nebo ne, to, co se mi pod ostřím nože objevovalo, už v sobě mělo určitý život. Téměř ve stejném okamžiku se mi chtělo mrštit s tím do moře. Ale nějaká vnitřní síla mi to nepovolila, jako by ještě nenadešel ten pravý čas.
Ještě nenadešel! Moje vědomí to zachytilo. Možná tuhle náhlou myšlenku zachytila i Orsya, protože znovu natáhla ruku k řezbě, i když se jí nedotkla.
„Jsou zbraně, které nejsou ocelové," promluvila pomalu. „Ale i tak: být tebou, nedělala bych nic podobného tak, aby to bylo vidět."
Odhodila jsem další hoblinu a podívala se na zadní palubu, kde stál Sigmun vedle kormidelníka. Tady nenosil kroužkové brnění ani přílbu a vítr mu cuchal vlasy. Plně se soustředil na plachty na stěžni, které neustávající vítr nadouval tak, že by to mohlo znepokojit nejednoho kapitána - foukal příliš jednotvárně, než aby bylo všechno v pořádku. Byla to jakoby výzva, na kterou mohl odpovědět jenom samotný Korzár, a ten to také udělal. To dopoledne jsme maličko změnili kurs. Dalších dvacet hodin nám vítr foukal do zad a už brzy jsme pluli kousek od Karstenu - i když jsme z toho nešťastného břehu neviděli nic. Minuli jsme Karsten a potom mys Psa a za ním už bylo vidět to místo, které jsme znali - Varn.
Chtěli jsme tam zakotvit alespoň na tak dlouho, dokud si nevyslechneme novinky, které mohli ti na okraji našeho světa získat o nebezpečích, jaká za hranicemi číhají. I když lidé z města většinou s cizinci nerozmlouvali, snad jim lady Jaelithe uvolnila mysl, když ne jazyk. Varňané měli lodě, malé mělké rybářské čluny. Vyplouvali na moře jen tak daleko, aby

zůstali pevnině na dohled.

Kapitola 6

Žádná sulcarská loď nevyplouvala z Escarpu bez nákladu. Protože sulcarští měli na paměti požadavky Varňanů, vezli kvalitní dříví vybrané podle barvy a vůně - veliké špalky aromatické borovice, dlouhé kmeny jasně zbarveného ořechového dřeva a štíhlé klády stromu wence zlatožluté barvy, které byly pevnější než ocel a daly se vycídit do kovového lesku. Vezli ještě malé množství jiných druhů, které jsem moc dobře neznala, když ještě rostly na vzdálených kopcích.
Kolem Varnu stromy nerostly, nejvyšší porost na planině, která vějířovitě vystupovala z moře, bylo rozložité trnité odpudivé křoví, jemuž se lidé i zvířata obezřele vyhýbali. Na rozdíl od jiných národů Varňané nepodnikali průzkumné výpravy do vnitrozemí ani se příliš nevzdalovali od jediného města, které bylo střediskem jejich vlastní civilizace. Zdálo se, že se počet místních obyvatel nikdy příliš nezvýšil. Bylo i několik rodin nebo malých rodů, které opustily bezpečí kamenných stěn kolem pevnosti a obdělávali svá pole na planině a chovali stáda zvířat podobných ram; byla však menší a s delšími končetinami než druh rámy v High Hallacku. Měla dlouhou srst a z ní získaná vlna se dala na stavech utkat na látku odolnou proti vlhkosti - Sulcarové z ní vyráběli pokrývky na čluny, i když jí Varňané prodali jen málo.
Ačkoli jsem celou proceduru před vjezdem do přístavu dobře znala, nikdy jsem jí nevěnovala přílišnou pozornost. Sigmun na palubě neměl žádnou jasnovidku, ale když jsme pluli ke břehu, jedna dívka, sotva dospělá a hezky rostlá, zaujala místo na přídi Korzára. Podle toho, jaké dávala rukama pokyny, se řídili muž a žena u kormidla; dlouho před doplutím stáhli ostatní většinu plachet, napjato zůstalo jen tolik, aby se naše loď mohla pomalu pohybovat.
Přestože nebyly na hladině vidět žádné útesy, opatrnost velela, abychom se bludištěm možných překážek pohybovali obezřetně, než se dostaneme do ústí zálivu.
Po obou stranách se znenadání vysoko nad vodu vynořily útesy. Sigmun ukázal Kemocovi několik otvorů téměř u vrcholků těchto přirozených stěn a byl přesvědčen, že v případě napadení města z moře měly zajistit ochranu. Cesta, kterou děvče určovalo, nás dovedla poměrně blízko k jedné straně, takže jsme pluli přímo u stěny.
Na stěžni jsme měli sulcarskou vlajku. Ale na palubě poblíž kormidla a obsluhy bylo také několik sokolníků, připravených kormidelníky v případě útoku bránit. Jeden z nich vypustil sokola, ten vzlétl spirálovitě vzhůru, vysoko nad hřebeny útesů, a ve vzduchu zaujal takovou pozici, aby spatřil jakýkoli pohyb, který by mohl věštit nebezpečí. To byl zářný příklad, jak ostražití byli Sulcarové před mlčenlivými Varňany - chovali se podezřívavě, přestože nebyl patrný žádný náznak nepřátelství.
Kluzák plul za námi. Poprvé jsme byli dost blízko, abychom viděli cestující na palubě sesterské lodi. Jejich lodivodem byl muž. Zrovna vjížděli do míst, kde bylo třeba plout klikatě.
Záliv byl kulatý, obklopený útesy, jen přímo proti nám útesy nebyly. V tom místě se přírodní stěny rozestoupily a ponechaly tak volné místo, do něhož bylo jako šperkařem zasazeno samotné město - od úpatí útesu na severu až k jižní části zálivu.
Záliv nebyl prázdný. U dvou úvazišť kotvilo několik malých člunů, jeden z nich měl stěžeň. Plachty měly obarvené jasnými barvami (i když v tuto chvíli byly stažené a nevystavovaly se v plném lesku) - červenou, žlutou, zelenou a dokonce jsem viděla i kombinace těchto barev.
Stejné jako plachty byly i budovy ve Varnu. I když barvy domů byly přece jen tlumenější. Celé město vypadalo jako obrovské malířské plátno, protože obydlí v jedné rovině měla jednu barvu, v rovině vyšší jinou. Jednotlivé roviny byly uspořádány tak, že ze zálivu se město skutečně zdálo pruhované; začínalo modrým odstínem, o něco světlejším než moře, které se vzdouvalo u mola, a potom barvy přecházely přes zelenou, fialovou, vínově červenou, růžovou a dále až po zlatou a konečně bledě žlutou.
Slyšela jsem, že Varn není jako jiná města, která Sulcarové navštívili, ale ta široká škála barev tajila dech člověku, který byl zvyklý vídat stavby výlučně ze starého šedého kamene. Slyšela jsem, jak si Orsya vedle mě u předního zábradlí trochu povzdechla, když se dívala na ty hýřivé barvy.
Nejenže měla každá budova barevné stěny, celé město navíc ještě zdobily různě velké vlajky, které se ve větru vesele třepotaly.
Korzár zakotvil kousek od úvazišť. Sigmun zmizel ve své kajutě a po chvíli vyšel ven v drátěné košili a s okřídlenou přilbou v ruce. Dal nám pokyny, které vyčetl z lodních záznamů. Nechtěli jsme vstoupit na břeh bez pozvání a bylo dost možné, že na ně budeme hodně dlouho čekat. Varňané se chovali podle svých zvyklostí a ty určitě kvůli návštěvníkům nezmění.
Kluzák připlul blíže, aby zakotvil několik lodních délek od nás. Dívali jsme se, jak stahují obchodní vlajku a jak ji znovu vztyčují s bílým fáborem nahoře. U úvazišť jsme viděli lidi, ale žádný z nich nepřerušil činnost, které se zrovna věnoval, a dokonce se na naše lodi nikdo z nich ani nepodíval. Bylo zřejmé, že nám nezbude než se obrnit trpělivostí. Už jsem si říkala, že nás snad budou ignorovat navždycky, když po úvazišti přešla skupinka lidí co nejblíže Korzárovi, nastoupila do člunu a díky zručným veslařům se poměrně rychle blížila.
Přesto, že město měli tak barevné, oni sami byli oblečeni do stříbrné šedi, všichni měli na hlavách podivnou přilbu, uprostřed zašpičatělou a v tom místě byl pečlivě připevněn dlouhý šál, dost široký na to, aby zakryl valnou část obličeje.
Nejdříve jsem si myslela, že mají obličeje ošlehané od větru, stejně jako Sulcarové, kteří byli zvyklí plout do velikých dálek. Potom jsem uviděla, že jejich barva pleti byla tak uniformní, že prostě všichni musí mít zachmuřenou tvář. Až na jednoho měli maličkou bradku, oči nezvykle velké, tmavé, zvýrazněné černými čarami, které směřovaly ke spánkům a vzhůru. Sulcary jsem považovala za vysoké lidi, ale Varňané vypadali, jako by ve svých hubených tělech měli pružinu,

když vstávali, jeden po druhém, aby se chytili provazového žebříku, který jim Sigmun spustil přes bok lodi. Když potom vylezli po žebříku na palubu, ukázalo se, že nejmenší z celé čtveřice je téměř o půl hlavy vyšší než náš kapitán. Nerozhlíželi se ani napravo ani nalevo, soustředili se na Sigmuna a jeho prvního lodního důstojníka. Stoupli si před něj do tak vyrovnané řady, jako by měli vzdálenost mezi sebou přesně určenou.
Nepochybně mezi nimi byly rozdíly. Jenomže na první pohled si byli hodně podobní, vypadali jeden jako druhý; možná se i namalovali záměrně tak, aby byli stejní - jako figuríny, které se prodávají na trzích v High Hallacku v době žní. Kapitán Sigmun a lodní důstojník je pozdravili pozvednutou paží, dlaní otevřenou k nim v univerzálním gestu míru. Ale oni nijak neodpověděli. Potom jeden z nich promluvil tím lámaným jazykem, který Sulcarové už kdysi vymysleli pro domluvu s příslušníky jiných národů.
„Loď připlout - proč?“
Sigmun ukázal na stěžeň, kde povlávaly ve stále silnějším větru vlajky.
„Obchod.“ Vyjádřil se stejně stručně jako oni.
Prohlíželi si nás bez jediného mrknutí. Připadalo mi, že se ani moc nedívají na Sulcary, ale spíš se soustřeďují na ty z nás, kdo netvoří posádku lodi. Kemoc následoval Sigmunova příkladu a také si oblékl drátěnou košili a u boku svíral přílbu. Orsya si přes přiléhavý šupinatý oděv přehodila volné šaty tak světle modré, že byly skoro stejné jako její stříbrný šupinatý háv, který byl vidět vždy, když jí vítr nadzdvihl sukni, jako by se jí pokoušel celou tu věc stáhnout z ramen. Já své oblečení nijak nezměnila a vypadala jsem úplně všedně, takhle jsem se už dlouho oblékala do každé společnosti. Nic nezajišťuje bezpečnost tak dobře jako hubená peněženka. Vlasy jsem měla zastřižené k ramenům a i když jsem si nevzala drátěnou košili, za pasem jsem v pochvě měla nůž.
„Kdo?“ Ukázal ten hlavní ze skupiny Varňanů přímo na nás. Možná jsme v jeho očích spatřili zvědavost, když si nás prohlížel, ale určitě v nich nebyla ani stopa po jakékoli vřelosti, ani se mu nijak nezměnil výraz obličeje.
„Lord Kemoc, lady Orsya a... Destree,“ odpověděl Sigmun co možná nejmenším počtem slov.
Mlčeli a ani se nepohnuli, s výjimkou jejich mluvčího, který natáhl jednu ruku. Ukázalo se, že na dlani má kulatý kámen. Na první pohled byl stříbrošedý jako jejich oblečení. Potom začal měnit barvu a rozzářil se, takže zbarvil dlaň, na které spočíval. Byl modrý, potom se barvy začaly během chvilky rychle proměňovat.
Paží opsal malý oblouk. Teď kámen ukazoval přímo na Kemoce. Modrá barva začala blednout, ale nezmizela docela. Další pohyb směřoval k Orsye a barva na povrchu kamene se rozčeřila jako proud vody, který přeskakuje oblázky na dně. Nakonec se otočil na mě. Nejdříve barva bledla, dokonce ještě rychleji než u Kemoce, ale zanedlouho se objevilo tak jasné světlo, že mohlo nahradit lampu.
Zároveň se mi pod košilí rozehřál amulet; byl stále teplejší, až sálal jako kámen právě vytažený z ohně, takže jsem jej musela vytáhnout. Jeho medový odstín byl možná ohněm, co planul zlatým plamenem v odpověď na tu modř.
Ten varnský muž byl zcela ohromen, stejně jako všichni, co přišli s ním. Viděla jsem, jak lhostejný výraz z jejich obličejů mizí a mění se v ohromení. Vychrlil celý proud slov, jako by odříkával zaklínadlo nebo nějaký oficiální pozdrav. Potom druhou rukou přikryl svůj kámen a schoval jej. Hlavu naklonil ke mně a toto gesto učinili i ti tři ostatní. Potom k mému překvapení ukázal přímo na mě a položil mi jednoslovnou otázku.
„Obchod?“
Chtěl můj amulet? Nebo snad chtěl mě? Chtěla jsem se pokusit o dotek mysli, ale byla jsem příliš obezřelá, než abych něco takového zkusila u rasy, která možná takový dar nemá a tak by mé jednání mohla považovat za útok. Mohla bych zmařit celé poslání.
Odpověď jsem nechala na kapitánovi Sigmunovi, protože on stál v čele naší malé skupiny. Amulet už pohasl a vypadal jako obyčejný kámen. Neměla jsem v úmyslu se s ním rozloučit, protože to byla trvale moje jediná zbraň proti Temnotě v myšlenkách, příslib naděje, že ať byl mým otcem kdokoli, nejsem dcerou zla.
„Zeptej se jí,“ přenechal kapitán obratně rozhodnutí na mně. Vedoucí varnské delegace byl velmi rozrušen, jako by všichni předpokládali, že Sigmun rozhoduje úplně o všem. Mluvčí se nicméně podřídil a netrpělivě se obrátil přímo na mě.
V odpověď jsem vyzývavě schovala amulet zpátky pod košili. Potom jsem se pokoušela pečlivě volit slova v jazyce trade lingo, protože jsem na svých cestách něco pochytila.
„To pro mě jediná - Moc.“ To slovo by tady mohlo znamenat totéž co na severu, neměla jsem jinou možnost to vyjádřit. Nikdo nikdy neprohlašuje, že má Moc, kterou nemůže dokázat, pokud by to bylo třeba. Možná i tady slyšeli o čarodějkách, i když Varn se v žádných spisech Rady neobjevoval. Budou mě považovat za čarodějku a očekávat ode mne to, co by člověk normálně od takto zasvěcených a obdařených lidí očekával? To by pro nás všechny mohlo být osudné. Přesto jsem si ale musela zajistit, aby mi amulet zůstal, aby se nestal předmětem nějaké výměny. Moc vybírá někdo nebo něco mnohem většího, než co se kdy žitého narodilo, a ten, komu je síla přidělena, musí nést její tíhu bez námitek - nebo v některých případech bez pomoci. Nedokázala bych se s ním rozloučit. Naštěstí jsem nepocítila dotek jakékoli mentální sondy. Ale zároveň jsem poznala, že přijali mé odmítnutí a nebudou se kvůli tomu dohadovat.
Namísto toho se k mému znepokojení téměř zároveň všichni otočili ke mně a uklonili se, dotkli se obroučky na hlavě, rtů i nakonec hrudníku, což bylo nepochybně výrazem velmi oficiálního uznání či pozdravu.
Potom se mluvčí znovu obrátil na Sigmuna.
„Obchod,“ zopakoval a vyslovil to napůl jako příkaz, napůl jako příslib. Znovu se pootočil od kapitána, zase zpříma pohlédl na mě a dodal:
„K Asbrakas, Nejvyšší -“ Neznělo to úplně jako příkaz, ale docela jistě to byla výzva a nečekal, že bude odmítnuta.
Samozřejmě jsme hovořili o Varnu, ještě než jsme se vydali na plavbu. Protože Sulcarové jej objevili jako nejjižnější zemi, v níž žili civilizovaní původní obyvatelé, bylo rozhodnuto, že pokud to bude možné, musíme se dovědět, co tamější lidé vědí o záhadách, po nichž pátráme. Vědí Varňané o vracích? Mají pověsti o vulkánech nebo jiných

podivných věcech na moři? Bylo jasné, že pozvání odmítnout nemohu.
„Jdu -“ souhlasila jsem.
Orsya mě chytila za rukáv. „Sama ne!“
Podívala jsem se na ni a na Kemoce, který pozoroval mluvčího a mračil se. Co když je to jenom léčka? Měla jsem snad právo zavléci do ní někoho dalšího? Co když mluvčí neměl na mysli amulet, ale mě, když řekl 'Obchoď?
„Má pravdu.“ To byl Kemoc. Koneckonců si nás prověřili a řekla bych, že jsme už nějakou zkouškou prošli. Proti nám třem nemohou mít námitky, když jich na nás bude celé město.
Tak jsem ukázala na Orsyu a potom na Kemoce a řekla: „S nimi - jdeme.“
Poprvé ten hlavní Varňan mrkl, ale neodmítl. Kemoc požádal Sigmuna:
„Dej mému otci vědět, co děláme.“
Kapitán se na každého z nás podíval a na mě upřel pohled ledový jako severní moře poseté krami. Bylo jasné, že se podřizuje proti své vůli, když přikývl a ustoupil stranou. Varňané nám také ustoupili z cesty, abychom mohli do jejich člunu nastoupit první, potom nasedli oni.
Vesla se zaleskla a rozpohybovala lehké plavidlo k přístavní hrázi, od níž předtím odplulo, rychle jako šíp. Barevná duha města se klenula nad námi stále výš, jak jsme se přibližovali ke břehu, a teď už jsme také viděli, že jednotlivé budovy nejsou stejně vysoké, ale že stojí v řadách za sebou, jako by každá barva byla jedním stupněm na velikém schodišti. Vystoupili jsme ze člunu a prošli kolem úvaziště, širokého jako chodník, které oddělovalo první řadu budov od moře.
Tohle město se od ostatních, která jsem znala, nelišilo jen barevností. Takhle zblízka jsme viděli, že všechny veřeje a rámy oken jsou lemovány širokými složitými řezbami. Jejich základ tvořil motiv vinné révy, na jejímž kmeni vyrůstaly kruhovité útvary - nebylo to jako květy, ale spíš jako disky s velmi důkladně vyřezanými liniemi, které mohly vytvářet runy.
Nebyly tu žádné ulice, jaké jsme znali z Es, spíše stupňovité rampy s odpočívadly u každé roviny budov a z nich se potom stoupalo na obě strany k dalšímu poschodí. Bylo tam docela dost lidí, ale připadali jsme si jako neviditelní, nikdo ani hlavu neotočil, nikdo se nezastavil, když jsme procházeli kolem. Viděli jsme jenom muže. Vypadalo to, jako by město bylo nějaké Sokolí hnízdo, kam se žádná žena neodvážila vstoupit.
Okna, která hleděla na cestu, po níž jsme kráčeli, zakrývaly záclony. Přesto jsem ale zahlédla, jak se jedna záclona zachvěla, jako by za ní někdo stál a pozoroval nás.
Po velmi únavném, dlouhém stoupání po rampách - rozbolely nás všechny svaly, protože jsme strávili dlouhou dobu na moři - jsme došli až na tu nejvyšší. Tady byly budovy třikrát větší nebo možná ještě víc než ty dole a bylo dost možné, že stěny byly nabarveny zlatem, protože nátěr se jasně leskl.
Dva, ti největší, si stoupli na přední část rampy. Ukázali nám, že máme pokračovat vlevo. Zase před námi byly schody. Široké schodiště stoupalo do prostoru se sloupy. I tyto sloupy ovíjely ty podivné řezby, které jsme viděli dole, ale byly, pokud to vůbec šlo, ještě propracovanější. Mezi řezbami byl otevřený vstup a ukázalo se, že v něm není žádná brána a ani tam nestojí stráže.
Mluvčí skupiny, který nás sem dovedl, odstoupil a tak nám naznačil, že odtud už můžeme jít bez doprovodu. Tak jsme stoupali dál, nijak zvlášť jsme nespěchali, vlastně jsme se spíš rozhlíželi kolem sebe.
Nic mě nevarovalo, jak tomu bylo ve svahovitých severních zemích, kde proti sobě po celá staletí bojovalo Světlo s Temnotou. Na nos ani na nervy neútočil ten odporný zápach, který oznamuje, že je Temnota nablízku.
Tolik se mi chtělo vyslat myšlenkovou sondu, až jsem se před tím vstupem zastavila. Přestože přímo na nás svítilo slunce, vpředu světlo nebylo - možná tam byl nějaký závěs. Ale nic takového jsem neviděla. Pro jistotu jsem znovu vytáhla amulet. Rozzářil se stejně, jako když na něj mluvčí namířil kámen.
Potom se znenadání - skoro jsem ucouvla - ozval jediný břeskný tón. Slyšela jsem malé gongy, které používají sulcarské jasnovidky pro přivolání příznivého větru, když loď už dlouho nemůže plout. Ale tenhle zvuk zněl, jako by se spojila spousta takových tónů a všechny se slily v mocný hřmot.
Kemoc stál vedle Orsyi. Rukou svíral jílec meče; to byla jeho reakce na zvuk, který určitě otřásl klidem celého města.
Viděla jsem, jak kroganská dívka rukama naznačuje vlny na hladině potoka. Ani jsme se na sebe nepodívaly, ale já si uvědomovala, že ty ruce mi v tomto okamžiku pomáhají. Všichni tři, jeden vedle druhého, jsme vešli do vchodu a vzápětí si uvědomili, že vcházíme do jeskyně.
Byla tam docela tma - žádná záclona, kterou by člověk mohl uchopit rukama a podržet ji - spíš to bylo jako voda, do níž jsme se ponořili - polklo nás to a pořád nás to vedlo slepě dopředu.
Ušli jsme možná tak čtyři kroky, když jsme z temnoty vyšli stejně snadno, jako jsme do ní vstoupili.
V prostoru bylo dost světla, i když ne tak čistého a jasného jako bylo to sluneční venku. Působilo spíš jako měsíční než jako sluneční záře a přesto kolem nás proudily duhové paprsky. Stáli jsme v jakési velikánské hale nebo místnosti a všude kolem nás byly skleněné předměty, které Varňané vyrobili. Byli proslulí dovedností v tomto oboru už od té doby, co první sulcarský obchodník přivezl na sever ukázku jejich umění.
Ve stěnách byly výklenky a v každém z nich nějaký div, zatímco tlumené barvy města venku se odrážely v každém kousku skla, jako by to byl lesklý drahokam. Kromě skleněných věcí ukrytých ve stěnách tam stály barevné sloupy ovinuté vinnou révou, tentokrát s listy a květy tak jemnými, až mi připadalo, že je možné je rozechvět pouhým dechem.
Myslela jsem si, že tu je uloženo všechno nejlepší, co dokáží varnští skláři vyrobit.
Na vzdáleném konci té veliké místnosti bylo cosi, co vypadalo úplně jinak než všechno ostatní. Přistihli jsme se, že spěcháme, protože jsme zahlédli něco, co nás k tomu spěchu přímo vybízelo. Potom jsme se zastavili a myslím, že jsme všichni vykřikli údivem.
Hleděli jsme na trůn ze zelenomodrého skla, které i přes sytou barvu bylo průhledné, s vysokým opěradlem. Na trůně

seděla postava zahalená stejnou látkou, z níž měli Varňané, co pro nás přijeli, šály. Měla stříbrně šedou barvu a byla dost měkká, aby opisovala kontury postavy, kterou měla zakrýt. Bylo zřejmé, že je to žena, ale měla zakrytou hlavu i obličej a když jsme se na ni dívali, její slepota námi poněkud otřásla.
Jen ruce neměla zahalené, a držela je ve výši prsou. Na obou spojených dlaních držela kámen čtyřikrát, možná šestkrát větší než ten, kterým nás zkoušeli na lodi. Zpočátku byl čistý jako křišťál, potom se v něm objevil vír barev, jako by to byla nazdobená loď na rozvlněné vodě.
Kapitola 7

Při svém putování jsem viděla sochy, které možná kdysi pro dávno zapomenuté lidi představovaly Moc. Přesto ale tato, skrytá pohledům, působila dojmem, že nebyla vytvořena cizíma rukama, ale spíš, že je to chycená a uvězněná živá osoba. Určitě ta figura, která tam seděla, nebyla živá, když tam tak seděla celá zabalená a jen dlouhé hubené nazelenalé ruce měla holé - ale to mohl docela dobře být odraz světla trůnu. Pažemi nehýbala, takže to vypadalo, že jsou také vyřezané.
Proč nás poslali, abychom se podívali na jejich bohyni nebo dávnou vládkyni nebo koho kdysi představovala ta žena, co tam teď seděla, jsme neměli ani zdání. Zběžně jsem se podívala na své druhy a viděla, že Kemoc pohybuje rty, ale nic jsem neslyšela a ani jsem se nepokoušela o žádné myšlenkové spojení. Možná vzýval nějakou Moc, kterou znal z Escore. Orsya dál pohybovala rukama, stále naznačovala tekoucí vodu.
Co se mě týče - můj omezený talent mi nedával možnost dovědět se, co to tam před námi vlastně sedí. Ani předvídavost mi tady nebyla nic platná. Nicméně znovu jsem uchopila Gunnořin amulet a v jeho srdci znovu vzplál oheň. Zatím barvy ve velikém kameni, který držela v rukou ta figura na trůně, byly stále jasnější a vířily ve svém vymezeném prostoru rychleji.
Možná jsem držela jednu z těch starých světelných koulí z Es, tolik Gunnořin dar zářil. Provždy to ale bylo spjato se slávou velikého drahokamu, který držela ta zahalená osoba.
Znovu, z ničeho nic, se ozval ten hlasitý zvuk nějakého obrovského gongu - byl to zvuk tak silný, že nám začalo zvonit v uších. Povrch toho podivného drahokamu se určitě zvětšoval, protože jinak bychom ho sotva viděli. Ze srdce kamene prýštila kaskáda duhových světel, která se třepetala, rostla a padala jako voda ve fontánách, které jsme znali. Stále výš a výš, teď už tryskala přímo před zavázaný obličej sedící postavy. Znovu se to vyřinulo a přitom se to šířilo, až z drahokamu vycházel stálý proud světla, skoro stejně mohutný jako sloupy v hale za námi.
Vtom to šlehlo!
Paprsek se obrátil proti Kemocovi, na chviličku ho oslnil, potom se pootočil na kroganskou dívku a nakonec zamířil na mě. Ale nebyl nijak nebezpečný, spíš jakoby vstřícný, jako když je něco dlouho před všemi ukrýváno a teď to ví, že stojí před vchodem domova a s radostí tam vejde.
Úponek modrozeleného plamene vylétl a šlehl těsně kolem mého amuletu. V tu chvíli jsem ucítila pohyb. Ne jako by mě amulet chtěl opustit, ale jako by ze svého nitra pozdravil něco spřízněného. Možná ten můj kamenný přívěsek byl ústy, která sála kapalinu, pro ně nejen novou, ale i výživnou, o níž nikdy nedoufala, že se jim jí dostane.
Mezitím jsem já vstoupila do svého mozku, ne proto, že jsem ho vzbudila, ale proto, že jsem byla plavidlem, které mělo být nositelem jisté Moci. Spoustu z toho, co jsem viděla, jsem nechápala, protože to mělo podobu rozvířených barevných vln, které se proplétaly a zase vytrácely. Docela jistě jsem věděla, že je to Světlo, i když jiného druhu, které je na této zemi uprchlíkem a které teď našlo někoho spřízněného.
Fontána znovu tryskala, stále výš a výš. Zaklonili jsme hlavy, abychom dohlédli jejího vrcholu. Pořád výš a výš - skleněná výzdoba v hale kolem nás se celá rozzářila.
Potom - to skončilo! Fontána zmizela stejně, jako závan větru sfoukne plamen. Jenom na místě, kde zlatě zářil Gunnořin dar, když se probudil, se teď vlnila zelená a modrá barva. Zatím z ní do mě proudily vjemy, které jsem nedokázala pojmenovat. Nejdřív mě bodla obezřelost, stín strachu. Byla jsem příliš nevinná a tohle bylo příliš nepřátelské, než aby si ve mně snadno našlo dostatečný prostor. Fyzicky i duševně jsem ucukla. Na chvíli jsem měla chuť se otočit a utéct z toho místa, zakrýt svůj amulet a umlčet ho, vlastně odmítnout to, co mi teď právě možná mohl nabídnout.
Třetí gong. Tentokrát po něm zůstala ve vzduchu ozvěna, která, jak jsem nezřetelně cítila, musela rozeznít celý Varn. Drahokam, který sedící postava držela, byl náhle bezbarvý; neodrážel ani barvy trůnu.
Kolem nás mizela zář skel. Ale bylo toho ještě víc. Ta postava, co seděla na trůně - látka, kterou byla zahalena, se uvolnila - nebo to, co zakrývala, ztrácelo svoji hutnost. Před několika okamžiky se pod látkou jasně rýsovalo mladé, pevné tělo. Teď bylo seschlé, jako by najednou zapracoval čas, který k němu dlouho neměl přístup.
Ruce spadly do klína, ale pořád ještě svíraly drahokam. Hlava klesla na prsa, až se brada opřela o hrudník.
Na koho jsem se to dívala, kdo prodělával takovou proměnu? Byla jsem zmatená. Postoupila jsem o dva kroky dopředu, mohla jsem se té postavy dotknout, byla mi na dosah. Rozpadla by se? Kdyby k tomu došlo, jaký trest by nás tři čekal za zničení toho, co ve Varňanech vzbuzuje úctu?
Pevně jsem stiskla amulet a sklonila hlavu, abych přes ni přetáhla šňůrku, na které visel. Potom, vedená čímsi zvenčí, jsem zdvihla Gunnořin dar a položila ho na povrch odumřelého drahokamu.
Najednou jsem v duši poznala, že to, co jsem udělala naprosto neuvědoměle, bylo nezbytné, potřebné gesto, možná to byla poslední zkouška, připravená pro mě způsobem, který nikdy nepochopím.
V místě, kde se amulet a drahokam dotkly, vyšlehla jasně modrá jiskra. Pohroužila se do drahokamu a oživila jej. Jenom jeho původní barva se teď smíchala s Gunnořinou zlatou. Když jsem amulet odtáhla, drahokam ožil, ale byl změněný, jiný. Nicméně amulet byl živý jako předtím. Napůl jsem očekávala, že zase dojde k nějaké změně na té ukryté postavě, ale nebylo tomu tak. Pořád seděla s hlavou schýlenou, s látkou, co ji obepínala, povolenou; hlavu měla skloněnou, jako by její slepé oči pátraly, co by se mohlo ukrývat v tom, co pořád ještě třímala v rukou.

Najednou zavanul vítr, zahalil nás, zatahal mě za krátké vlasy a Orsye zdvihl volné lokny. Jemně na nás dorážel. Vánek s sebou přinášel vůni rostlin, bohatství léta v rozpuku. Stejnou jako u Gunnořina relikviáře; tady to bylo dokonce ještě sytější, ještě laskavější. Potom to ustalo a zdálo se, že nás to zbavilo kouzla, které na nás bylo sesláno od chvíle, kdy jsme vstoupili do varnské svatyně.
Otočili jsme se, abychom si našli cestu ven mezi sloupy. Ohlédla jsem se přes rameno. Postava na trůně pořád ještě třímala drahokam, který teď sálal směsicí barev, co do něj vstoupily po doteku amuletu.
Když jsme z toho paláce nebo chrámu nebo místa Moci - ať už tomu Varňané říkali jakkoli - vyšli ven, viděli jsme, že náš doprovod z lodi se rozšířil. Čekali na nás lord Simon s přílbou na hlavě, prsty zaklesnuté za pásem s mečem. Vedle něj lady Jaelithe; měla na sobě drátěnou košili a jezdecký oblek, vlasy sepjaté do stříbrné síťky podle čarodějnické módy. Spolu s nimi tam bylo ještě dost mužů z Varnu - a já měla zato, že vidím ještě mnohem víc lidí na cestách, které oddělovaly jednotlivé pásy ve městě.
Amulet jsem neukryla, ale měla jsem ho na prsou, stejně jako ta zahalená držela svůj drahokam. Barvy, které do něj vstoupily, teď nevybledly, ale hladově vířily až k samotnému okraji kamene, jako by se světlo chtělo úplně osvobodit.
Zdola jsem zaslechla mumlání a Varňané se rozestoupili a objevila se postava oblečená do mnišské kutny se zahaleným obličejem; stejně jako postava v chrámu.
Ta zahalená zdvihla paže, rukávy jí spadly a objevily se stejně dlouhé a hubené ruce, jako byly ty, které třímaly drahokam, a nad nimi oblé paže, takže jsem si nemohla pomoci, ale byla jsem přesvědčená o tom, že ta ukrytá postava je rovněž žena.
„Třikrát žehnám.“ Ten pozdrav mi vytanul v mysli. „Moc volá po moci, Světlo po světle, dokonce i Temnota může volat po stínech. Mír ještě nenastal, ale už je tu začátek -“
„To je pro Varn dobře.“ Dělala jsem, co bylo v mých silách. „Neudělala jsem nic, bylo to jenom skrze mě, skrze tohle.“
Trochu jsem odtáhla amulet od hrudi, prsty jsem odtáhla tak, aby všichni viděli světlo, které v něm ještě pořád zářilo.
„Všichni jsme pouhými služebníky těch vyšších.“ Ruce se na pozadí sytě modrého oblečení pohybovaly dopředu a dozadu, jako by mi chtěly předat nějaké hmatatelné požehnání. „To, co je zasazeno, nemůže růst, dokonce ani žít dál, pokud nedostane dostatečné živiny a péči. Dlouho jsme byli bez toho, co jsi nám přinesla.“
Teď sepjala ruce, pokynula zahalenou hlavou a zahrnula mě úctou, kterou by mohl očekávat člen Rady. Jenomže mně to bylo nepříjemné. Oslovila by mě tak, kdyby věděla, že náš příchod byl vykoupen tou skrytou postavou?
„Všechno chce svůj čas,“ promluvila, jako by jí moje mysl byla zcela otevřena. „Strážce vykonával svoji funkci celý život, unaveni nejsme jenom my.“
Sešli jsme z posledního schodiště. Všichni Varňané, kromě těch, co měli kápě, se stáhli.
Lady Jaelithe upřeně hleděla na amulet. Hledala stopy ve vzduchu. Tkvěly v něm čáry stejně modré jako kolem trůnu a všichni jsme se na ně museli dívat. Oslovila mě.
„Je tam jakési břemeno.“
V hlase měla obavy, jako by v tom, co se stalo, viděla spíš to špatné než to dobré.
„Každý čin má své důsledky,“ řekla jsem nahlas. Ale byla jsem si vědoma, že přesvědčivá slova dokážu najít jen do jisté míry, protože amulet byl s každým mým nadechnutím těžší a já to bolestně pociťovala.
Ta, co byla zahalená v plášti, vztáhla ruce, jako by je natahovala k ohni, aby se ohřála, i když si netroufla skutečně se dotknout toho, co jsem držela. Znovu na nás promluvila.
„Při každém obchodu je třeba nabídnout něco na oplátku. O co byste si řekli, kdybyste nebyli ve Varnu?“ Rukama teď udělala rozmáchlé gesto, jako by nám celé to duhové město nabízela.
Byla jsem dojatá a slyšela jsem sama sebe, jak jí, bez jakéhokoli obavy, odpovídám. „Chtěli bychom znát zprávy z jihu.“
Ruce jí znehybněly a já měla pocit, že cítím opatrnost a váhání. Ale také jsem pocítila uznání svých společníků.
Potom ta zahalená přikývla. Pokynula nám, abychom ji následovali. Vydala se doprava do budovy u chrámu, kde jsme už byli.
Ta stavba měla velmi těžké dveře; vypadaly jako vyrobeny z jednotlivých vrstev silného skla; byly plné stříbrného světla. Když jsme přicházeli, otevřely se, i když to zrovna nevypadalo, že by na nás někdo čekal a chtěl nás přivítat.
Znovu jsme se ocitli před sloupovou halou, všechny ozdoby byly ze stejného mramorového skla se stříbřitě jiskřivými úponky, které svítily jako měsíc v úplňku - dostatečně osvětlovaly do kruhu postavená křesla s vysokými opěradly, která byla nasměrována do jednoho místa uprostřed.
Ta zahalená se posadila do jednoho širokého křesla a nám pokynula, abychom se také posadili, kam chceme. Ze zadní části haly vcházeli tři měšťané, velmi podobní všem ostatním, jenom na špičce pokrývky hlavy měli kameny, co se podobaly drahokamům. Posadili se do křesel tak, aby byli čelem obráceni k zahalené. Jako obvykle se na nás podívali zcela lhostejně.
Když jsme se usadili, otočila zahalená hlavu tak, aby se dívala do obličeje lady Jaelithe. Ruce se jí rozkmitaly, když dlouhými prsty hbitě psala do vzduchu. Načrtla tři znaky, ten prostřední jsem znala, i když nejsem školená čarodějka. Byl to obrazec, který jsem viděla na dveřích Gunnořiny svatyně. Čarodějky ve své pýše na vlastní Moc nikdy nevzývaly tu věčně kojící. Byla z jiného času - z toho, kdy Escore teprve vznikal, kdy byl znám Arvon, který odmítaly uznat. Za všechny ty nespočetné roky se dostaly až příliš daleko.
Jenom lady Jaelithe, která už nebyla svázána jejich předsudky, odpovídala náležitě. Já ale byla spíš ohromena, protože jsem vždycky věřila, že Gunnora vládla především Údolím a Arvonu. Možná v Escore; a také pokorní obyvatelé Estcarpu si na ni matně vzpomínali.
„Hladověli jsme,“ řekla zahalená našim myslím. „Měli jsme veliké potíže a doprošovali se znamení. Tehdy už druhý rok nepršelo, semena na polích uschla a vyklíčené rostliny chřadly. Dovolávali jsme se Vyšších. Ale vždycky to pro nás znamenalo jen větší břemeno. Nebýt štědrosti moře, Varn mohl být vyvrácen a my všichni bychom se v prach obrátili.“

„Odkud přišly ty potíže - z východu?“
Byla snad pravda, že Escore na jihu opisovalo křivku pobřežního území, které bylo součástí toho skutečného pobřeží? Samozřejmě, že v té odtržené zemi došlo k mnohým 'nepříjemnostem'.
„Na východ jsou jenom hory, nic víc. Ne, to, co nás ohrožuje, je na jihu. Objevily se mnohé signály a zlá znamení stínu. Měli jsme špatné sny. Ty byly stále horší a každou noc se zdály více lidem, dokud nebyli ti nejvíce postižení dopraveni na Místo Světla, aby se mohli vyspat mimo dosah stínu. Potravy z moře, která nás udržuje při životě, když pole nerodí, se někdy nedostává a naše čluny se vracejí s prázdnými sítěmi nebo do nich lapí ta podivná monstra, která jsou velmi nebezpečná - mohou usmrtit drápy nebo zuby.
Ti, kteří se vydali hledat potravu dál, viděli v dálce z moře stoupat oheň. Všichni vědí, že voda a oheň nemohou být pohromadě, že jeden musí vždy toho druhého porazit. Do našeho zálivu nepřiplouvali žádní obchodníci. Před šesti měsíci projela kolem rybářského člunu Zizzara Cana veliká loď; vítr se jí opíral do plachet, ale nezdálo se, že by někdo ty plachty obsluhoval, ani nebylo nikoho vidět u kormidla - byla to ztracená loď bez posádky. Společně s posádkou by se byl vydal za ní, aby celé té záhadě přišli na kloub, ale neměli možnost vyšplhat na palubu té velké lodi. Záhy s větrem v plachtách odplula. Ale plula od jihu.“
„Byla to první taková loď, jakou jste viděli?“ zeptala se lady Jaelithe.
Zahalená odpověděla až po chvíli ticha:
„V roce založení Varnu, 6783, byla situace podobná. Začal foukat jižní vítr a vysušil veškerou úrodu na polích těsně před sklizní. Potom se ztratila čtyři rybářská plavidla. Vrátila se posádka jen jediného z nich a zapřísahala se, že všichni ostatní nabrali kurs na jih. Oni sami se zachránili jenom proto, že zůstali pozadu. Přestože křičeli a dávali znamení, nikdo na palubě jim nevěnoval sebemenší pozornost. A ani se nikdo nevrátil. V dálce na temném nebi jako by vypukla bouře, ale do Varnu nedošla, bylo jen vidět žhoucí světlo.“
„A jak je to dlouho?“
„Teď máme rok osídlení 6810. Ale tentokrát k tomu ještě přistupuje nesnáz, o níž se tehdy nic neříkalo - sny, a před pěti nebo šesti dny zrcadlo Keffin Du na jižní stěně prasklo a rozpadlo se na kusy, když se strážci v odpověď na poplach pokoušeli sundat je a opravit.“ Teď zahalená posunkem ukázala na jednoho Varňana, ten hbitě odešel do zadní části haly a zmizel za dalšími dveřmi.
„Co hledáte na jihu? Jsou vaše pole také prokletá? Ztrácejí se vám lodi?“
„Naše pole jsou stále úrodná,“ odpověděla lady Jaelithe, „ale na západě vypukla mocná válka Světla proti Temnotě a nedávno jsme se doslechli, že tady na jihu se dějí podivné věci, které by mohly přinést další nepříjemnosti -“
Ten muž, který odešel z místnosti, se vrátil. Nesl silnou desku a položil ji na podlahu tak, abychom na ni všichni, kdo jsme seděli, viděli. Obdélník byl skleněný, po stranách zdola byl tmavý, nahoře průhledný. Seděla jsem mezi těmi dvěma - viděla jsem některé hrůzy, které Stín přinesl do Escore a Arvonu - nebo aspoň ukázky. Ale když jsem spatřila tohle, vyjekla jsem. Určitě to nebyl pták, i když to ve svém skleněném vězení leželo s roztaženými křídly. Nebyla ale z peří, spíše vypadala, jako by byla z kůže. Tělo neměl ten tvor ani opeřené ani pokryté srstí, ale hustě porostlé ježatými, vztyčenými, hodně silnými chlupy. Ale nejhorší ze všeho byla hlava. Měla démonický obličej, jakoby zmenšeninu lidské tváře. Ústa pootevřená - zdálo se, že nemá žádné rty - odhalovala v čelistech čtyři veliké tesáky, dva nahoře a dva dole. Nos to mělo velký a zahnutý skoro jako zobák.
I když to stvoření bylo bezesporu mrtvé, otevřené oči jako by stále ještě byly živé, jako by se na nás upřeně dívaly a každého z nás označily za svoji budoucí kořist. Hlavu to mělo porostlou stejnými štětinami jako tělo, jenom byly delší, jakoby pocuchané.
Zdálo se, že bytost nemá paže, pokud jimi nebyly ty kosti, které roztahovaly křídla, ale nohy měly zase lidský tvar, i když kolem kolen měla volně ovinutý ocas.
„Těchto,“ - ukázala zahalená na desku - „bylo celé hejno. Přiletěli, divocí jako bouřka z jihu, a napadli ptáky v přístavu, trhali je na kusy, takže z nebes tekla krev a padaly kusy masa.
Když zničili všechno, co létalo ve vzduchu kromě nich samotných, vrhli se na zem - umí chodit. Vešli do Varnu a vypadá to, že náš rod vyhyne; jejich kousance jsou jedovaté, mají jed v kořenech tesáků. Lidé ve městě hynuli, než se nám podařilo vetřelce lapit do sítí a pobít. A takové bytosti jsme nikdy předtím neviděli - vy ano?“
Na tuto otázku jsem jí odpověděla já a vyslovila jsem jméno, které jsem vždycky považovala za součást legendy:
„Theffan.“
Vzhlédla jsem od té malé příšery a zjistila, že se na mě všichni upřeně dívají.
„Kde?“ To jediné slovo lorda Simona zaznělo jako příkaz k osvícení.
„Nikde,“ musela jsem odpovědět, „kromě legendy - v povídačkách, kterými se navzájem straší děti. Byli strážci - jednoho jsme potkali už v moři. Ten druhý je tady před námi, jenomže byl vždycky sám, jeden jediný. Původ mají v sulcarských pověstech, ale hodně, hodně starých, téměř zapomenutých. A byl v nich ještě třetí -“
Oči mi znovu padly na tu navždycky uvězněnou hrůzu. Víc než předtím mi připadalo, že ty červené oči jsou živé. Teď se dívaly přímo na mě, jako by si ta věc přála zapamatovat si mě, až nadejde čas účtování.

Kapitola 8

V přístavu Varn jsme zůstali plných deset dní. Třikrát jsme hovořili se zahalenou, jejíž obličej jsme nikdy nespatřili, a s trojicí lidí, kteří byli patrně zákonodárci tohoto města. Mezitím kapitáni Sigmun a Harwic vyložili náklad dřeva a mezi obchodníky byl o toto vzácné zboží velký zájem. Za dřevo jsme si brali spíš jídlo a zásoby než vzácné skleněné předměty. Dostali jsme suché zkroucené kořínky, které ani zdaleka nepřipomínaly potravinu, ale Sulcarové je mleli a dělali z nich žmolkovitou kaši, tu potom zase sušili do formy placek, které si brali na cesty. Jiných potravin jsme dostali

jen velmi málo, protože Varn měl na další rok jen nevelké zásoby.
Získali jsme cívky s pružným a velmi pevným provazem. Kováři ve městě se hned pustili do díla a vykovali pro nás střely do kuší a dlouhé nože tak ostré, že přeťaly ve vzduchu zavěšený vlas. Na lodi byla doplněna druhá a třetí řada nádob vodou z údolních potoků. Ať byl jižní vítr, který vysušoval veškerou úrodu, jakkoli horký, pramen prýštící z hory byl vždycky vydatný.
Veškeré tyto přípravy se nás týkaly jen velmi málo; spíše jsme se setkávali s městskými hodnostáři a rybáři, kteří stále vyplouvali se sítěmi a plnili tak úlohu, která jim byla v životě města přidělena. Pracovali jsme na mapách, které jsme měli na lodích, těch, které byly na jihu tak prázdné.
Kapitán Sigmun se účastnil jednoho takového sezení a položil otázku, která se musela zrodit v hlavách Sulcarů, kteří byli tak výborní námořníci.
„Pane, jak je možné, že ta loď z Gormu může plout bez plachet i bez vesel?“
„Protože pochází ze světa, který se hodně podobá předkolderskému; ti, kteří tam původně žili, měli kovové stroje, které lidem sloužily -“
„Lorde Simone, vy pocházíte z toho světa, nedokázal byste ty stroje ovládat?“
„Ne, protože se musí plnit kapalinou podobnou oleji do lamp. Bez plných nádrží té kapaliny nefungují. A nádrže na plavidle, co se dostalo do Gormu, byly úplně prázdné. Je docela možné, že když ta loď projela bránou, plula tak dlouho, dokud jí stačilo palivo, a pak byla unášena vodou, až na ni náhodou narazil kapitán Harwic. Nedokážeme ji znovu uvést do chodu, nemáme ji čím oživit.“
„Potom by byla jako ty veliké drtiče, které z Alizonu poslali na High Hallack, aby bořily stěny pevností. Tam se ukázalo, že i když obyvatelé Údolí nevěděli, jak je zastavit, po určité době zůstaly samy stát a už se znovu do pohybu nedaly. Takže se Alizon musel utkat ve skutečném boji.“ Kapitán Sigmun přikývl. „Věci týkající se Koldera jsou špatné. Věřím, že ta loď v Gormu byla unesena či vylákána na moře a měla být potopena. Ale ať zlo doposud žije či nikoli, může znamenat jiná skrytá nebezpečí.“
Jako by těmi slovy nebezpečí přivolal, místnost, v níž jsme seděli, se najednou pohnula.
Dvě okna se s třeskem rozbila o stěnu a střepy se sypaly všude. Následovala další rána a podlaha se nám pod nohama zhoupla. Kemoc popadl svou ženu a odtáhl ji od stolu, my ostatní jsme honem vstali ze židlí. Strop se kymácel ze strany na stranu, stejně tak podlaha; začal praskat a sypala se na nás suť. Viděla jsem, jak se jeden sloup nejdříve prohnul, jako by na něj někdo naložil příliš velikou zátěž, a potom se rozlomil.
Dva Varňané měli na obličeji krvácející řezné rány. Sklo, které bylo trvalou součástí jejich života, je teď zraňovalo a mohlo přinést i smrt. Potom se to chvění zklidnilo a na okamžik zavládlo naprosté ticho. Po chvíli je prolomily výkřiky bolesti, děsu a zloby. Stála jsem v tu chvíli těsně u okna a tak jsem vyhlédla ven.
Možná, že Sigmunova slova probudila k životu všechny ty dávno nehybné kolderské vynálezy. Domy se kymácely. Varn teď vypadal, jako by byl dlouho obléhán. Podívala jsem se k zálivu a pak jsem slyšela sama sebe, jak nahlas křičím.
Za rameno mě uchopila čísi ruka, strhla mě zpátky, aby si na moje místo mohl stoupnout Sigmun. Potom vykřikl i on.
Zálivem se blížila vlna, která podle mého nemohla vzniknout ani v té nejlítější bouři. Sulcarské lodi měla v dráze; bylo jasné, že je zničí.
Hladina moře převyšovala i ten nejvyšší stěžeň. Bylo to jako vodní pěst, když udeřila. Neviděli jsme nic než vodní tříšť a dravé menší vlny. V ústí zálivu se zdvihala druhá vlna -
Město zachvátila hrůza. Voda dosahovala výše druhé řady budov a smetla je. Kolik lidí bylo v domovech a kolik jich voda vzala s sebou? Když ustupovala, určitě odnesla mnohé z těch, kteří ještě před několika vteřinami žili.
Myslím, že jsme všichni úplně zkameněli z té hrůzy, viděné na vlastní oči. Jeden z Varňanů zasténal, rozpřáhl ruce a rozběhl se proti oknu vedle toho, u kterého stál Sigmun. Kemoc ho chytil a pevně držel i navzdory ránám, kterými ho ten muž, teď už patrně šílený, zasypával.
Sigmun se chytil okenního rámu, vyklonil se a díval se, jak se voda převaluje a vrací do moře a odnáší s sebou spoustu věcí.
Na místě pobřežního mola, u kterého jsme přistáli, teď trčela jenom temná troska, větší než kterýkoli z člunů, co tam byly uvázány. Proti ní - jako když se dvě lodi hledají a jsou k sobě obráceny přídí - trčela další troska.
Ani jednu neodnesl proud vody při návratu do moře, ale ani je nepotopil. Měly polámané stěžně, na nichž povlávaly kusy pláten, a jen úlomky na palubě označovaly místo, kde se předtím tyčily. Bylo nemyslitelné, že by snad na palubě zůstal ještě někdo živý.
Teď se z města začal ozývat mohutný nářek raněných. Šli jsme se podívat, zda bychom mohli pomoci. Kapitán Sigmun spěchal na místo, kde byl uvázán Korzár. Chtěl vědět, jestli se ještě nepotopil; možná se bude pohupovat u trosky mola, která tam zbyla.
Že to nejhorší nás teprve čeká, jsme pochopili, když následovaly dva otřesy půdy, po nichž se začaly řítit už tak dost poškozené budovy, takže chodit po ulicích bylo velmi nebezpečné. Zatím se ti, kdo ještě nezahynuli, snažili zjistit, jak rozsáhlé jsou škody a spěchali do bezpečí planiny na východní straně - všichni, koho ještě roztřesené nohy unesly.
Vydali jsme se do ulic a zamíchali se do davu, jak jsme se pokoušeli vyprostit lidi ze změti zdiva, volali jsme a hledali všechny, kdo se nám ozvali.
Nebe, které bylo před tou hrůzou čisté a modré, se teď zatemnilo a začala z něho padat oblaka šedohnědého popela tak hustého, že jsme se obávali, že nás zadusí. V kalužích mořské vody jsme si namočili kusy látky a zakryli si ústa a nos. Z těch masek jsme neustále museli setřásat bahno, které na nich ulpívalo, a znovu je máčet. Za pásky jsme si zastrkali další pruhy látek, abychom je mohli dát každému, koho najdeme živého. Mnozí z těch, co přežili, prohrabávali sutiny a hledali příbuzné nebo přátele.

Mrtvých nebo ošklivě poraněných bylo hlavně mnoho žen, které zůstaly uvězněné v domech, protože Varňané své ženy izolovali uvnitř. Nepodařilo se jim včas uniknout.
Pracovala jsem se skupinou mužů, dva měli na sobě přiléhavé stříbrné obleky, teď obalené popelem. Roztrhali si pokrývky hlavy a udělali z nich masky.
Popel padal stále hustěji. Na místech, kde se přes něj přelily vlny, vytvářel pevný povlak, který jsme místo lopatami odstraňovali polámanými kusy dřeva. Až příliš často jsme pod tím nánosem našli lidi - mrtvé.
Naše práce nebrala konce. Jak se snášela tma, někdo zapálil olejovou lampu, a to bylo naše jediné světlo. Byla jsem tak unavená, že se mi začaly třást ruce, když jsem pomáhala odstraňovat kameny nebo holýma rukama hrabala v popelu, v němž jsme hledali, zda pod ním někdo neuvízl. Měla jsem polámané nehty a mořská voda, v níž jsem si máčela masku, mi vnikala do ran a způsobovala mučivou bolest.
Byli jsme v první rovině těsně nad mořem, když jsem se naklonila přes polozbořenou zeď, abych se nadechla. Byla jsem tak vysílená, že jsem se už sotva držela na nohou. Poprvé jsem se trochu rozhlédla a nevšímala si jenom toho, co bylo bezprostředně přede mnou.
Uviděla jsem další světla a sem tam společné ohně. Náhodou jsme se dostali blízko k místu, kde kdysi byla přístavní hráz. Podívala jsem se přes vodu, kterou jsem neviděla, jen jsem slyšela pleskání vln o trosky. Viděla jsem další světla, ne moc daleko - byly to lodi!
Nemohla jsem uvěřit, že se udržely na hladině. Vlna je musela smést jako vejce z otevřené dlaně. A přesto ty lucerny byly ve skupinkách a pohupovaly se ve tmě, jako by byly navěšené na nějaké pohyblivé tyči.
„Destree!“
Zamrkala jsem. Volání mysli nějak prorazilo skořápku soustředění na to, co jsme dělali, jako by mě někdo vzal za ruku a podepřel mé rozbolavělé tělo.
Byla jsem příliš omámená, než abych se divila, že se můj dar probudil jen proto, aby mě oklamal, když se znovu ozvalo volání:
„Destree!“
Jak jen se dá rozeznat slyšitelný hlas, poznala jsem lady Jaelithe. Pootočila jsem se trochu, abych se zpříma podívala na světla, co se trhaně pohybovala nad vodou, jejíž hladina byla poseta vodou nasáklými troskami, a mrkala jsem, protože mi slzely oči - pořád se snášel popel.
Šouravým krokem jsem se vydala k těm světlům. Byl to jeden z těch špatných snů, kdy je člověk pod silným tlakem a přesto se tělo odmítá podřídit mysli. Když jsem došla na konec toho, co zbylo z přístavního mola - jen rozpadlá hromada kamení a trosky dvou rybářských člunů - opřela jsem se o tu hromadu kamení a pokoušela se prohlédnout padajícím prachem, co je dál. V husté mlze se rýsoval obrys něčeho, co přímo u mých nohou vystupovalo z vody.
Někdo mě chytil za ruku, která mi ochable visela podél těla, a jemně s ní škubl.
„Destree!“ Tentokrát to nebyla lady Jaelithe, ale Orsya. A chtěla, abych šla s ní.
Neměla jsem sílu postavit se na odpor, a tak jsem si vzápětí uvědomila, že se zmítám ve vodě. Bála jsem se, že mě uhodí nějaká plovoucí troska, ale ruka, která mě svírala za límec, mě postrkovala pořád dopředu. Na hladině byla tak silná vrstva popela, že mi připadalo, že pluji hustou kaší. Potom mi někdo zvedl ruku, abych se prsty chopila příčle provazového žebříku, a i když jsem byla už napůl přidušená a kašlala jsem, nějak se mi podařilo vyšplhat nahoru. Potom mě popadly další ruce, vtáhly mě dovnitř a položily mě na místo pokryté popelem a prachem.
Bylo tam dost světla, abych rozeznala obličeje lady Jaelithe a Kemoce. Ten vyšší člověk za nimi byl určitě lord Simon.
Nadzdvihla jsem se a spatřila, že za námi pracují Sulcarové a smetají všechen popel přes palubu na místo, kde se po rozbitém molu rozlévala voda. Třepala jsem hlavou, jak jsem se pokoušela zbavit se bláta, které se mi přilepilo na masku na ústech, a nakonec jsem ho musela seškrábat, abych zase mohla dýchat.
Přede mnou se najednou objevila láhev. Svírala ji pevná ruka a mně se podařilo ji třaslavě uchopit a usrknout nakyslé víno, které Sulcarové používali pro obnovení síly. Vonělo, jako by v něm byly i nějaké léčivé byliny.
To bylo poslední, co si pamatuji jasně. Světla zablikala a zhasla. Ležela jsem úplně ochablá. Ozvalo se naléhavé volání, příkaz, který jsem musela uposlechnout. I když celé mé tělo volalo po odpočinku, zatím jsem mu ho nemohla dopřát.
Skrze mlhu, která mě obklopovala, jsem si uvědomila, že nejsem v těle. Bez jakéhokoli uvědomělého pokynu jsem se blížila ke světlu, které bylo jasnější než všechna, co jsem viděla po vstupu do chrámu zdobeného sklem. Byl to skutečný oheň, který stoupal k nebi v podobě sloupu.
Umožňoval mi spatřit, co leželo u jeho paty. Tekla tam nějaká roztavená hmota, hustá, s rozžhaveným povrchem. Jak plynula od ohnivého jícnu, pomalu, ale nevyhnutelně temněla, až se okraje setkaly s vodou. Pára, která vznikala při tomto setkání, vytvářela oblaka tak hustá, jako jsou bouřková.
Z vody vystupoval další temný kopec. Byl dlouhý a zubatý jako pila, pořád z něj ještě stékala voda, i když neměl žádnou žhavou korunu. Měla jsem dojem, že nahoře vidím ležet nějaké stvoření, které se zmítá ve smrtelné křeči, ale nebyla jsem si tím úplně jistá.
Teď se nepočítalo to, co vidím, ale to, co cítím. Použití Moci, ne však vyvolané katastrofou, ale inteligencí, vysílalo vlny do světa, právě když přílivová vlna zalila Varn. Moc tu byla, aby ničila a trhala. Viděla jsem Lorku, tu, co na severu hltá lidská stvoření. Zpola chycena do sítě, přece dosud bojovala tesáky a drápy, aby se, jako už mnohokrát, osvobodila a vrhla na ty, kdo se marně pokoušeli zachránit.
Tady byla čistá Moc, ale jako by sama byla napůl lapena. Energie, která z ní vějířovitě vybuchovala, měnila všechno kolem - stejně jako kdysi čarodějky z Estcarpu společným úsilím otočily jižní hory, aby zachránily svou zemi před vpádem.
Ano, byla tu Moc. Dost omezená, takže se téměř proměnila v bytost, která měla vlastní smysl a identitu. Bála jsem se do ní ťuknout nebo jít za ní až k jejímu zdroji. Byla jsem si jista, že mě může zhasnout jako plamen svíčky.

Stejně ale to, co mě poslalo - nebo mě sem dotáhlo - mě nechtělo nechat otálet. Moje předvídavost chtěla dál, za vulkán, který se vypínal z moře, dál od toho žhnoucího sloupu.
Za ním byla tma. Možná to byla prázdná noc. Kromě toho stvoření, co se pořád snažilo vyprostit, byl všude klid. Sem jsem soustředila svůj dar. Já (nebo spíš můj zrak), se vytrvale probíjela dál. V mořské hladině se odrážel oheň, takže jsem viděla útesy, jak vystupují z proudící vody. Vypadaly tak pustě, jako by je někdo právě teď stvořil.
Vznášela jsem se ve vzduchu nad nimi, lehce, jen abych viděla, že jsou hodně vysoké, voda na ně nedosáhla. Přede mnou byl v dálce světelný bod, zářil červeně jako uhlík v dohasínajícím krbu. Odtud pramenily ty divoké vlny bojující Moci.
Pořád jsem se ještě neodvážila ji vyzkoušet, dokonce jsem se ani nepokusila využít své předvídavosti, abych se podívala na zdroj. Ta věc byla příliš rozzuřená, příliš chtivá zmocňovat se. Přesto na ní bylo cosi, co mi připadalo stále záhadnější. Už mnohokrát předtím jsem cítila Moc, dokonce i její stopy v lidech, kteří si ani nebyli vědomi, že takový talent mají. Nikdo, koho jsem znala nebo o kom jsem slyšela, by nevyčerpal tolik daru v tak šílené snaze získat nadřazenost - ta energie totiž nevyvěrala ze snahy přetvořit zemi a zalít svět vodou. Ne, to ničení bylo jenom vedlejším produktem jiné potřeby. Působilo to dojmem trhliny, kterou se narušily přirozené vztahy, nejednalo se o vytrvalé úsilí nebo vůli.
Ano, byl jistý důvod, ale byl naplněn jenom částečně. Co se dělo s mořem, na které se ta síla vrhla, bylo jen vedlejším výsledkem její touhy. Neponořila jsem se do ní, ale odvážila jsem se spojit s tím, co jsem cítila - unáhleně jsem využila předvídavosti. Teď už jsem znala svůj úkol a věděla, k čemu je mě třeba - že totiž musím najít zdroj.
Přehnala jsem to, všechno se to najednou rozložilo a já se musela vrátit. Bylo tam málo světla a dole leželo něco mrtvě černého; mohla to být díra do naprosté nicoty. Při předvídání člověk nevidí jako obvykle. Prostřednictvím smyslů jsem pod sebou, kus od hory, viděla jakýsi organismus; nedokázal se žádným způsobem otevřít a dřepěl tam jako zarputilý sžíravý démon z Temnoty.
Jenom to - nic víc. Vznášela jsem se nad tím a pokoušela se najít nějaké vyzařování, nějaký náznak toho, kdo nebo co vysílá tak veliké výbuchy energie. Nebylo tam nic - kromě energie samotné. Přesto jsem dobře věděla, že je to nemožné. Každý náznak talentu (a tohle byl zcela určitě víc než jenom náznak) musí mít zdroj.
Ale i tak jsem byla opatrná; neodvážila bych se nikam, kde bych musela svádět líté boje. Jak se zvětšoval můj odpor, pokoušela jsem se upevnit sílu a odpovědět.
Cíl - Korzár? Ale ten mohl zůstat někde ve vlnách. Osoba? Lady Jaelithe! Tak, jak jsem věřila Orsye ve vodě, tak jsem teď věřila jí, že je čarodějka a že má nekonečně větší talent než já. Místo, abych se dívala do té temné skvrny na zubatých útesech, jsem si do paměti vší silou vtiskla její obraz.
Vrostla do mě Moc, svým způsobem stejně silná jako ta obrovská vlna, co se navalila na Varn. Jako bych stála přímo pod proudem Moci. Jenomže mně nepomohla zpátky, jak jsem chtěla. Spíš mě pevně držela. Potom následovala druhá vlna směrované síly, pak třetí, čtvrtá. Věděla jsem, že všechno je to sjednoceno a já že jsem jenom bodem v šipce namířené přímo na tu bytost, která se pokoušela zvrátit dění v našem světě.
Zaútočily jsme společně. Měla jsem pocit, že jsem pták vichřicí odtržený od bidýlka, který bezmocně víří v bouřce a nemůže letět podle své vůle. Pokusila jsem se napnout všechny svaly, nějakým způsobem se mi to podařilo.
V otáčkách jsem se řítila k zemi; vyvstal přede mnou útes a na něm - ta věc. Síla, energie - ale život?
Bez ohledu na to, jak vzdělaná čarodějka nebo jasnovidka je, nemůže se do toho, co dělá, pohroužit natolik, aby někde jinde mohl být popírán fakt její existence. Tady nebylo nic - nebo jsem si to zpočátku aspoň myslela. Potom jsem to zachytila - záblesky se objevovaly a mizely tak rychle, že vypadaly jako jiskry z ohně. Byl tam skutečný život, ano. Ale ten život náležel síle, nikoli síla životu. A ne žádnému talentu tak hrůzně velikému, jako byla neživá kolderská armáda. Odporovalo to všemu, co učilo Světlo.
Předtím jsem nikdy neměla pocit, že součástí té moci je i Temnota - připadala mi neutrální, ani Světlo ani Tma - spíš bouře rozpoutaná něčím, co nedokážeme pochopit a co je nad rámec našeho vědění. Ale to, že i při té bouři opanovala další a uzpůsobila je k obrazu svému - to může být jenom dílem Temnoty. Jak potměšilá a nepřirozená musí být ta mysl, která do sebe pojme to, co nelze nikdy objevit - ukazovala jenom stopy toho, co kdysi docela určitě bylo svobodné stvoření.
Byla to hrůza, která mě dovedla zpátky; kroužila jsem necestami temnotou. Otevřela jsem oči a viděla Jaelithin obličej. Její zjev mé hrůze jenom dodal, protože na mě upřeně shlížela. A potom zezadu, protože hlavu jsem měla položenou na kolenou někoho dalšího, se objevila ruka, která držela cosi, co jsem neviděla zřetelně, ale co mi přejelo přes oči, když jsem je znovu zavřela, a potom po čele. Byla z toho cítit vůně moře a také země, dozrálých bylin pečlivě usušených na sluníčku. Zhluboka jsem se nadechla a pocítila hluboký vděk za to, že jsem se vrátila, že jsem se i s ostatními neztratila jako ty žalostné postavy, které nesmlouvavě padly do služeb Temnoty.

Kapitola 9

Korzár přežil zuřivost moře lépe než jeho sesterská loď, i když i ta se pořád ještě jakžtakž držela na hladině. Z nás, co jsme vypluli z Estcarpu, zbyla méně než polovina. Všichni členové posádky, kteří se zdržovali na palubě ve chvíli, kdy vlna udeřila, zmizeli, stejně jako ti, co v tu chvíli byli u přístaviště. Kapitán Harwic se ztratil, ale Sigmun přežil. Když jsme si prohlíželi, jak dalece jsou obě lodi poškozeny - poté, co se černá noc změnila v šedý den (slunce nebylo vidět a popel se pořád sypal z oblohy, i když už ne tolik) - zjistili jsme, že Kluzák už nikdy nebude moci vyplout na moře, ale dřevo a některé součásti bude možno použít pro opravu Korzára. Posádka s tím souhlasila.
Za největší problém považovala sjednocená posádka polámané stěžně obou lodí. Bez stěžňů neměli žádnou naději, že odplují. Ve Varnu určitě nebylo stavební dříví, z něhož by bylo možné stěžně vyrobit. Nic takového se tam ani nedalo

sehnat v obchodech - v těch, co po otřesech zůstaly nepoškozené. Nic, čím by se stěžně daly nahradit.
Tři z rybářských člunů teď byli vysoko ve druhé řadě domů, které rychle vysychaly. Viděla jsem Sigmuna a hlavního důstojníka z Kluzáku, který také přežil, jak kolem nich prošli, když se naše skupina vydala na cestu nahoru po rampách.
To, co vyšlo najevo z mého posledního nuceného předvídání, bude řečeno mluvčímu Sedící, prohlásila lady Jaelithe. Síla, jejíž původ je nepochopitelný, je usazena na jihu, dokáže hýbat zemí, vzduchem a vodou, stala se nepřítelem a je třeba s ní počítat. Možná, že to, čeho jsme byli svědky včera, byla jen předehra budoucích útoků.
Někteří obyvatelé města se vrátili z volného prostoru mimo město. Přinesli zprávy, jak podstatně se změnil tok hlavní řeky, která jejich údolí zásobovala vodou. Na místě, kde dříve mizela v jeskyni ve stěně útesu kousek od Varnu, teď teče volně, protože útes je rozeklaný, kameny se sesypaly do původního odtokového otvoru. Sokolník, co měl službu, s pomocí lidí z města vyslal ptáka na průzkum a potom nám sdělil, že voda teď vtéká přímo do moře, kus dál od Varnského zálivu. Ale průzkum tím směrem zatím proveden nebyl. Dokud Varňané neměli o vodu nouzi, byli spokojeni.
Ta část, co vyhnala svá dlouhonohá zvířata s huňatou srstí na horní pastviny, se dostala do šarvátky s létajícími obludami, nad kterými se jim jen tak tak podařilo zvítězit. Snášely se dolů, aby roztrhaly zvířata (která byla ovšem dobře chráněna srstí - brzy o ni měla přijít) a jejich pastevce.
Dva pastevci se vrátili s poraněními. Byli vážně pokousáni; jejich kamarádi je museli z pastvin snést a sami z toho útoku měli pořádný šok. Byla jim poskytnuta veškerá péče, kterou jim jen mohli ve městě dát, přesto však blouznili a pokoušeli se vstát a odejít zpátky cestou, kterou sem přišli. Jejich druhové říkali, že s nimi měli veliké starosti. Po zranění totiž neustále chtěli šplhat na jižní útesy.
Mezitím jsme se radili u té zahalené a dvou městských starších. S radostí jsem vylíčila dopodrobna všechno, co jsem ve svém vidění spatřila. Rychle mi byla položena otázka:
„Ta věc, kterou jsi cítila -je dost silná na to, aby udeřila znovu?“
„To nevím. Ani se mi nepodařilo zjistit, proč vlastně tak vybuchla.“
Jeden z městských radních se otočil a svýma chladnýma očima se na mě podíval.
„Vy z moře,“ - pohybem ruky naznačil, že má na mysli celou naši teď už méně početnou skupinu - „hledáte tu věc, je to tak?“ Na rozdíl od přátel mluvil obchodním jazykem velmi dobře. „Slyšeli jsme o strážných, které již tradičně máte v posádce. Je možné, že jste prostě jenom upoutali pozornost té věci, kterou neznáte, na Varn a ona se teď na nás dívá a je připravená k dalšímu úderu! Čím dříve Varn opustíte, tím budeme raději!“ V hlase, stejně chladném jako byl pohled, se mu ozval nepřátelský tón.
Do ticha, které po tomto výroku následovalo, se ozval další hlas. Zahalená poprvé promluvila nahlas. Proč zvolila řeč ústy jsem nevěděla, pokud to ovšem nebylo proto, že chtěla zabránit jakémukoli bližšímu styku s námi. V tom mohla být se svým poradcem zajedno.
„Přísahala jsi, že to je pravda, na svůj talent,“ začala a já přikývla. Poté, co jsem použila předvídavost, jsem se sice vyspala, ale pořád jsem ještě nenačerpala plných sil. Opatrně jsem otevřela mysl. Kdyby chtěla, mohla by moji vyslanou mysl prozkoumat, aby se ubezpečila, že jsem sdělila pravdu a neuchýlila se k žádné záludnosti.
„Jeden strážný vás potkal na severu, než jste vpluli do varnských vod,“ pokračovala rozvážně. „Takže to byl posel, o vašem příchodu jsme už věděli. Možná měl někdo dost dobrý důvod připravit to, co bylo vysláno proti nám i proti vám.“
Lady Jaelithe odpověděla, když ostatní mlčeli: „Ale ta létající stvoření na vás nebyla seslána až tehdy, co jsme přijeli my, ale hodně dlouho předtím, možná dokonce i ještě dřív, než jsme zdvihli kotvu v zálivu Es.“
„Slyšela jsem,“ odpověděla zahalená přímo, jako by si teď dávala dohromady všechny důkazy proti nám, „že někdo z vás našel nějakou opuštěnou plovoucí loď, která nepatřila žádné nám známé rase, a odvezl ji do Es. Možná tak uloupil moc její oběti. Zamysleli jste se nad tím?“
„Byly tam jiné lodi, sulcarské, které docela nedávno pluly úplně stejnou cestou. To nás právě přivedlo na jih. Myslíte si, že by také mohly být vypleněny nějakým nepřítelem? Copak vy jste nikdy nepřišli o rybářské čluny?“
Rozhostilo se dlouhé ticho. Jeden z rádců se v křesle zavrtěl, jako by mu bylo zatěžko sedět klidně. Možná to bylo proto, že měl místo poblíž lorda Simona, na něhož občas vysílal pohledy, jako by se divil, proč na takovéhle setkání přišel ozbrojen.
„Přišli jsme o rybářské čluny - a rybáře,“ potvrdila zahalená. Ta nemotorná hlava se trochu pootočila směrem ke mně. Divila jsem se, že vůbec něco vidí přes ty husté závoje, které jí halily obličej. „Říkalas, že byli lapeni ještě další a v plné síle. Co jsi tím myslela? Volalas na ně? Odpověděli ti?“
Zavrtěla jsem hlavou. „Byly tam jiskřičky života, to ano. Ale neměla jsem odvahu se s nimi spojit. Bylo to jako velikánská síť,“ použila jsem příměr z jejího prostředí v naději, že ona i její rádci porozumí lépe, „plná vzpouzejících se ryb, kterou si rybář usmyslel vytáhnout.“
Znovu se ta zahalená pootočila, tentokrát na lady Jaelithe. „Tahle jasnovidka prohlásila, že vy všichni, co máte dar, jste se k ní při hledání přidali. Co sis myslela o těch 'jiskřičkách života', které patrně do sítí lapil nějaký nepřítel, co ho nedokážete popsat?“
„Byly tam,“ lady Jaelithe pohnula rukama a ten pohyb měl svůj význam, i když jsem ho nedokázala přečíst.
Z dlouhých rukávů, které zahalené přikrývaly ruce, když chtěla, se vynořily prsty a dlaně. Ve výši prsou spojila ukazováky. A potom v náhlém gestu, které docela určitě bylo míněno jako odmítání, otočila dlaně tak, že tvořily jakýsi štít.
„Umíš vyvolat to, co já nedokážu, čarodějko. Já nejsem tvoje sestra, co provozuje čáry! V našich žilách koluje odlišná krev, úplně jiná! Myslím, že jste neměli na mysli nic zlého, když jste zakotvili v našem zálivu. Ale stejně snadné je uvěřit, že to bylo proto, aby nás ta obluda napadla. Ano, přišli jsme o rybáře a viděli jsme i jiné věci. Třeba ty létající živočichy. A taky máme v záznamech uvedeno, co se stalo předtím. Ale nikdy jsme za žádnou sílu nezaplatili takovou

cenu jako tentokrát. Tak jako tak by ale bylo dobře, kdybyste se sebrali a odešli z Varnu co možná nejrychleji.“
Lord Simon jí teď skočil do řeči bez svých obvyklých projevů galantnosti, jako by mluvil s jiným válečníkem, který mu právě ohlásil, že se co nevidět stane neštěstí:
„Naše lodi nemohou plout po moři. Kluzák už nikdy nepopluje. A tato země nám neposkytne nic, čím bychom mohli opravit Korzára tak, abychom se na něj mohli nalodit. Jak tedy máme odplout? Lidé neumí chodit po hřebenech vln a podél útesů není žádná cesta, kterou bychom se mohli vydat -“
Znovu se zahalená otočila, tentokrát na jednoho ze svých rádců, který doposud nepromluvil. Odkašlal si, ostře a drásavě, jako by měl krk plný prachu, který se snášel venku. Ruce měl na kolenou a viděla jsem, že obě má sevřené do pěstí, jako by byl připraven čelit nějakému útoku.
„Je ještě jedna loď...“ Zaváhal.
Myslím, že jsme všichni užasli. O chvíli později se Kemoc v křesle naklonil trochu dopředu, aby vyslovil náš požadavek.
„Jaká loď - rybářské plavidlo? A kde?“
„To nám řekl ptačí vyzvědač, který slouží našim bojovníkům. Blízko nového ústí řeky do moře.“
„Vrak -“ začal lord Simon.
„To ne! Tenhle je celkem v pořádku. Pluje dobře.“
„To nám nikdo neřekl!“ utrhl se lord Simon. „Je to vaše loď?“
„Kdepak!“ Poradce odpověděl poněkud prudčeji. „Na palubě ještě někdo žije, tak nám to alespoň sdělil ptačí vyzvědač.“
„Takže to tedy je vaše plavidlo,“ řekla zahalená rychle.
„Sulcarské?“ Lady Jaelithe nekladla otázku Varňanům, ale mně a já věděla, že musím znovu hledat.
Zavřela jsem oči a pokoušela se vypudit z mysli všechno kromě obrazu Korzára - jako příkladu toho, co musím hledat. Potom jsem se znovu vzchopila, jako když obchodník musí vyjmout perlu z lastury. Pocítila jsem tu známou nevolnost, která se dostavila vždycky, když jsem bláhově znovu po krátké době použila sílu. Mlhavý obraz v mé mysli nabýval ostřejších kontur, byl jasnější. Skutečně jsem shlížela na loď. Měla dva stěžně a na ráhnech dosud plápolaly cáry plachet. Ale tohle plavidlo se od jakékoli sulcarské lodi hodně lišilo. Bylo menší, a přesto to nebyl rybářský člun. Teď se maličko pohupovalo na vlnách, ale ty se z hlavní části tříštily o útes, který je chránil. Kromě těch potrhaných plachet se zdálo, že loď je schopná plavby.
Sokol přinesl zprávu o tom, že na palubě je život. Já jsem na palubě neviděla nikoho - vlastně tam byl jenom nepořádek. Na místech, kde určitě měly být záchranné čluny, visely jen provazy.
Opatrně jsem hledala ten život - zůstal snad na lodi někdo raněný, když ostatní odjeli záchrannými čluny, které tu teď scházely?
Život - ano! Ale v tutéž vteřinu jsem pocítila tu jiskřičku, která mi prozradila, že to není život lidský. Nepocházel z moře ani ze vzduchu. Spíš to bylo nějaké zvíře, které dlouho žilo ve společnosti lidí. Bylo vyhladovělé a teď bylo na lovu, vystopovalo jiné stvoření - menší, divočejší, byla to tradiční kořist - nebo nepřítel. Pokoušela jsem se vycítit i tu druhou jiskru, prudce jsem sondou ucukla, abych se s divokým zvířetem nestřetla přímo. Nebylo tam jenom jedno - i ta další stvoření byla hladová a dychtivá a čekala na to, které lovilo a měla za to (ačkoli byla jejich mysl tak cizí, že jsem se jí sotva mohla dotknout), že lovce přimějí, aby zasytil i jejich prázdné žaludky.
Stáhla jsem se dál před nadcházejícím bojem, snažila jsem se uniknout z lodi, označit ji orientačními body, abychom ji potom lépe našli.
„Ostrovní škuner -“ zaslechla jsem hlas lorda Simona a poznala, že jsme se znovu napojili a obraz té lodi shlédli společně.
„Takže ty tu loď znáš?“ Poradce, který si tolik přál, abychom z Varnu co nejdříve odešli, se toho hned chytil.
„Takové jsme viděli - všude možně.“
„Takže tahle je jedna z těch, co jste hledali?“ zeptala se zahalená rychle. „Dělejte si s ní, co chcete.“ Ta poslední věta nebyla otázka, spíše konstatování, skoro rozkaz.
Když jsme informovali kapitána Sigmuna o nálezu vraku, okamžité zbystřil; znamenal pro nás všechny příslib. Silou vůle získal rybářský člun, který nebyl úplně zničený; i když vlna spláchla celé město, zůstal přivázaný. Ale byl poškozený a aby se nepotopil, bylo třeba neustále vylévat vodu. Ani by neuvezl více lidí. Museli jsme se rozdělit.
Většina sokolníků, kteří zůstali, se vydá na cestu s lordem Simonem, lady Jaelithe a zbytky sulcarské posádky z vnitřního údolí po nové řece, která teď tvořila bránu do moře. Z toho, co jsme se dověděli od sokola, byla loď v malém zálivu, téměř uzavřeném pevninou, velmi blízko místa, kde se řeka vlévá do oceánu.
Kemoc, Orsya a já poplujeme v přeplněném rybářském člunu, kterým se pokusíme přepravit podél břehu na stejné místo. Neodjeli jsme okamžitě - plavidlo bylo třeba na místě opravit alespoň tak, jak to svedou sulcarští námořníci. A bylo také třeba doplnit zásoby.
Dvacet Sulcarů v čele se Simotem z Kluzáku muselo zůstat pozadu a postarat se o raněné - někteří měli polámané kosti, šrámy na hlavě i jinde, řezné rány od skleněných střepů. K mámu překvapení ti městští vládci, kteří si tolik přáli, abychom odešli, nenamítali nic proti tomu, abychom u nich zanechali své raněné. Myslím, že jim šlo především o to, aby se zbavili nás pěti, kteří jsme vládli Mocí.
V noci se opakovaly ještě dva otřesy, ale žádný nezpůsobil význačnější škody - jen tu a tam odpadlo zdivo z budov, dělali jsme, co bylo v našich silách, abychom pomohli obyvatelům města, zatímco Sigmun dohlížel na přípravu člunu, myslím, že naše práce nezůstala nepovšimnuta. Přesto jsem ale měla čím dál úpornější pocit, že Varňané budou moc rádi, až uvidí záda posledního z nás.
Ten spad popela, který tolik dusil, odplavil silný déšť, který se chvílemi měnil v liják. A protože jsme věděli, jaké to je

potýkat se s těmi malými suchými částečkami, byli jsme velmi rádi, i když jsme úplně promokli. Nicméně ve všech koutech zůstal popel jako blátivá hmota.
Tu noc jsme spali v hale radní budovy. Byli tam s námi i mnozí Varňané. Tradice a zvyky byly vzhledem ke katastrofě pominuty a Varňané vstupovali dovnitř i se ženami.
Třetího dne ráno po katastrofě jsme odpluli. Po souši se vydali především sokolníci, s námi pluli jenom dva, pro případ, že bychom potřebovali, aby sokoli prozkoumali terén. Zdálo se mi, že ve člunu, který Sigmun zachránil, je příliš mnoho lidí. Sám převzal velení nad naší skupinou, jako by to bylo jeho právo; nikdo z nás se s ním o tom nedohadoval. My všichni, až na Orsyu, jsme byli připraveni střídat se u vesel, která poháněla naše plavidlo. Dva členové posádky byli na přídi a na obě strany rozhrnovali plovoucí trosky.
Záliv byl docela klidný, ale když jsme vypluli na otevřené moře, zjistili jsme, že pokud se budeme držet kursu, budeme neustále zápolit s vlnami. Naštěstí se vlastníkovi našeho člunu podařilo zachránit jedinou plachtu, neboť ji svinul, ještě než živly udeřily. Když ji napjal, mohli si veslaři na chvilku odpočinout.
Vítr přinášel zápach hniloby a viděli jsme velké plochy moře pokryté hejny mrtvých ryb, které plavaly břichem nahoru. O tom, že někteří obyvatelé hloubek přežili, jsme ale měli důkazy. Náhle totiž zavířila voda a napůl rozložené ryby mizely pod hladinou.
Podívala jsem se tam lépe. Příliš dobře jsem se pamatovala na Scalgaha. Jestli nás ta obluda z jihu sledovala, přijde jí k chuti taková spousta masa, nebo obrátí pozornost na člun? Když se po nárazu jeho obrovského těla otřásl i Korzár, měli jsme v téhle skořápce pramalou šanci. Pořád jsem váhala, jestli mám vyslat sondu - ze strachu, abych neupoutala pozornost toho nebezpečí, kterému, jak jsem doufala, se budeme moci vyhnout.
Jak jsme pluli na jih, na východní straně jsme viděli řadu útesů, surových a ostrých jako vždycky. Doufala jsem, že najdu a rozpoznám jizvy v místech, kde do přírodní stěny něco udeřilo a ta se potom zbortila do vody. Nevlídné dešťové mraky ale skryly skoro všechno, vidět byly jenom obrysy.
Usilovně a co možná nejrychleji jsme vylévali vodu přes bok člunu - čerstvou vodu z nebe a slanou z moře; vnikala do lodi otvory, které se Sulcarům nepodařilo ucpat. Foukal ledový vítr, měli jsme promočené šaty a chvěli jsme se zimou, dusili se popelem a pokoušeli se vytřít si vodu z očí.
Nad námi se klenulo nebe tak bezvýrazně šedé, že jsme ani nedokázali odhadnout čas. Říkali jsme si, že po moři na místo setkání dorazíme dříve než ti, co se vydali po řece. Dvakrát jsme museli zamířit dál na moře, abychom se vyhnuli hrotům útesů, které se sesypaly od pevniny, a to nás zdrželo. Na jednom z těch útesů bylo jasně vidět, že tam není dlouho, protože na něm leželo mrtvé a vodou nasáklé tělo jednoho z těch zvířat, která chovali v údolí.
Sokolníci, kteří pluli s námi, bedlivě pozorovali vršky útesů. Právě sokol jednoho z nich objevil, že si řeka vymlela nové koryto. Teď vyňal opeřence zpod pláště, kde ho chránil před deštěm, nastavil zařízení, které měl pták na jedné své štíhlé noze, a vypustil jej do vzduchu jako lovec. Pták jednou zakroužil nad člunem a potom plachtil stále výš a dál až k útesům. Znovu jsme museli obeplout vodou omývaný skalní hřbet a potom jsme se chopili vesel, abychom plavidlo namířili opět na východ.
Voda tu byla tmavá. Viděla jsem něco zacuchaného, mohl to být třeba velký keř splavený ze břehu. Moře stále temnělo. Proud nám znemožňoval držet se kursu. Potom jsem slyšela Sigmuna, jak křičí, a viděla, jak buší do ramene muže, který sedí vedle něj.
Z přítmí se vynořily lodní stěžně. Plavidlo sebou trhalo dopředu a dozadu, jako by bylo špatně zakotvené. Nebylo pochyb - to je loď, kterou jsem spatřila ve vidění.
Sigmun namířil člun přímo k ní. Zbývající sulcarští členové posádky (kromě těch, co poháněli člun), živě hovořili a gestikulovali. I když už teď jsem viděla, že zábradlí je zčásti polámané a hlavní stěžeň určitě kratší, než by měl být, nebylo plavidlo příliš poškozeno bouří, která se tudy přehnala.
Velmi zkušená posádka, která s každým plavidlem dokázala zacházet jako nikdo jiný na světě, nás dopravila až k lodi. Jedna žena vyskočila, pevně přivázala ke člunu lano a otočila se, aby se podívala na zajatou loď.
O chvilku později vykřikla a zuřivě kopla do něčeho, co jí dopadlo těsně vedle nohy.

Kapitola 10

Muž se ženou, jejíž ramena byla stejně široká jako jeho, kteří vystupovali zároveň, okamžitě tasili dlouhé nože. Viděla jsem spoustu těch malých stvoření; vyrazila z úkrytů, jako by dokázala přemýšlet a připravit léčku na prvního příchozího. Bylo jisté, že ta stvoření jsou živá a stejně jako obluda v moři dávala jasně najevo, že mají velikánský hlad.
Nejbližší sokolník odhodil plášť na dno člunu, aby si uvolnil paže, skočil na lano a hbitě vyšplhal na plavidlo, kde se rozpoutal boj. Netrvalo dlouho a všichni jsme se k němu připojili.
Ta zvířata vyskakovala a po jejich kousancích na kůži zůstávaly krvácející rány. Měla kožich; nebyli to mořští živočichové. Za sebou po palubě tahali dlouhé holé ocasy a otevřené tlamy odhalovaly zuby připravené k útoku. Pronikavě ječeli, jako by to byl jejich válečný pokřik.
Nože a meče sokolníků bodaly do té šílené skupiny kopajících, zmítajících se a potlučených těl, která se na nás znovu a znovu vrhala. Své raněné nebo mrtvé hned obklopili. Ten odporný rod měl ve zvyku mrtvé i umírající požírat. Konečně jsme je pobili.
Uklidili jsme palubu a smetli zbytky těch ohavných těl do moře. Orsya trvala na tom, že si musíme ihned ošetřit kousance mastí, již měla s sebou, protože se domnívala, že mohli mít v tesácích jed. Na místech, kde se ti padlí stali obětí svých druhů, zbyly na palubě jenom hromádky rozházených kostí.
Mentálně jsem pátrala po životě - stejně jako zřejmě i Kemoc. Už tam nebylo nic tak nenasytně hladového. Ale stejně na palubě ještě někdo byl. Prudce jsem se otočila a rukou se chytila nejbližšího stěžně. Vyslala jsem myšlenkové volání

a snažila se, aby vyznělo co možná nejklidněji.
Nad hlavou jsem uslyšela zvuk, skoro kvílení. Ze svinuté plachty se vynořilo malé stvoření. Bylo dvojnásob velké v porovnání s těmi zvířaty, která jsme pobili, ale věděla jsem, že by ho neušetřila, kdyby měla dost síly na to, aby ho chytila. To byl ten lovec, kterého jsem objevila předtím.
Zvíře pomalu sestupovalo po stěžni; zakleslo se do něj tím, co jsem považovala za pořádné a ostré drápy. Udělali jsme kolem jeho útočiště kruh, neboť jsme chtěli poznat tohoto dalšího mořeplavce.
Jednou jsem viděla vysoko v horách sněžnou kočku, stvoření graciézní a divoce krásné. Tohle zvíře dosahovalo možná tak třetiny velikosti té kočky a poznala jsem, že je to jedno z těch, která jsou známá v High Hallacku a Arvonu. Zvíře, kterého si kdysi velice vážili všichni, co měli talent.
Tohle zvíře bylo černé jako barva na oči, již používaly ženy v karstenských přístavech. Když skočilo ze stěžně na palubu, byl zřetelně vidět bílý trojúhelník na jeho hrudi. Dlouho si nás všechny prohlíželo a potom se zadívalo na mě. Vyloudilo tichý nářek, který bylo možné snadno pochopit jako žádost o pomoc. Stejně jako ta horda vyhladovělých zvířat, která jsme z paluby vypudili, i tohle mělo hlad.
Klekla jsem si na jedno koleno na zakrvavenou palubu a natáhla ruku. Kočka se pomalu přiblížila natolik, aby si mohla přičichnout k mým prstům. Jak se dostala na palubu té podivné lodi a proč tam vůbec byla, jsem nedokázala odhadnout.
Sáhla jsem do většího váčku, pověšeného na opasku - a vyndala kus sušené ryby, kterou si Varňané brali s sebou jako jídlo na cestu. Nalámala jsem ji na malé kousky a nasypala je mezi nás. Kočka se hned pustila do jídla. Patrně zjistila, že jí nijak neublížíme a také už chtěla trochu povolit ze své ostražitosti.
Kapitán Sigmun jí nevěnoval nijak zvláštní pozornost; byl už na cestě ke kajutám a do podpalubí. Sokolníci s meči v rukou a další dva členové posádky šli hned za ním. Vyňala jsem další kousek ryby a řekla si, že zůstanu, kde jsem.
Clona deště se zdvihla. Ve vzduchu byla ještě trochu mlha, ale už bylo vidět útesy, které sestupovaly do moře a trochu chránily vrak - a také hnědý proud vody, který nám prozrazoval, že v tom místě se do moře vlévá řeka.
Orsya si klekla vedle mě, aby si kočku prohlédla. „Je taková," řekla pomalu, „jako ty, které znali Staří - skutečná, opravdová kočka. Jenom je menší. Lord Simon říkal, že byly i v jeho světě."
Kočka sežrala rybu do posledního drobečku, dokonce olízla i palubu, kam jsem ji položila, a začala si olizovat tlapku, kterou si otírala bradu a ústa, prostě se po jídle umývala. Tehdy jsem takové zvíře viděla poprvé a fascinovalo mě.
Když se pečlivě omyla, zívla, ukázala impozantní zuby a čtyři tesáky, dva nahoře a dva dole, které byly vhodně umístěny tak, aby mohly trhat. Měla žluté oči; skoro v odstínu zlaté. Bez jediného mrknutí se na nás dvě upřeně dívala, jako by čekala, že se jí na něco zeptáme.
Pokusila jsem se o myšlenkové spojení. Nenarazila jsem na žádný hlad; ta kočka byla především zvědavá. Ale rozsah jejího myšlení byl větší, než jsem byla zvyklá, a pro mě bylo těžké navázat s ní kontakt. Velmi opatrně jsem se pokusila položit otázku:
„Kdo jsi?"
Nejdříve mě obdařila jen dalším upřeným pohledem, potom se v mé mysli začal rýsovat mlhavý obraz zvířete při rvačce, bojovalo zuby a drápy s jiným stvořením, které jsem neznala - ani jsem ho pořádně neviděla.
„Válečník?" zkusila jsem uhodnout.
Scéna boje nemizela.
„Rváč? Zabiják?"
„Nepřátelský bojovník?" přidala Orsya. „Mocný zabiják?"
Kočka rozevřela čelisti a vydala hvízdavý zvuk. Bylo zjevné, že nás nepovažuje za dostatečně inteligentní, aby nám náležitě odpověděla - dozajista tkvěla teď kolem celého jejího těla aura opovržení. Obraz zmizel a místo toho se objevila další scéna, v níž náš černý nalezenec stál vzpřímeně a u nohou se mu krčilo několik zvířat téhož druhu; vyjadřovala úctu a respekt.
„Pán?" zeptala jsem se.
Ale Orsya našla to pravé slovo, hlavně proto, jak jsem později zjistila, že v Escore měli za spojence i jiné druhy bytostí než lidi a každý jednotlivý druh měl svého představitele, který jej reprezentoval na občasných zasedáních rady.
„Náčelník?"
Kočka v odpověď vydala další zvuk, byl takový bručivý, hrdelní. Postoupila jsem o krok nebo dva k ní, aby se mohla hlavou otřít o napřaženou ruku. Orsya se odvážila sáhnout jí na hlavu, hladila jí kožich za zdviženýma ušima i mezi nimi.
„Náčelník!" opakovala jsem, tentokrát nahlas. Teď jsem pochopila, proč jí Orsya věnovala takovou pozornost.
Stále jsme ještě hledali čisté a přímé dorozumění, když se vrátili ti, co šli prozkoumat podpalubí. Podle toho, co našli v kajutách, byly ještě nedávno obývané - stejně jako tomu bylo v tom podivném plavidle, co doplulo do Gormu.
Kemoc měl pod jednou paží svitek map a Sigmun s posádkou už zkoumali uložení plachet. Na rozdíl od té druhé lodi však lana na boku lodi svědčila o tom, že někdo nasedl do záchranných člunů, závěsná lana sahala až k mořské hladině.
Orsya se přehoupla přes bok lodi a pak se vrátila s tím, že loď skutečně drží kotva. Loď ji patrně táhla za sebou, dokud neuvízla mezi skalami pod hladinou, řetěz, k němuž byla připojena, byl hodně silný a napínal se a povoloval podle toho, jak se loď na vlnách houpala.
Objevili jsme další věci. Na palubě byly potraviny. Některé obaly byly prohryzány a jejich obsah už dávno skončil v útrobách té nenasytné hordy, která nás na palubě uvítala. Nicméně v plechových krabicích zůstaly sušenky a v průhledných sklenicích bylo něco barevného, patrně ovoce. Byly tam i konzervy, ale měly odtrhané víněty a i na tom kovu byly vidět otisky zubů. Otevřeli jsme je noži, protože jsme byli moc zvědaví, co je uvnitř. Byla tam zelenina a další ovoce, v jedné konzervě nějaký nápoj.
Protože jsme už byli zkušení cestovatelé, nesnědli jsme všechno najednou, podělili jsme se tak, abychom se v ústech

zbavili pachuti po varnských sušených rybách a většinou nám to nové jídlo moc chutnalo.
Pořád ještě nebylo ani památky po těch, kdo se vydali po řece, a my se rozhodli, že bude lepší, když na ně počkáme na lodi, než abychom se vydali hledat nějaké vhodné místo k táboření na úpatí útesů. Sigmun se přesvědčil, že dvě svítilny jsou umístěny tak, aby byly vidět hned, když někdo vpluje po řece do zálivu.
Podrobně jsme prohlédli opuštěnou loď. V některých kajutách byly oděvy - podivné košile pletené stejně jako přehozy, které vyráběly ženy na farmách. Našli jsme i přikrývky, ale ty byly navlečené do hladké vodovzdorné látky, zřejmě to byl způsob ochrany proti vlhku. Všechno jsme pečlivě prozkoumali a odložili s tím, že se rozhodneme až potom, co s věcmi vlastně uděláme.
Mapy, které přinesl Kemoc, zase Sulcarům neříkaly vůbec nic, i když je pečlivě prohlíželi. Ale Kemoc upozornil na určité znaky, o nichž prohlásil - a Sigmun s ním souhlasil - že se podobají těm, které viděli na mapách nalezených na palubě té lodi v Gormu. Kocour seděl klidně a sledoval nás, jak prohledáváme loď a zabíráme všechno, co je v kajutách.
Orsya se se zkříženýma nohama usadila na palubě pod mdlým světlem další lucerny a mezi prsty mnula jemnou látku s lasturovým vzorem. Lastury na ní nebyly ani vyšité ani natištěné, byly prostě její součástí.
Kemoc se na ni díval, usmíval se, a pak se Náčelník vynořil z temnoty, do níž předtím zmizel. Uvelebil se vedle mě a zamručel tak, abych to nejen cítila, ale i slyšela, když jsem ho hladila po zádech. Impulzivně jsem se pokusila s ním spojit. Ví snad, kam se poděla posádka? Co je přimělo k tomu, aby loď opustili v malém člunu a vzdali se tak nepoškozeného plavidla a mnohem bezpečnějšího způsobu dopravy?
Pomyslela jsem si, že se možná k němu nedostanu; ale najednou, i když to vrnění neustávalo, se mi v mysli znovu vynořil mlhavý obraz.
Byla to docela jistě součást paluby, na které jsme právě seděli. Na rozhraní zorného pole se pohybovaly vysoké postavy, potom zmizely. Někdo se posadil přesně na místo, kde teď seděla Orsya v Náčelníkově zorném poli, takže se mi zobrazila jasně. Byla to určitě ona - podle té hřívy rozpuštěných vlasů, které jí povlávaly ve větru a měly barvu, jakou jsem nikdy jindy neviděla - byly sytě rezavé. Měla výjimečné oči - veliké a černé a nedalo se do nich pohlédnout. Zdvihla ruku a přejela jí přes ty skryté oči a objevily se tmavé kruhy; na čelo si posouvala cosi jako masku, pod níž měla normální oči.
Potom vzala z roubení za sebou tentýž pruh látky, s níž si Orsya teď pohrávala, a tou si svázala vlasy do uzlu.
Otevřela jsem oči a vztáhla ruku, takže jsem zachytila konec toho šátku. Orsya nepochybně podle mého výrazu poznala důležitost toho, co dělám, protože mi ho nechala. Znovu jsem viděla tu jinou ženu. Ale bylo tam ještě něco jiného - možná to stoupalo z toho pruhu látky, který jsem držela. Najednou jsem si uvědomila, že mám jakési nutkání. Ta žena, kterou jsem pozorovala, stála. Šťastný úsměv, který měla na tváři, když jsem ji spatřila poprvé, byl tentam. Viděla jsem, že má otevřená ústa, jako by křičela, její rty opisovaly nepěkný otvor.
Kolem ní proběhly čísi nohy. Teď padla tma; věděla jsem, že to není přirozený úkaz, noc to být nemohla. Klopýtla, roztáhla ruce, jako by je měla lapené v neviditelném sevření. Pohodila hlavou, šátek jí sklouzl z vlasů, i ty podivné oči na masce spadly. Otočila se a začala se zmítat. Její strach byl jako šlehnutí skrze něco neznámého mezi námi, aby zasáhl i mě.
Potom se vedle ní objevil muž, pevně jí svíral paži. V jeho očích jsem viděla strach a soustředění. Ať ji ovládalo cokoli, na něho to zatím nezaútočilo. Vymanila si jednu ruku a udeřila ho do obličeje a přes hlavu, rudými špičatými nehty mu do tváří vyryla hluboké škrábance. Potom přišel druhý muž a společně ji zajali jako vězně. Jenomže to, co bylo její vnitřní jádro - to -
Okamžitě jsem uzavřela mysl. Mohl by to být most mezi posedlou dívkou a mnou. Měla částečně dar, necvičený, nevyzpytatelný, a to otevřelo cestu tomu, co se na ni sneslo. Ti, co ji drželi, ji táhli ke kajutám.
Stejně náhle, jak na ni zaútočili, tak byla osvobozena. Ale já věděla, že jsem odhalila, jak se pokoušejí najít nástroj, jehož prostřednictvím mohou jednat.
Pokud k tomu došlo na palubě téhle nepřátelské lodi, oč rychleji by to mohlo přijít na nás a možná se i zmocnit těch z nás, kdo mají větší dar? Je třeba mít se na pozoru.
Podívala jsem se vnějším zrakem na Orsyu a Kemoce a viděla jsem, že alespoň část z toho, co jsem spatřila a cítila, jim bylo předáno. V rukách jsem pevně stáčela látku s lasturami. Mnohé věci mohou sloužit jako klíč k tomu, co v nás zůstalo. Jestli tohle byl zrovna tenhle případ, bylo třeba dostat to někam, kde to nemůže nikomu ublížit a způsobit žádnou škodu.
„Dej to sem -“ Kemoc se natáhl pro šátek. Držel ten smotek s odporem, skoro jako by mohl každou chvíli vzplanout, potom to zabalil do prvního, co mu přišlo pod ruku; do jedné mapy, kterou přinesl, aby ji prostudoval. Mohlo by nám něco z toho pomoci otevřít bránu do minulosti, abychom pochopili, co se tu vlastně stalo?
Ale já se nic takového navrhnout nechystala. Bude lepší počkat na lady Jaelithe, aby rozhodnutí učinila ona sama. Dokázala jsem vytvořit vidinu, ale uvědomovala jsem si, že celá moje obrana proti tomu, co by mohlo být vyvoláno hraním si s neznámem, by byla jen domečkem z karet v porovnání s obranou skutečné vyučené čarodějky.
Bylo pozdní odpoledne, když sokol, který byl naším prodlouženým zrakem, přinesl zprávu, že ti, co plují po řece, jsou už nedaleko. Tou dobou se konala krátká porada ohledně moudrosti, která na palubě zbyla a která sem přivedla nebo naopak odpudila plavidlo, na němž se nedávno událo něco dozajista hodně podivného. Jednalo se také o založení tábora na břehu.
Jediným problémem při rozhodování bylo, že se blížil příliv, a to kvapem; už pleskal o úpatí útesu a na pláži nebylo místo, kde bychom mohli najít přístřeší.
Potom jsme uviděli postavy.
Pohybovaly se - ale nikoli na úrovni mořské hladiny, nýbrž kousek výš po útesu, jako by šly pěšinou po vrstevnici, která z moře nebyla vidět. Sulcarové tedy použili člun, kterým jsme sem přijeli, ke dvěma cestám na břeh a zpátky.

Vždycky se vraceli s tolika pasažéry, kolik člun uvezl, takže jsme se zase všichni shromáždili, tentokrát na neznámé lodi. Bylo nás tam moc na to, aby to bylo pohodlné, ale tohle naše útočiště bylo lepší než strávit noc na rybářském člunu nebo na útesu. Pod nohama jsme cítili aspoň jistotu paluby, měli jsme zásoby a světlo z několika luceren. Později Signum poručil, abychom je zhasli, neboť chtěl ušetřit olej.
Znovu lord Simon poznal mapy. Přesto, že se tato loď hodně lišila od té, co našli v Gormu, byla z jeho světa. Vysvětlil, že tohle plavidlo mělo kromě plachet i motor, který loď poháněl za bezvětří. Právě on byl v čele skupiny, která zevrubně prohledala kajuty, místo, kde je kormidlo a mapy.
Lady Jaelithe přišla ke mně. Seděla jsem v koutku na palubě, ale nebyla jsem sama. Kocour Náčelník se ke mně schoulil, hlavu mi položil na koleno.
„Ty jsi hledala -“
„Dokud jsem nepoznala, co bych neopatrným chováním mohla natropit,“ odpověděla jsem.
Posadila se proti mně, jako bychom spolu měly věštit - třeba ze skleněné koule položené mezi námi. Dešťové mraky se roztrhaly a odpluly na sever. Vyšel měsíc a byl hodně jasný, téměř ostrý. Všechno má k sobě protiklad - na jedné straně světlo, na druhé tma. Měsíc pomáhá při osnování těch ženských kouzel, jejichž umění jsou nám vrozena, máme-li dar. Ale jsou také dva Měsíce a jeden z nich může být bezcitný. Poznala jsem, že ten, co tu noc vyšel, by se tak nazvat dal. Za jistých okolností může i světlo být kruté.
Stříbrný paprsek se prodral vlnami k naší nové lodi a svou jasností se podobal pařátu, který vyčkává, aby se do nás mohl zabořit. Bylo mi chladno, jako bych seděla zcela vystavena zimnímu větru. A v tu chvíli, i když jsem se na jedné straně dotýkala měkkého, teplého kožichu a na druhé straně hleděla na někoho s Mocí mnohem větší, než jsem doufala, že kdy budu mít já, ocitla jsem se najednou v naprosté osamělosti ducha. Bylo docela možné, že někdo z jiného času a místa, jehož jsem viděla zasaženého osudem, kterému jsem nerozuměla, se zase pokoušel najít tady známé věci. Dokonce i hlasy, které snadno doléhaly až k nám a vycházely ze zástupu, byly slyšet jakoby z dálky; jejich slova pozbývala smyslu. Pocit odloučení se ve mně stále stupňoval. Začala jsem dýchat rychleji. Bylo to zavřené v tlustém skle, do skleněného vězení neproudil ani potřebný vzduch.
„Destree!“
Své jméno jsem slyšela velmi slabě, z veliké dálky. Přesto ale lady Jaelithe, která mě oslovila, měla koleno tak blízko mého, že se mě jím dotýkala. V pološeru jsem zahlédla pohyb. Trochu jsem se naklonila, a něčí ruce mě uchopily za přední díl košile.
Světlo, tentokrát už ne to bledé měsíční, bylo teplé a žluté jako záře vycházejícího slunce. Z mého amuletu se teď rozlévalo teplo, aby prolomilo tu stále silnější skořápku kolem mne. Zalapala jsem po dechu, naplnila si plíce vzduchem a znovu se soustředila na svůj vlastní čas a místo.
Obličej lady Jaelithe osvětlovaly pronikavé paprsky, které jí stoupaly z obou rukou, jež mi držela na hrudi. Věděla jsem, že z úkrytu vytahuje Gunnořin amulet. Možná tu sílu vyvolalo měsíční světlo, ačkoli to mohlo být i slunce. Ale tentokrát se jednalo o jiný Měsíc, který sám září, nikoli o dušičkové světlo, které je dobré jen k tomu, aby vzbudilo mrtvé.
Mé vlastní myšlenky mě překvapily. Ta podivná odlišnost byla nová; alespoň jsem se s ní nikdy předtím nesetkala. Vskutku jsem přestala hledat příčinu té hrůzy, z níž se patrně ta žena na palubě pomátla?
Přistihla jsem se, jak vyprávím, co se stalo, a věděla jsem, že lady Jaelithe poslouchá, jak nejpozorněji umí.
„Už ne!“
Přikývla jsem, věděla jsem dobře, co má na mysli. Už ne znamenalo, abych už svého daru nevyužívala, když nevím, jakou stráž je třeba držet. Ale zeptala jsem se:
„Co způsobilo to šílení?“
„Můj pán říkal, že ti z jeho světa nemají dary v oblibě. K těm, kteří se s nimi narodí, se chovají nedůvěřivě. Nemají dostatek kázně ani výcvik, který by jim pomohl náležitě daru využívat. Můžeme věřit tomu, že ta žena, kterou jsi viděla, byla jednou z těch, v níž dřímala Moc. Možná si vůbec neuvědomovala ani zlomek svého daru. A potom došlo ke spojení -“
„Odkud? A jak?“
„A proč?“ doplnila ještě jednu otázku k mým dvěma. „My z našeho pohledu bránám nerozumíme. Věříme, že jako první je použili hledači. Lidé z Escoru, kteří mají ke starým zvykům blíže, hovoří o válkách a bojích a že na tuto zemi byly přivolány podivné věci. Mnozí vyznavači takové vchody otevřeli, protože se sami chtěli vydat na výzkumnou výpravu. Jenomže jejich brány, jednou zdvižené, se občas změnily v pasti.
Můj pán říká, že v jeho světě se stává, že něco nevysvětlitelně zmizí. Že se vyprávějí legendy o takových místech. Třeba na moři, kde mizí celé lodi. Jeho lidé také létají vzduchem - používají k tomu zvláštní lodi - a ty také občas mizí, a nenajde se po nich ani stopa.
Takže by to mohla být brána. Žádné lepší vysvětlení nemáme, vezmeme-li v úvahu nová fakta. A jestli existuje funkční brána dost velká, aby jí projela loď, potom Moc, která ji vytvořila a ovládala, je velmi silná. Kolderové takovou bránu našli a projeli jí, ne tak jednoduše jako Simon a někteří další, ale jako vojenské pojízdné pevnosti schopné zbořit zdi hradu nebo dokonce i města.
Viděli jsme, jak se moře vzdulo k útoku na Varn, a kolderské stroje na něj v minulosti také už zaútočily.“
„Znamená to tedy, že budeme mít zase co do činění s Koldery?“ Skoro by se mi ulevilo, kdyby řekla, že ano, protože zlo, které člověk zná, je mnohem lepší, než když visí jako přízrak a člověk je nemůže nalézt.
„Simon se domnívá, že ne. Protože v jeho čase a světě Kolderové nebyli. To, co hledáme teď, je něco úplně jiného. Ale o síle toho čehosi nelze pochybovat. Myslím, že ta žena, kterou jsi viděla, pocítila tu sílu a velmi se vylekala. Možná to byl jenom první náznak toho, co leží za branou, kterou tato loď připlula.“

„A ona a ti, co pluli s ní?“
Lady Jaelithe naznačila jednou rukou gesto obrany.
„To nevíme - zatím.“
Náčelník se vzbudil a strčil mezi nás hlavu. Oči mu v nočním světle jakoby planuly. Měla jsem chuť pokusit se podruhé jeho prostřednictvím proniknout do minulosti, ale věděla jsem, že je to čirá pošetilost.

Kapitola 11

Nakonec jsme na jih nepluli s jednou lodí ani se dvěma - tvořili jsme různorodou flotilu. Korzár, který přestál bouři a udržel se na hladině, i když mu chyběly stěžně, se nemohl výpravy zúčastnit, to bylo jasné. Ale podařilo se nám Varňany přesvědčit, aby vyměnili poškozenější Kluzák za pět rybářských člunů. Jeden z nich poslal kapitán Sigmun, který teď velel celému sulcarskému kontingentu, na sever pro pomoc při opravách Korzára a s prosbou o pomoc pro Varn.
Myslím, že by nás městští lidé vyhnali, nebýt té jejich jasnovidky, té se zahaleným obličejem. Při jednom setkání, kterého se podle rozkazu muselo zúčastnit všech nás pět, na ně naléhala, aby vzali v úvahu, že je docela možné, že spíše než jen náhodný přebytek přírodní síly vězí za vším tím utrpením jejich města nějaká Moc, a pokud existuje důvod k napadení Varnu, je třeba to zjistit, a to velmi rychle. Vždycky je dobře vědět o nepříteli co možná nejvíc, než na něj vyrukují s nějakým ujednáním či s podmínkami.
Lady Jaelithe se sama také pustila do myšlenkového hledání a prostřednictvím snu se spojila s lady Loyse. I když Korisova žena neměla vlastní talent, byla přítelkyní lady Jaelithe tak dlouho, že mezi nimi vzniklo myšlenkové pouto tak účinné, že je bylo možno v naléhavém případě použít.
Tak jsme si mohli být jisti, že zpráva o tom, co se stalo, bude doručena do Estcarpu. Pokud nám v naší riskantní výpravě nepomohou Síly, sotva bychom se dočkali pomoci od někoho jiného. Že bychom snad upustili od přijatého plánu, nás nikoho ani na chvíli nenapadlo.
Sulcarové se rodí s potřebou objevovat. Dohady o nebezpečí, kterému bylo vystaveno tolik jejich lidí a fakt, že jedna jejich loď měla možná plánovanou návštěvu Temnoty, jen posílily jejich tvrdohlavost. V minulosti museli ke své značné lítosti (stejně jako když Osberic obětoval sulcarskou pevnost, aby prolomil sílu nemrtvých vyslaných Koldery) často bojovat proti zcela zřejmé a drtivé přesile. Věděla jsem, že mnozí z nich věří (i přes mnohá Tregarthova ujištění o opaku), že se znovu ocitáme tváří v tvář přehlídce kolderského zla.
Sigmun zhodnotil celou situaci pádnými slovy, když se snažil získat dvě největší rybářská plavidla, která bylo možné opravit a učinit plavbyschopnými.
„Pokud je tohle z Temnoty, a tou to odporně zapáchá, napadlo by vás zůstat tady - za předpokladu, že se ani nepohnete a neupozorníte na sebe? A jste tady vůbec v bezpečí? Mluvili jste o tom, že vaši rybáři zmizeli - viděli jste zlobu moře a další zlá znamení. Temnota má takovou moc, že může týrat úplně celý svět. Protože Moc sama o sobě není dobrá ani zlá, záleží na tom, jak se s ní naloží. Čarodějky z Estcarpu Moc použily v karstenských horách -i když je to zničilo. Myslíte si, že zažehnout horu je něco míň než to, co jsme zažili tady?“
Jeden z poradců mumlal něco o čarodějkách a Sigmun se toho okamžitě chytil. „Estcarp nepřinesl z moře oheň a nezpůsobil ani všechno to ostatní, co vás tady postihlo. Ale já říkám tohle - pokud nějaká brána existuje, a zdá se, že patrně ano, je možné, že Varnu přinese další katastrofu. Nebo se snad domníváte, že se to nemůže stát znovu? Víme, že na jihu jsou problémy - sami jste o tom mluvili. A právě jejich zdroj hledáme. Slyšel jsem vás, jak říkáte, že s námi přicházejí potíže, jako bychom byli průzkumníky Temnoty - je to tak?“ Na chvilku se odmlčel a postupně si prohlédl jednoho shromážděného po druhém, jako by se připravoval vyzvat protivníka k zápasu.
„Výborně,“ pokračoval, když se neozvalo žádné mumlání ani jiná slyšitelná odpověď. „Nebyli byste snad rádi, kdybychom došli až k jádru té věci, která vás ohrožuje? Aby někde tajně nepřipravovala sítě, do kterých bychom se měli lapit?“
Tak jsme získali čtyři rybářská plavidla (včetně toho, kterým jsme dopluli až k opuštěnému vraku), abychom utvořili flotilu. Opuštěný vrak jsme velice pečlivě prohlédli a provedli některé opravy. Kromě plachty to mělo podobný pohon jako ta loď v Gormu. A lord Simon nám znovu vysvětlil, když si ji prohlédl, že ta loď pokračovala v cestě právě proto, že měla tenhle pohon - a ne že by měla latěmi vyztužené plachty - dokud nebylo veškeré palivo potřebné pro ten mechanismus vyčerpáno a zařízení se nestalo zbytečným. Nicméně na palubě byly i další předměty, které nám určitě pomohou - jako například krabičky, které nám mohly jasně ukázat správný kurs, zásoby jídla, které jsme už objevili a podobně.
Byly tam také záznamy a Kemoc je studoval; občas mu lord Simon něco vysvětlil. Mapy byly předmětem Sigmunovy závisti, protože byly v mnoha ohledech daleko lepší než ty, které znal, ale protože nevěděli, kde přesně se nacházejí, nebylo možné je použít.
Pokoušela jsem se znovu 'číst'. Sama lady Jaelithe velmi bedlivě sledovala jasnovidku z Kluzáku, ženu středních let, která na mě upírala sžíravé, zlostné pohledy, kdykoli se naše oči setkaly. Věděla jsem, že její zloba by mohla vzrůstat a být pro mě i nebezpečná, ale ona se bála lady Jaelithe a jistě by neměla zájem, aby proti sobě popudila bývalou čarodějku, o které se říká, že doposud má Moc v obou rukách.
Právě lady Jaelithe mě na zpáteční cestě z mořského zálivu do Varnu upozornila na to, že bychom se mohli setkat s neznámým nebezpečím. Jenomže já to už věděla a vyrovnala jsem se s tím. Kapitán Sigmun souhlasil, že bude lepší neplout tou zachráněnou lodí do přístavu ve městě, protože její přítomnost by mohla vyvolat nálady namířené proti nám. S vesly pracovali Sulcarové. Připravili lodi na plavbu po otevřeném moři, jak nejlépe dokázali. Jejich vážně ranění zůstali ve Varnu a Sigmun se vzdal Kluzáku se souhlasem těch, co z rodového klanu zbyli, ve prospěch lidí ve městě,

aby cechu stavitelů lodí poskytl náhradu za rybářské lodi. Protože lady Jaelithe měla autoritu - hlavně z důvodů své někdejší funkce - zdálo se, že si ji ta zahalená mluvčí rady oblíbila, nabídla jí bydlení ve svých komnatách a vyčlenila jí apartmá v tom působivém chrámu, kde jsme všichni stáli tváří v tvář slepému strážci Varnu.
My ostatní jsme se ale vrátili na vrak a tam jsme pracovali, jak jen to šlo. Nebyla jsem na sulcarských lodích žádným nováčkem a moc jsem chtěla přiložit ruku k dílu. Ale Sigmun od nás tří - Kemoce, Orsyi a mne - chtěl, abychom vyklidili dolní kajuty a odstranili všechny předměty osobní potřeby zmizelých členů posádky.
Náčelník mi dělal společnost, když jsem pracovala v jedné kajutě; schoulil se na palandě, která spíš připomínala pohodlnou postel. Našla jsem dvě tašky nebo kufry, o nichž jsem se domnívala, že slouží k uložení šatstva, a právě do nich jsem složila a nacpala všechno oblečení a i všechno ostatní, co mohlo být něčím osobním majetkem.
Šaty, které mi připomínaly to, co jsem znala jen velmi povrchně, byly z neobvyklých látek. Prohlédla jsem si je pořádně zblízka, ale dotýkala jsem se jich jenom v rukavicích. Nebyla jsem si jistá, jestli náhodou nebudu vtažena do 'vidění' pouhým dotykem, aniž bych si očistila mysl a připravila se, abych byla vnímavá. Ale neměla jsem příležitost. Když jsem práci skončila, byly ty dvě tašky pořádně napěchované. Jednu jsem musela svázat provazem, nedala se zavřít.
Neuložila jsem totiž jenom šatstvo a podobně, ale i ložní prádlo, kterého se mohlo dotýkat cizí tělo.
Myslela jsem si, že už je to hotovo; rozhlížela jsem se po holé kajutě. Na palandě byly jenom matrace. Sundala jsem dokonce i záclonky z průhledů. Už jsem se chystala zdvihnout jednu tašku za ucho z provazu, které jsem jí přidělala, když Náčelník vyloudil zvuk, který nebyl kňouráním, spíš jím chtěl jenom upoutat pozornost. Stál zadníma nohama na palandě, předníma se opíral o stěnu. Dvakrát, když si všiml, že se dívám, udeřil hlavou o tu stěnu.
Klekla jsem si na palandu, abych si stěnu pořádně prohlédla. Byla sestavená z jednotlivých částí jako celá kajuta, ale když jsem přejela prsty přes dřevo, cítila jsem rozdíl v hloubce pod jedním spojem. Jestli tam byla nějaká komora, pak to mělo být určitě tajné místo a já nevěděla, jak je otevřít. Ale špičkou nože jsem dokázala vypáčit dvířka; za nimi byl mělký výklenek a v něm dvě skříňky zabalené v něčem na omak měkkém.
Pořád jsem klečela na palandě. Se špičkou nože jsem teď zacházela opatrněji, chtěla jsem otevřít víčka. Postupovala jsem pomalu a dávala pozor, abych je nepoškodila. To, co jejich majitel tak pečlivě schoval, musí mít dozajista obrovskou hodnotu a nepochybně k tomu měl ten, kdo zmizel, velmi osobní vztah.
Ve skříňce ležel náhrdelník složený z křehkých zlatých květů. Na každém lístku byl malý zelený drahokam; zářil dokonce i v nepříliš jasném světle. Uprostřed každého květu svítil další drahokam, tentokrát temně zlaté barvy. Mezi každými dvěma květy byl přívěsek - zlatý úponek, další zelené lístky a jedna větší květina, jejíž okvětní lístky nebyly zlaté, jako ostatní na řetízku, ale z modrozeleného kamene.
Viděla jsem vysoce ceněné šperky, které nosily nejurozenější dámy v High Hallacku, některé z nich byly letitým dědictvím po urozených Starých, mezi nimi dokonce i kousky, které našli ti, co se odvážili plenit trosky Pustiny v Arvonu. Ale něco takového jsem ještě nespatřila. Ve druhé skříňce spočíval náramek (nebo aspoň jsem si myslela, že je to náramek, protože na krk byl ten řetízek moc krátký), prsten a ještě k tomu dva drobné šperky s háčkem, patrně se věšely do propíchnutých ušních lalůčků.
Byl to vskutku poklad a já se posadila, abych si to všechno mohla prohlédnout. Věděla jsem, co se stane s věcmi, které vyklidíme z kajut. Měly být v pytlích uloženy co možná nejhlouběji do trhliny mezi útesy a měly tam zůstat, aby na nás nepadl ani stín podezření jejich původního majitele. Ale nechat tohle jen tak zmizet - nedokázala jsem se s tím smířit.
Co si vůbec pamatuji, nosila jsem vždycky šaty z drsnějšího materiálu, většinou ty, co odložili mnohem lépe prospívající a méně smůlovatí Sulcarové. Těch pár nových věcí, které jsem si kdy mohla opatřit, bylo to nejlevnější, co se dalo koupit, protože většinu skrovných výdělků jsem si musela schovávat na jídlo na období, kdy nebudu mít práci a dokud si nenajdu novou.
Byl jeden sulcarský rod, který mi z jakéhosi důvodu dovolil s nimi cestovat, snad proto, že můj příběh nebyl v přístavu, kde jsem se pokusila nechat najmout, tak zcela běžný. Pracovala jsem také na polích, po boku rolníků v High Hallacku, a pomáhala jsem při žních v Estcarpu, kde od válek byla veliká nouze o silné ruce a pevná záda. Jednou nebo dvakrát jsem byla strážným konvoje obchodních lodí - ti, kteří neměli dost peněz, aby si najali ochránce nebo sokolníky, ale doslechli se o bojových schopnostech Sulcarů, si je chtěli vyzkoušet, dokonce i když se jednalo o ženy - všichni věděli, že sulcarské ženy jsou připraveny nabídnout své služby jakékoli lodi nebo se postavit do čela nájezdní skupiny jako za starých časů, kdy jejich lidé pustošili Karsten a Alizon.
Několikrát jsem také viděla bohatou kořist z truhlic pirátů a vylupovačů ztroskotaných lodí, ale nikdy jsem nespatřila nic podobného těmto šperkům. A tohle se mělo uložit mezi kamení v moři -
I když jsem si vyslechla veškerá upozornění a bezpečně jsem věděla, že k opatrnosti je dost dobrý důvod, přesto jsem v tu chvíli nedokázala ty skříňky ani zavřít, abych v nich ukryla svůj nález. Zcela nevědomky jsem natáhla ruku a zvedla prsten. Ležel mi na dlani a když jsem ho pozvedla blíž ke světlu průhledu, objevila se duha zářících barev. Vskutku, pokud toto měla být návnada, byla dokonalá - upoutala by okamžitě a v každém, kdo takovou nádheru najde, ihned vzbudí touhu.
Navlékla jsem si prsten na prsteníček. Vklouzl na něj, jako by byl na míru. Na opálené kůži jsem měla spoustu jizviček, které mi zůstaly ještě z doby, kdy jsem pracovala na poli, nehet na prsteníčku jsem měla stržený a zhrublý. Takováhle krása nebyla určena tak škaredým rukám.
Ani jsem nehledala spojení přes mysl. Ale zachvátilo mě. Viděla jsem na místě své ruky jinou, s hladkou kůží, oválným nepoškozeným dlouhým nehtem, dokonce nabarveným temně růžově. Naplnil mě pocit štěstí, jako by přede mnou stál ten, kdo mi všechny tyhle vzácnosti daroval. A mezi tím někým a mnou bylo spojení - V Escarpu se oddávalo slovy a v High Hallacku kalichem a ohněm, Sulcarové uváděli jména svých příbuzných. Dívka, která měla prsten, byla oddána.
Ne proto, že shromáždila ten poklad nebo že by byla urozeného původu, ale proto, že v ní samé bylo něco, čím dokázala dosáhnout na někoho jiného a dotknout se ho. Společně pak byli tolik spjati, že v mnoha ohledem splývali v

jednu osobu.
Ty šperky byly poklad, ano, ale to, co jí zanechal jejich majitel, bylo dokonce ještě větším darem. Věděla jsem, co je závist, ne kvůli kovu a leštěným kamenům, ale proto, že jsou tací, kteří dokáží najít štěstí ležící za hmotnými majetky. Nebyl žádný mrak, který by mohl na takové štěstí vrhnout stín. Viděla jsem svoji ruku ozdobenou tím prstenem, jak se natahuje, a čekala jsem, že ucítím, jak ji pevně obemknou čísi prsty. Potom -
I když jsem měla veliké štěstí, aniž bych je vyhledávala, za ním přišel stín. Na světě existují mnohé víry. Některé přísahají na Plamen, který tančí na oltářích v High Hallacku, některé učí dokonce o ještě starších bozích a bohyních. Přicházíme do života a opouštíme jej - někdo dřív a někdo později, někdo v nemoci, někdo uprostřed válečných krutostí - někdo dokonce pod útokem Temnoty - a to jsou skuteční nešťastníci. Protože jsme tím, kým jsme, musíme věřit naději - musíme věřit, že jsou takové věci - nebo osobnosti - větší, moudřejší, čestnější a spravedlivější než můžeme být my, a že když se dostaneme na konec, je to vlastně začátek bytí, které s ohledem na trhliny v nás skutečně nemůžeme pochopit.
Ta, která nosila tento prsten jako symbol štěstí, se ve své radosti a potěšení odvážila na chvíli uvěřit, že nepřijde konec všeho, co jí náleží - všudypřítomný osud k ní přišel a vazby byly zpřetrhány, světlo bylo přemoženo temnotou. Její smutek a bolest do mě tak nasákly, že jsem se přistihla, jak pláču. Naposledy jsem plakala jako dítě, když mě nutili dívat se na to, co jsem a co musím čekat - osamění, zášť a možná dokonce i spaní se zlem jako jeho služka, i když tomu bych se postavila.
Stáhla jsem prsten z prstu a uložila ho zpátky do skříňky. Teď už jsem věděla, že nedokážu odevzdat moři to, co jsem našla. Skrytý výklenek byl zřetelně vidět. Klekla jsem si na palandu a zasunula dřevěné desky zpátky, jak nejlépe jsem to dokázala. Na stěně zůstaly stopy po mém noži a možná bude třeba něco vysvětlit. Dívala jsem se na matraci na palandě. Náčelník popošel o pár krůčků a zůstal přikrčený, předními tlapkami se opřel o větší z obou skříněk. Možná přinesl nějakou oběť na důkaz své chrabrosti a dodal mi odvahu, abych si tu chrabrost od něj vzala.
Bylo snadné sundat matraci a špičkou nože párat stehy, dokud nevznikla dost velká díra. Kocour se maličko uhnul a dovolil mi skříňky zvednout. Zasunula jsem je do otvoru co možná nejdál.
Bylo to pošetilé - moje posedlost po špercích se vytrácela, když jsem je neviděla. Přesto ale nad tvrdohlavostí nezvítězila předvídavost. V tom se spolehnu na osud. Pokud by ty šperky někdo našel a chtěl by je zničit, doufala jsem, že v tu chvíli zrovna nebudu nikde nablízku. Věděla jsem totiž, že bych mohutně protestovala.
Rozhlížela jsem se po vyklizené kajutě, po bývalém obyvateli jsem tam už nic nespatřila.
Vzala jsem ty plné tašky a vynesla je na palubu. Už tam na hromádce ležely všelijaké tašky a vaky. Žádný ze Sulcarů se jich nedotkne. Nechali nás tři - Orsyu, Kemoce a mě, abychom je shodili do jednoho člunu, co patřil k lodi. Lady Jaelithe tam nebyla; té jediné jsem se bála, protože by mi mohla z myšlenek přečíst to, co jsem chtěla ukrýt. S úlevou jsem si oddechla, protože jsme pluli blízko břehu a zamířili k trhlině, kterou jsme vybrali pro uložení všech těch předmětů; možná tam zůstanou v úkrytu navždycky. Skutečně jsme to tam všechno složili. Několikrát jsme se tam vraceli, přecházeli jsme přes úzký šindel, který jsme našli plavat na moři. Uložili jsme tam veškerý majetek těch ztracených lidí. Vlastně se nám takhle ještě více vzdálili.
Tu noc jsem spala na palubě. Náčelník se mnou nebyl, a to bylo zvláštní, protože poté, co jsem se vrátila z Varnu, se mi zdálo, že je mi zcela oddán a nikdy se ode mne příliš nevzdaloval. A i když jsem necítila jeho teplo u ramene, kde mi jindy lehával, usnula jsem rychle a dokonce se mi proti očekávání ani nic nezdálo.
Sigmun jako poslední kontroloval loď, lord Simon a lady Jaelithe jej doprovázeli. Chtěli se ubezpečit, že v kajutách nezůstaly žádné osobní věci lidí, kterým loď patřila. Čekala jsem, že se mě zeptají na ty vrypy, ale nikdo se neptal na nic. To mě trochu znepokojilo. Když jsem neměla ty šperky, co mě tak oslnily, přímo před sebou, začala jsem uvažovat o tom, že mohly být určeny k tomu, aby nám nějak uškodily a že jsem možná otevřela něco víc než jenom dřevěné ostění. Snažila jsem se zbavit pochybností - myslela jsem na to, že pokud by se na nich nějak projevilo působení Temnoty, prostě by se ty skříňky daly jednoduše vyhodit do moře.
Byla jsem si jistá, že mě nevede touha po vlastnictví toho pokladu, jak se občas stávalo některému z bojovníků, který si před společníky ukryl z lupu to nejlepší. Bylo v tom něco jiného, pocit, že nemohu takovou nádheru jen tak odhodit pro pouhou domněnku, že by nám snad mohla přinést smůlu. Ten den jsem se na sebe jednou podívala do naleštěného štítu, který sokolníci tak pečlivě nablýskali.
Nespatřila jsem nic, co by snad naznačovalo marnivost. Byla jsem si jistá, že kdybych se těmi šperky přizdobila, připomínala bych divokého poníka, který se snaží nést na zádech sedlo vynikajícího torgianského hřebce.
Občas mě přepadla tak neodbytná touha znovu si prohlédnout ten podivuhodný nález, že jsem se s ní musela pořádně potýkat, aby mě nepřemohla. Mumlala jsem nebo jsem nahlas uvažovala o útržcích znalostí, které jsem získala během putování, a dokonce jsem pokradmu po čichu našla i nějaké staré a pronikavě voňavé listí z Orsyiných zásob léčivých rostlin; tyhle měly pročistit hlavu a mysl.
Je jasné, řekla jsem si po čtvrtém náporu té potřeby vyhledat, co jsem ukryla, že ten pocit je nejsilnější ve chvílích, kdy je u mě Náčelník. Přesto jsem se neodvážila pokusit se od něj převzít myšlenku. Ale nabyla jsem přesvědčení, že ten kocour má jakési spojení s tím, co jsem našla, a že mě svým způsobem na tuhle skutečnost upozorňuje.
Počasí se vylepšilo a dny byly jasné. Už jsme nedostávali žádná upozornění na nebezpečí z moře. Dvacátý den od začátku příprav té podivné flotily k plavbě jsme se vydali na cestu na jih. Znovu, stejně jako když jsme odjížděli z Gormu, jsme měli příznivý vítr, opíral se do plachet zachráněného plavidla i nově opravených rybářských bárek. Občas jsme vypustili sokoly, jenom abychom se ubezpečili, že v dohledu na moři nejsou jiná plavidla.
Jestli za námi plul Scalgah na jih, možná na něj bylo moře příliš rozzuřené. Věděla jsem, že Orsya sleduje dění pod vodou, ale nezmiňovala se o nikom jiném než běžných obyvatelích podvodní říše - říkala jenom, že jich je tam méně, než čekala. Vzhledem k tomu množství mrtvých ryb, jímž jsme museli po několik prvních dní po katastrofě proplout, to

nebylo nic divného.
Nevzdalovali jsme se od břehu. Útesy se táhly v temné řadě po východním horizontu. Na západ nebylo nic než volné moře. První podivnost, kterou posádka zaznamenala, byla, že zmizeli mořští ptáci. Možná je odradila ta spousta mrtvých ryb. V mých žilách kolovalo dost sulcarské krve na to, abych chápala znepokojení pramenící z jejich nepřítomnosti. Tito odvážní opeření rybáři byli odnepaměti neoddělitelnou součástí plaveb a věřilo se, že určité jejich druhy - například ptáci se sněhobílým peřím a širokými křídly - přinášejí štěstí. Z dávné minulosti pocházely legendy o takových ptácích, kteří navedli lodi poškozené v bouřích ke břehům. Znala jsem mnoho lodí, které měly na hlavní plachtě vymalované ptáky právě tohoto druhu.
Když jsme pluli čtvrtý den, vrátil se jeden sokol se zprávou, že na obzoru je země. Nevěděli jsme, zda se jedná o ostrov nebo o výběžek pevniny.
Dost dlouho před západem slunce jsme před sebou uviděli černý pruh; stále jsme pluli na východ. Sigmun nařídil skasat plachty, abychom zpomalili. Vypustili jsme ještě dva sokoly. Tentokrát se vrátili se zprávou, že se blížíme k ostrovům. Když se snesla tma, bylo při pohledu na hlavní stěžeň poznat, že plujeme pomalu vpřed, ale že jsme se trochu stočili západním směrem.
Podle odporného zápachu, který k nám přinášel vítr, jsme poznali, že nejsme příliš daleko od vulkánu. Ovšem divoký oheň oproti našemu očekávání v noční tmě netryskal.
Sigmun nařídil skasat všechny plachty, velitelé rybářských člunů následovali jeho příkladu. Tu noc měsíc neprosvítal nahromaděnými mraky a poklid uplynulých tří dní byl tentam.
Náčelník prskl, když jsem ho pohladila, a odkráčel na příď člunu, jako by se odtud chtěl rozhlédnout. Šla jsem za ním a sem tam si musela odkašlat - to když na nás dolehl dech vzdálené erupce. Ve vzduchu visel strach a myslím, že všichni jsme byli ve střehu, i když jsem přesvědčena o tom, že nikdo z nás by nedokázal přesně vyjádřit, před čím.

Kapitola 12

Možná jsme všichni měli špatnou noc. Z přídě lodi, kde jsme s Náčelníkem spali, jsem viděla, jak lidé procházejí pod matným světlem lucerny po palubě a zdřímla jsem si jen chvíli, když ke mně přišel nejdříve Kemoc a po něm i Orsya. Orsyu jsem neomylně poznala podle vůně bylin, kterou nepřehlušil ani štiplavý zápach popela ve vzduchu. Právě ona promluvila první:
„Co jsi viděla?“
Odpověděla jsem podle pravdy. „Nic, protože jsem se o to ani nepokusila.“
A dokonce jsem si od té doby, co jsem schovala ty šperky, na talent ani nevzpomněla. Pořád jsem sama sebe ubezpečovala, že mě nikdo nedonutí použít čehokoli, čím bychom mohli na sebe upozornit - tomu jsme se chtěli vyhnout. To, že na nás tu noc ještě něco čeká - ukryté ve tmě - jsem poznala jednoduše podle Náčelníka, protože se krčil, upřeně zíral do dálky, jako by se svou nekonečnou trpělivostí čekal u vchodu do nory, kde se choulila kořist, na níž se chystal zaútočit.
Orsya hodila plášť na palubu. Musela jsem si spíš domyslet, co dělá, protože lampa byla od nás moc daleko a viděla jsem špatně. Orsya stála u zábradlí a potom přes něj skočila, skočila do té vody, kterou potřebovala k životu. Kemoc se hodně naklonil přes zábradlí, ale nepokoušel se ji následovat. Vstupovala do prostředí, které velmi dobře znala, a on by v něm měl, stejně jako všichni, kdo dýchají vzduch, nemalé problémy. Přesto jsem ale věděla, že nejsou-li spojeni těly, myslí docela jistě a on stál na stráži, aby ji ochránil.
Položila jsem Náčelníkovi ruku na zadeček a ucítila jsem, že se celý chvěje, jako by se připravoval ke skoku. I když to bylo riskantní, otevřela jsem mysl. Stála jsem, stále sílící vítr mi cuchal vlasy, ruku připravenou na rukojeti nože. Nic moji mysl nezasáhlo, když jsem se snažila dostat na rovinu styku. Spíš tam bylo něco, co jsem cítila jinak. Tak, jako by se Náčelník plížil za vybranou kořistí, tak se z temného jihu vkrádal jakýsi pocit, byl jako úponek; možná měl vyzkoušet jistou míru slabosti. A přece to nebyl živý tvor!
Ten temný stín, Kemoc, stál vzpřímeně, ramenem se téměř dotýkal mého. Šátral rukou po meči. Čekal; po průzkumníkovi mohl následovat útok. Ale nic se nedělo. Ta věc, z níž mi lezl mráz po zádech, zmizela.
Slyšela jsem pověsti o nezemřelých - těch, které Kolderové zničili na duchu, ale stále využívali jejich těl. A byly ještě další pochmurné pověsti o jistých nalezištích; v místech, kde kdysi žil Starý rod mladý a mocný. Ovšem to, co se před námi tuto noc ukrývalo, nebylo ani trochu příbuzné s naším vlastním druhem, nedokázalo to sdílet naše myšlení ani pocity. Pokud to bylo živé, a já si byla jistá, že ano - nebo alespoň to, co tím pohybovalo - potom ten život měl podobu mně neznámou.
Kemoc bojoval proti Temnotě v Escore. Jeho skutky se dávno staly látkou balad všech bardů. Já jsem doposud ještě necestovala tak daleko - do země napůl živé s téměř zapomenutými nebezpečími. Takže teď byla řada na něm, aby mi zodpověděl otázku:
„Co je to, válečníku?“
„Něco, co nedokážu pojmenovat,“ odpověděl velmi rychle. „A nic podobného jsem na svých cestách neviděl.“
„Ale já mám dojem, že to pozoruje.“
Byl příliš ve stínu na to, abych postřehla, jak pohnul svou válkou poznamenanou rukou. Ve vzduchu se na okamžik něco zatřpytilo. Nejdříve to vzplálo modře, potom se to proměnilo ve skvrnu, na okrajích nejdřív žlutou a potom červenou, a konečně to úplně zmizelo.
„Tak teď už to víme,“ pravil tiše, ale tak, jako by to čekal. Byl bojovníkem z Escore, který zkouškami už prošel, a dostalo se mu očekávané odpovědi. Protože jeho gesto bylo gestem Světla a to, co se klenulo nad tím, byla zcela zřetelná Temnota.

V tu chvíli jsem si poprvé položila otázku, jaká že pošetilost nás zavedla až sem. Všichni jsme se od začátku připravovali na tuhle cestu, jako bychom odjížděli na výpravu, od níž nikdo z nás nechtěl ustoupit. Zdálo se dokonce, že i Sulcarové, kteří bojovali, aniž používali talent, souhlasili s tím, že nezbývá nic jiného, než vyslídit, co je v tom starém brlohu zla. Nezaslechla jsem jediný hlas, který by vyjadřoval nesouhlas s tím, co jsme dělali tehdy nebo před několika dny, když jsme dávali dohromady tuhle malou a riskantně slabou skvadru a vydali se pátrat po něčem neznámém. Dospěl snad z Rady v Estcarpu za námi příkaz, který by nás zotročil, aniž bychom o tom věděli?
Věřila jsem lady Jaelithe, vždyť měla mezi námi určitě nejsilnější Moc. O Kemocovi se říkalo, že byl v Lormtu dost dlouho na to, aby se naučil dávnému vědění, i když zároveň měl pověst člověka, který se spoléhal spíše na dobrý meč než na magické vědění. Co se týče Orsyina talentu, nedokázala jsem odhadnout, jaké má znalosti a co dokáže, protože byla z jiného rodu. Teď jsem vyrukovala s druhou otázkou:
„Byli jsme snad vedeni jako horské ovce na trh?“ Docela jistě jsme pro některé síly, o nichž se říkalo, že byly v minulosti účinné, mohli klidně být úplně stejní jako ta hloupá zvířata, která se popásají na horských lukách.
„Jestli ano,“ nevyvracel moji myšlenku, „měli bychom ještě uvidět pastýře. Možná nejsme daleko od místa, kde by mohl být -“
Zaslechla jsem nějaký zvuk a ruka mi hned vyletěla, ostří jsem měla v pohotovosti - ale jenom než jsem pochopila, že to Orsya šplhá zpět na loď; zase může na určitou dobu zůstat na vzduchu. Přehoupla se na palubu a Kemoc jí přes ramena přehodil plášť, který sebral z paluby. V šeru jsem zahlédla pohyby, které jsem už znala - to si Orsya vytřásala vodu z vlasů.
„Dole je prázdno,“ promluvila. „Není tam život. Ani s ploutvemi, ani v mušlích, nic tam nepobíhá po dně, ani nepluje. Je to místo, které si našel strach. Potom odešel, ale za sebou nenechal nic.“
Takže náš nepříjemný pocit jenom zpečetila. Ani ona ani Kemoc se už dolů nevrátili, zůstali jsme všichni na palubě - ne snad, že bychom byli na stráži, ale čekali jsme - nikdo z nás však nedokázal říct na co.
Ráno byla zase obloha kalná, slunce šedí neproniklo. Pomalu jsme se přibližovali k ostrovům, o nichž nám sokol přinesl zprávu. Nebyly porostlé žádnými zelenými rostlinami, byly to jenom holé skály se stopami moře, rozloženými tak, jako by se vynořily z hlubin - a ne před příliš dlouhou dobou.
Znovu jsme postrádali ptáky; na podobných ostrovech na severu si ptáci stavěli hnízda, často jich bylo tolik, že mezi sebou bojovali o místo a pořádně přitom hlomozili. Tady byla země možná už dlouho mrtvá, bez doteku jakékoli formy života. Stejně jako kapitán Harwic před námi, i my jsme určili dvě rybářské plachetnice na průzkumnou plavbu, vybrali jsme do nich elitní posádku se sokolníky pro případ, že by došlo k boji muže proti muži. Stála jsem na přídi jedné z nich. Sigmun mi možná nevěřil, ale protože mi lady Jaelithe byla nakloněna, nenamítal nic a všichni jsme si uvědomovali, že to není jenom otázka zraku nebo sluchu, ale i talentu. Lady sama a lord Simon byli na přídi té druhé plachetnice, ale Kemoc a Orsya zůstali na lodi jako naše společné pojítko.
Než jsme odrazili, byla jsem překvapená, neboť z horní paluby seskočil Náčelník a přidal se ke mně; potom se protáhl mezi námořníky, až se dostal na samotnou příď. Tam lodivod zdvihl zátěž a zavolal, že dole je volno. Kapitán stál u kormidla a soustředil se na jeho volání stejně, jako my na prohlížení ostrovů.
Vybrali jsme si východní cestu, zatímco druhé plavidlo plulo k západní řadě ostrovů. Obě lodi jsme poháněli vesly, nechtěli jsme se spoléhat na nevyzpytatelný vítr. Kurs jsme přizpůsobili hloubce vody. Minuli jsme špičatý výběžek prvního ostrova. Nepociťovala jsem nic takového jako v noci, nic mě nenutilo k dotyku. Svět byl pro mou hledající mysl prázdný, stejně jako pro zrak a sluch.
Ale sotva jsme propluli kolem útesu, který nás odehnal od ostrova, zahlédli jsme první důkaz, že před námi se tam už někdo odvážil. Byly tam zbytky ztroskotané lodi s přídí vztyčenou vzhůru. Boky měla porostlé korály a chaluhami a vrak pokrýval ještě další potah schránek různých živočichů, který dokazoval, že plavidlo se na pevninu dostalo po poměrně dlouhé době. Tvar té lodi mi připadal velmi zvláštní. Malé hranaté průhledy po celém obvodu, obrácené k obloze, napovídaly, že ač se plavidlo zdálo poměrně veliké, bylo poháněno především vesly.
Nepřibližovali jsme se k tomu plavidlu, ale poutalo pozornost nás všech až do chvíle, dokud jsme nepřipluli hodně blízko. Dozajista to bylo varování, aby se tu lodi pohybovaly s velikou obezřelostí. Hlas lodivoda zesílil, jak jsme odjížděli od útesu i od jeho 'pokladu'.
Před námi ležely další ostrovy. Zdálo se rovněž, že vzdálená čára, která naznačovala břeh hlavní pevniny, uhýbá na východ, jako by tyto holé ostrovy objímala nějaká paže. Další dva ostrovy byly menší, ale - kromě toho, že na nich nebyl vrak - se v podstatě od prvních nijak nelišily.
Když jsme se blížili k dalšímu, tomu největšímu, Náčelník hluboce, hrdelně zavrčel. Prohlížela jsem si ten skalní val a hledala, co ho mohlo tak zneklidnit.
Kůže mě začala podivně štípat. Když jsem se dívala na ty skály, cítila jsem, jak se chvějí. To chvění chvíli sílilo, chvíli zase povolovalo. Dvakrát jsem si rukou přejela přes oči, jako bych si chtěla odhrnout závoj. Teď jsem slyšela, jak lidé za mnou křičí. Tři sokoli, kteří doprovázeli své přátele v boji, vydávali uši rvoucí skřeky.
Mávla jsem rukou na východ a doufala, že se kapitán zařídí podle mého gesta a že nás odveze dál od toho, co teď vypadalo jako rozervané skály. Jak jsem si všimla za úsvitu, ráno bylo pořád bez slunce, mezi dvěma skalami valu na ostrově se něco třpytilo, jako by to byl odraz světla od naleštěného kovu.
Jeden ze sokolníků vypustil svého pernatého přítele. Pták vyletěl po spirále, hodně vysoko nad temnou skvrnu ostrova. Spojovací zařízení, které měli ptáci na sobě připevněné, mohlo předat zprávu o tom, co se tam daleko děje - bylo zcela jasné, že černošedá skála nemůže vydávat takovou záři.
Když jsme to objížděli, zbystřila jsem, protože mě pomalu přecházelo štípání na kůži. Zdálo se, jako by to podivné místo na nás nějak neviditelně zaútočilo a ten útok se projevil právě takhle.
„Je tam nějaká kovová věc.“ Sokolník, jehož pták byl na průzkumu, přistoupil ke mně. „Je to něco, co Válečník ještě

nikdy neviděl. Nepřiblíží se k tomu, protože se bojí.“
„Možná je to nějaký druh obrany,“ odpověděla jsem mu. Věděla jsem, že pokud se váleční ptáci sokolníků něčemu vyhnou, je to určitě nebezpečné.
„Obrany proti čemu?“ Vzhledem k tomu, že jsem žena, bylo hodně divné, že si mě sokolník vůbec všiml natolik, aby mi položil otázku.
Měl pravdu - obrana před čím? Kromě toho starého vraku nikde nebylo ani stopy, že by tudy před námi někdo plul. Už jsem se nemohla dál dívat na tu zář mezi skalami, ale pořád jsem ještě cítila štípání, měla jsem pocit, že tady někde na nás čeká něco, co nás chce ohrožovat. Ukázalo se, že útesy tvoří jeden hodně dlouhý ostrov. Obeplouvali jsme jej a řídili se pokyny lodivoda.
Před námi byly další ostrovy - a ještě něco! Slyšela jsem vykřiknout sokolníka - toho, co pořád ještě stál vedle mě, i když se mu pták vrátil na zápěstí. Na první pohled vypadalo to, co omývaly vlny, jenom jako další skalnatý pahorek. Jenomže tenhle nestvořila příroda. Byl čtyřhranný a přesně dosedal na skálu těsně nad vodní hladinou. Dobře jsem znala letité věže Estcarpu a viděla jsem i pobořeniny mnohem starší než ty za mořem v zemi, z níž před dávnými časy odešli Staří. Žádná z nich ve mně nevyvolala takový pocit vzdálené minulosti a takového nepřátelství, jako tohle.
Z našeho pohledu od moře nebyly ve čtvercových stěnách žádné pukliny, nic nenasvědčovalo tomu, že by byl útvar poznamenán přírodními silami nebo časem. Obrovské kameny, které ho tvořily, byly vynalézavě poskládány na sebe a otvory ve dvou stěnách, na které jsme viděli, určitě stavitelé vytvořili jako okna - byly to tmavé, oválné díry.
Zely v horní části stavby. V přízemí nebyl povrch stěn porušen vůbec ničím. Vcházelo se určitě odněkud shora.
Kámen, z něhož byla celá stavba, se lišil od ostrovního základu. Byl hladký, bez pórů, a měl rezavě červenou barvu - napadlo mě, že je to skoro odstín zaschlé krve. Střecha tři poschodí nad mořem byla opatřena cimbuřím a úzkými střílnami, možná určenými pro lučištníky.
Naše loď nezměnila kurs, aby se ke stavbě přiblížila. Nikdo z nás ani nenavrhl, abychom se vydali na průzkum. Znovu byl vypuštěn jeden sokol, aby přinesl zprávu o tom, co jsme vlastně našli. Bedlivě jsem si to prohlížela, jako by mi něco naznačovalo, že se každou chvilku v jednom z těch slepých oken objeví obličej nebo že uslyšíme zasvištění tětivy luku, podobného tomu, jaký užívá Karsten při lovu, či ucítíme bodnutí šipky jako varování. Moc jsem to chtěla prozkoumat, ale dobře jsem věděla, že moje zvědavost by mohla být pokládána za útok, jenž by mohl vzbudit něco, co čas ukonejšil do otupění.
Pokračovali jsme dál, stále kolem věžového ostrova.
Vpředu se kupila hromada menších kusů rozlámaných skal. Dál už byla jenom ničím nenarušovaná temná linie na horizontu. Byla jsem si jistá, že to je jenom výběžek pobřeží, který dále na východě přechází do nějakého mysu nebo ramene dalšího zálivu podobného tomu, kde byl založen Varn.
Napočítali jsme čtyři takové hromady skal, rozeseté po hladině. Kolem dvou byly pod vodou zrádné útesy, takže jsme museli plout stále západněji, abychom se jim vyhnuli. Myslím, že nikomu z nás se nezamlouvala představa té tiché pevnosti za námi ani ten podivný strážce na dalším ostrově, kterého si jako první všiml Náčelník.
Ticho působilo tísnivě. Ano, bylo slyšet, jak vlny narážejí na kameny a také mírný hluk, který jsme dělali my na palubě, ale přestal foukat vítr a jediná plachta visela splihle - a pořád ještě se neobjevili žádní ptáci.
Jen v mysli jsem zachytila shora jakýsi zvuk. Nebyl to křik sokola, ale chraplavé a hrubé volání. Zdálo se, že přichází odnikud; to se nad námi ozvala jedna z těch létajících příšer, které zpustošily Varn. Jeden sokolník vypustil ptáka; ten spirálovitě vzlétl vysoko až nad tu tmavou odpornou věc, která se nám usadila na stěžni. Visela na samotné špičce, držela se patrně pařáty na křídlech. Vřískala a šklebila se na nás, sokola si vůbec nevšímala, ten od ní odletěl a nevrhl se na ni, aby ji zabil, jak jsme všichni očekávali.
Místo toho Theffan věnoval celou svou pozornost nám. Mezitím Náčelník zavrčel z hloubky chlupatého hrdla. Odplížil se, kožichem na břiše se otíral o palubu, až byl přesně pod tou věcí na stěžni. Potom vztekle zařval, jako to dělají příslušníci jeho druhu, když se ocitnou tváří v tvář smrtelnému nepříteli. Jeden ze Sulcarů namířil šipku a vystřelil. To zvíře neuvěřitelně hbitým pohybem těla ráně téměř uniklo. Ale šipka mu projela koženým křídlem a přibodla ho ke stěžni.
Zmítalo sebou a řvalo. Pokoušelo se osvobodit.
Z tlamy mu kapala pěna. Myslela jsem, že je to jed a už jsem chtěla celou posádku odehnat, protože někteří se přidali k Náčelníkovi u paty stěžně, ale velitel expedice je už odehnal.
Při každém trhnutí křídlem vystříkla tmavá krev a nakonec se to zvíře utrhlo a osvobodilo. Snažilo se vzchopit. Sokol obezřetně kroužil, aby byl těsně z dosahu, ale zdálo se, že to zvíře nemůže kvůli té díře v křídle zaútočit. Snažilo se odletět, ale spadlo do moře. S velikým úsilím se potom vyškrábalo na jeden ze skalnatých ostrůvků. Vzteky a bolestí řvalo a jeho řev se rozléhal do daleka. Sokol zakroužil, rychle obletěl ještě jednou Theffana a potom se neomylně vrátil ke svému lidskému příteli.
Skutečnost, že se ta okřídlená obluda objevila tak znenadání, byla pro nás upozorněním, že její druhové budou následovat. Přilétli z jihu v celém hejnu a jak dosedali na loď, křičeli. Pustili jsme se do boje. Snažili jsme se chránit před tím létajícím nepřítelem. Tasili jsme meče. Uslyšela jsem jednoho muže vykřiknout a viděla, jak si rukama zakryl oči a mezi prsty mu crčela krev. Dva útočníci se vrhli na Náčelníka a myslím, že ho zvedli do vzduchu. Usekla jsem jednomu hlavu z těch jeho shrbených ramen a dalšího jsem toutéž ranou zasáhla do křídla. Z jakéhosi důvodu na mě neútočili přímo jako na ostatní. Nemyslela jsem na nic než na boj. Sokolníci v brnění a ti, co měli přilby s kovovým závojem přes oči, byli k boji připraveni lépe. Dva z nich chránili z každé strany kormidelníka. Samozřejmě používali meče a štíty.
Ozval se pronikavý výkřik, který dokonce přehlušil i řvaní útočníků. Viděla jsem, jak lodivod spadl do vody. Dvakrát jsem odrazila nepřítele, abych se dostala až k zábradlí, a potom jsem skočila za ním.
Voda byla temná a teplejší, než jsem čekala. Jednou rukou jsem uchopila kamaráda za límec drátěné košile a vyzdvihla

ho nad hladinu tak, aby se mohl zhluboka nadechnout.
Museli jsme se pokusit udržet nad hladinou vlastními silami, protože na palubě si asi nikdo nevšiml, že jsme z boje 'odešli'; nikdo ani neměl čas, aby nám hodil lano. Na hladkém boku lodi nebylo čeho se zachytit, Naší jedinou šancí byly ty hromady kamení, které vytvářely malé ostrůvky. Zamířila jsem k nejbližšímu z nich a vlekla lodivoda za sebou. Sulcarové dokáží plavat jako ryby - nebo se tím alespoň chlubí. Protože většinu života tráví na moři, je to u nich dědičné. Ale ten, s nímž jsem teď plavala, se pohyboval jen mdle, aby se zachránil. Alespoň že se mě v panice křečovitě nedržel.
Narazila jsem na kámen tak ostrý, že jsem si o něj roztrhla jednu nohavici a ostří toho výčnělku jsem ucítila ještě víc, když jsem se soukala nahoru, abych mohla toho člověka vytáhnout na břeh. Už se vůbec nesnažil mi pomoci a já zjistila, že je skoro nemožné, abych ho vytáhla z vody, když leží na zádech. Oči měl otevřené, ale upřeně zíral na nebe nad námi, jako by si vůbec nic neuvědomoval. Na jedné tváři měl dlouhou ránu od čela až po čelist. Jak jsem tím bezvládným tělem pohnula, abych ho mohla vytáhnout, vždycky mu ta rána začala mohutně krvácet. Na krku měl další díru, která mu také krvácela. Ucpala jsem ji prsty, aby neztratil příliš mnoho krve, a ohlížela se po lodi.
Nenapadlo mě, že jsme se dostali tak daleko. Naše loď, kde stále zuřil lítý boj, byla pořádný kus od nás. Rozhlédla jsem se po obloze, jestli snad nepřilétají nějaké obludy, co by se odpojily od původního hejna, aby se věnovaly jenom nám dvěma. Naštěstí jsem neviděla žádného opozdilce, vypadalo to, že celé hejno je na lodi.
Znovu jsem se začala věnovat příteli v nouzi.
Přesto, že měl oči stále upřené nahoru a ani nemrkl, obličej mu stahovaly křeče; krev vytékala z rány na hlavě, byla tmavší, skoro černá, a také hustší. I krev z rány na krku, kterou jsem se snažila ucpat, byla tmavá. Zvedl ruku, pěstí mlátil do vzduchu, takže jsem musela povolit sevření. Pokoušela jsem se ho uklidnit, aby znovu nesklouzl do vody. Škubal se a kopal nohama. Zatím nevydal ani hlásku, ani se na mě nepodíval.
Ústa měl otevřená a když dýchal, sípěl. Zdvihl hlavu několik palců do výšky a pak mu znovu klesla. Zároveň uvolnil ruku a přestal hýbat nohama. Byl mrtvý - přestože žádné zranění nebylo tak vážné, aby z něj život vyprchal takhle rychle. To byl důkaz, že ty obludy, se kterými jsme bojovali, používaly jako zbraň jed.
Vstala jsem. Snažila jsem se stát vzpřímeně, jak nejvíc mi to dovoloval nerovný povrch ostrůvku. Loď teď byla možná ještě o kousek dál a slyšela jsem výkřiky. Bylo jasné, že boj pokračuje.
Byla jsem úplně nechráněná. Dokonce i kdyby ty obludy porazili, o čemž jsem nepochybovala, ty, co se budou vracet, se na mě vrhnou a zlikvidují mě jako dalšího nepřítele.
Na druhou stranu vrhnout se do moře a plavat k lodi by nemělo smysl, pokud by ti na palubě nevěděli o mých potížích a nehodili by mi lano. Vyvýšené místo, kde jsem teď zůstala s tím mrtvým, bylo maličké, až přijde příliv, určitě je voda úplně zaplaví.
Podívala jsem se na větší ostrov severním směrem, ten, kolem něhož jsme pluli ve chvíli, kdy na nás zaútočili. Byl obklopen útesy a žádná loď k němu nemohla připlout.
Takže na jih?
Znovu útesy, ale tentokrát čněly nad vodu. Byly skoro jako schody, vedly na další, ještě větší ostrov. Sklonila jsem se a vytáhla tělo co možná nejvýš nad hladinu. Sulcarský bojovník si zasloužil sulcarský pohřeb a možná někdy později mu jej budeme moci uspořádat.
Potom jsem si pořádně a pečlivě umyla ruce. Musela jsem se zbavit té husté, otrávené krve. Pak jsem se podívala k jihu. Před vystupujícím útesem se rozkládala vodní plocha a já doufala, že se přes ní dostanu na místo, které by mi mohlo poskytnout útočiště. Sklouzla jsem do moře a plavala k té vodou omývané skále.

Kapitola 13

Až na to, že jsem musela vynaložit pořádné úsilí, to bylo skoro jako brodit se přes řeku po kamenech. Pokaždé, když jsem se z vody vyšplhala na útes nebo na ostrůvek, hledala jsem pohledem loď. Pořád se ode mne vzdalovala. Neviděla jsem žádného sokola, který by vzlétl z bojem zachvácené lodi. Kdyby mé statečné společníky ty obludy zničily, co by se stalo s ptáky ve Varnu?
Byl šedý tento den, v němž jsme bojovali s těmi vzdušnými ohavami, a teď začalo pršet, docela jemně, jako by to byla jenom mlha, ale dost na to, aby skály nad vodou pořádně klouzaly, takže jsem si musela dávat pozor, kam stoupnu. Cesta byla dost bolestivá. Stejně jako všichni ostatní na lodi, i já jsem v tom teple vyměnila vysoké boty za lehké sandály. Ty jsem ztratila, když jsem skočila do vody. Teď jsem mohla být vděčná tomu, že jsem bývala chudá a že jsem často musela chodit bosá; chodidla jsem měla samý mozol, tvrdá skoro jako skutečnou podrážku. Ale jak jsem šla dál přes olámané a ostré hrany ostrůvků, byla to pro mě zkušenost stále bolestivější.
Mořská voda mě pálila v drobných odřeninách. Když jsem se vynořila potřetí, svlékla jsem vestu, roztrhala ji a obalila si nohy cáry látky.
Když jsem se konečně vyplazila na velký ostrov, který byl mým cílem, a doklopýtala na nejvyšší místo - bylo docela nedaleko - hledala jsem znovu loď. Nějaký proud, kterého jsme si předtím nevšimli, ji určitě během bitvy odnesl, protože teď byla ještě o kus východněji a zdálo se, že se stále vzdaluje. Vysílily snad ty obludy obránce lodi svým útokem natolik, že už ji nemohli ovládat? Byla ztracená jako vrak? Je snad možné, že všichni na palubě jsou... mrtví? Ta rychlá smrt jedem, která zkosila přítele lodivoda - čeká nás všechny stejný osud? Jestli některý ze sokolníků žije, vypustí svého ptáka, aby hledal -
Vtom, poprvé, mou jistotou otřásl náhlý úlek. Viděl mě někdo, jak skáču do vody? A jestli ano, nepovažují mě za mrtvou? Tato možnost mě vůbec nenapadla - a teď zcela opanovala mou mysl. Nevěděla jsem, jestli se mám odvážit vyslat spojení. Za cíl mi může posloužit kdokoli na palubě, ale na druhou stranu - nikdo z těch, které jsem znala, nebyl

vyškolen, aby takové spojení přijal. Sokolníci chovali k čarodějkám takovou zášť, že v průběhu celých generací, kdy žili na okraji Estcarpu, se proti jakémukoli spojení tohoto typu obrnili štíty. Možná bych se mohla spojit s některým Sulcarem -

Jak jsem předpokládala, nesnáz, do níž jsem se dostala, když jsem tak bez rozmyslu opustila loď, se nakonec vyřešila. Ve vzduchu se objevili ti odporní letouni. Zatím jen jako malé body, ale přilétali od proudem neseného plavidla a letěli na moře, jako by už věděli, že tam na ně čekám já, snadná kořist.

Zachránila mě členitost ostrova. Skály, které jej tvořily, měly hřebeny. Mezi těmi vyššími se otevíraly průrvy a některé byly tak hluboké, že chránily před pohledem shora. Rychle jsem se ukryla pod jedním převisem a vyčkávala.

Námaha, kterou jsem měla za sebou, už o sobě nechávala vědět. Kromě chodidel mě začala bolet záda a celé nohy. Také jsem si uvědomila, že jsem dost dlouho nejedla. Vlastně to už bylo tak dávno, co jsem se ráno probrala a snědla několik hodně suchých sušenek a kousek solené ryby. Hlad ještě vydržím. Víc než pocit hladu mě sužovala žízeň. Ironií bylo, že mě obklopovalo tolik tekutiny - a já se nemohla napít. Když jsem si to uvědomila, žízeň se zdvojnásobila.

Trochu pomohl déšť. Ve skrýši jsem našla trhlinu, rukou jsem přejela po skále a pár kapkami ovlažila rty. Samozřejmě to zdaleka žízeň neuhasilo.

Nicméně hlad byl v tu chvíli mou nejmenší starostí. Pochva na nůž byla prázdná. Neměla jsem žádnou zbraň a shora už ke mně doléhal ten uši rvoucí řev létajících zrůd. Jedna se střemhlav vrhla do moře; dost blízko, aby mě viděla, a skutečně mě také uviděla. Ale aby se ke mně dostala, musela by dopadnout na pevninu - tam jí hrozilo nebezpečí, že se rozbije o skály - měla jsem zato, že tohle tu obludu nenapadne udělat, ať je jakkoli rozzuřená.

Rozhlédla jsem se a sebrala několik kamenů. Potom jsem mezi prsty sevřela něco většího. Pokoušela jsem se to vyprostit; mohl to být jedině kov, nic jiného.

Rez se z toho olupovala, jak jsem na to sahala, ale pod ní to pořád ještě bylo pevné. Když jsem to vytáhla a prohlédla si to, zjistila jsem, že to můžu použít jako meč, i když to nemá jílec ani ostrou hranu.

I když jsem měla jenom tohle, rázem jsem získala odvahu. Pokoušela jsem se ze svého úkrytu útočníky spočítat. Odolat takovému hejnu bylo nemožné, to jsem věděla. Stačilo jim jen, aby tu zanechali několik strážců a počkali, až mě žízeň a hlad vyženou z úkrytu.

Zatím jsem jich ale napočítala jenom pět. Plavali po hladině sem a tam, dva byli zranění. Nepřítel byl poražený, ale právě tenhle fakt by je mohl o to víc proti mně popudit.

Jeden sestoupil na hřeben skály; byl jen tak daleko, že bych na něj dohodila kamenem. Měl planoucí oči; groteskně zvrátil hlavu a z vyschlého hrdla se mu vydral skřek. Vzala jsem jeden kámen, který jsem si už předtím připravila pro případ potřeby, a hodila ho po něm.

Kámen tu bestii o kousek minul a od něj se odštípl menší úlomek, který ji zasáhl.

Začala poskakovat, jako by se už dočista zbláznila a nemohla ani chvilku zůstat v klidu. Když jsem hodila podruhé, přimělo ji to vzlétnout do vzduchu a ztratit se mi ze zorného pole. Ale všichni by se rozhodně takhle bez boje nevzdali.

Ještě dva se vrhli střemhlav na ostrov; dopadli dál ode mne než ten první. Tihle už nekřičeli, ale vydávali drsné švitořivé zvuky, jako by se na mě domlouvali.

Zdvihla jsem tyč, kterou jsem našla, několikrát jsem s ní uhodila do skály a oškrábala ji hranou jednoho kamene, abych ji úplně očistila od rzi. Chtěla jsem se podívat, zda není poškozená. Nebyla úplně pevná. Když jsem ji zkusila ohnout, prohnula se, byla pružná jako bič.

Nasbírané kameny jsem použila jak nejlépe to šlo a podařilo se mi přímo zasáhnout dalšího útočníka. S ječením upadl a přes veškeré snahy se mu už nepodařilo vstát. Ale to ještě nebyl konec. O ten se postarali kamarádi. Dva přiletěli, popadli to zraněné zvíře za křídla a doslova ho roztrhli. Dělalo se mi z toho zle. Proč se vrhli na jednoho ze svých řad, jsem nedokázala pochopit. Snad to bylo zklamáním, že nedobyli rybářské plavidlo.

Mlžný déšť se změnil v hlučný liják. Voda crčela ze skal a stružkami tekla do moře. Pod tmavými mraky uplynula doba do soumraku; neviděla jsem příliš daleko za trhlinu, v níž jsem se ukrývala.

Už se neozvaly žádné skřeky útočníků a já se domnívala, že i oni si určitě našli nějaké přístřeší. Alespoň mi ten proud deště, který stekl až do mého úkrytu, poskytl vodu na pití. Pila jsem z dlaní a doufala, že tak zaženu alespoň částečně i hlad.

Tma byla stále hustější. Neměla jsem žádnou představu o čase. Mohlo se klidně stát, že už padla noc. Začal se zvedat vítr, který čas od času zavál do mé skrýše spršku deště. Byla jsem promočená do poslední nitky. I když jsem neměla nikdy snadný život a zažila mnohé trudné chvíle, teď mi připadalo, že jsem na tom úplně nejhůř.

Sokoli, pokud ještě ti neohrožení ptáci žili, by do takové sloty neletěli. Pokud loď dodržovala stejný kurs, jako když jsem ji viděla naposledy, určitě se ode mne vzdalovala stále víc. Znovu jsem měla velikou chuť pokusit se o myšlenkové spojení. Pokud by nezasáhlo nikoho z průzkumného oddílu, dokázala bych se spojit s Kemocem nebo Orsyou? Ti, s nimiž jsem ještě před nedávném plula na jedné lodi, se možná domnívají, že jsem zahynula - že jsem spadla do moře a tak se úplně ztratila.

Sáhla jsem si za košili, kterou mi déšť přilepil k tělu, a vyňala Gunnořin dar. I když jsem měla studenou kůži a celá se třásla, opracovaný kámen v mé dlani byl horký. Upřeně jsem se na něj dívala. Nevěděla jsem, jestli se má používat k věštění jako koule; vůbec jsem vlastně pořád ještě nevěřila svému talentu, že bude účinný na takovou dálku a pod nejasnou, ale možná i smrtelnou hrozbou.

Přesto jsem se ale snažila. Nejdřív jsem viděla jen kámen, potom se na něm zobrazila Orsyina tvář. Zdálo se, že amulet se zvětšuje, jak jsem se zcela soustředila, ale pořád jsem si uvědomovala, že ho držím v ruce. Nicméně spojení se skutečným světem se ztrácelo. Zbyl jenom kámen. Orsya - myšlenka byla vyslána - pokoušela jsem se ji použít stejně jako sokolník používá svého opeřence, uvolnila jsem mysl a zeptala se na naši mateřskou loď a na ty, kdo se na ní nacházejí.

Jenomže jsem ten průzkum nemohla dokončit. Stejně, jako když si zacpete uši a neslyšíte hlasy nebo je vnímáte jenom jako mumlání, tak můj talent narazil na bariéru, která ho vrátila zpátky ke mně. Návrat té energie jsem pocítila jako bodnutí dýkou. I když jsem slyšela, že se to občas při velikém napětí stává, sama jsem to dosud nezažila.
Rychle jsem přerušila hledání.
Přesto se ale na povrchu mého amuletu pohyboval vír. Jako by se tam zobrazovala hlava. A já náhle věděla, že to není odpověď na mou výzvu!
Dvě temné oční jamky, nos, ústa stažená ve šklebu, jaký měl muž, co zahynul v bitvě. Jenomže tohle nebyl válečník - alespoň ne z žádného národa, který jsem znala. Otevřená ústa byla náhle klidná, rty už neodkrývaly zuby úplně. Zatímco se slepé důlky, které označovaly oči, plnily, rysy nabývaly stále více běžné formy. Dívala jsem se na obličej, který už nebyl tváří mrtvého, ale živého člověka. Na místě jamek v lebce teď byla zavřená víčka a ta se pomalu otvírala. A pak už jsem se upřeně dívala do očí, které se zdály stejně velké a chápající jako moje.
Byla to žena. To jsem věděla s naprostou jistotou. Neviděla jsem nad obočím žádné vlasy, nic než tu samotnou skutečnost. Teď se rty znovu pohnuly, ale ne aby začaly hovořit. Usmály se a zdálo se, že jsou skutečně potěšené.
Gunnora? Na prchavý okamžik mě to napadlo. Potom to zase pominulo. Ne, nebyla to Milosrdná - ale bylo to zosobnění Moci, jíž vládla celému mému rodu, když ve své svatyni držela žezlo bohyně úrody.
Pocítila jsem uspokojení z toho, co jsem viděla. Rybář by se asi takhle díval na plnou síť. Byla jsem však stále neklidnější a snažila jsem se zakrýt amulet druhou rukou. Jenomže jsem zjistila, že už vůbec neovládám vlastní tělo.
Přestože tam, kde jsem se krčila, byla stále větší tma, kolem mne se rozlévalo světlo - teplé sluneční zlato. Teplo se mi šířilo z amuletu do celého těla. Uvědomovala jsem si to, ale na tom nezáleželo. Byla jsem ve střehu. Čekala jsem, jak asi čeká posel nějakého lorda na válečném poli - netrpělivě, aby už byl vyslán s rozkazy k zahájení nějakých významných manévrů.
Potom -
Světlo z očí zmizelo - plameny svíčky někdo sfoukl - já to ale nebyla. Ten obličej se znovu proměnil v lebku - smrt ze života. Teď už jsem držela jenom kámen. Přesto z něj vyzařovalo teplo. Cosi ve mně uvnitř se zostřilo a zjasnilo, přestože se ten obličej tak změnil.
Navzdory bouři a nebezpečí, že by mě mohly napadnout ty zbývající obludy, jsem opustila útočiště a stanula pod hustou clonou mraků. Déšť mi smáčel vlasy a potrhané šaty mi přilepil k tělu. Sklonila jsem se a sebrala tu pružnou kovovou tyč, kterou jsem předtím našla. Alespoň do té míry mně mysl poslouchala. V tom ostatním jsem byla jenom figurkou posouvanou po šachovnici.
Uklouzla jsem. Půda mezi kameny byla velmi kluzká, ale protože jsem si nohy ovázala látkou, mohla jsem se pohybovat. I když jsem předpokládala, že upoutám pozornost létajících bestií a stanu se jejich terčem, neslyšela jsem žádný křik, neviděla nic než pozůstatky těla toho raněného, kterého zabili jeho vlastní společníci.
Teď jsem došla až na nejvyšší místo ostrova. V té bouři byla taková tma, že jsem z okolí rozeznávala jen velmi málo. Byla jsem na tohle místo přivedena vůlí, které jsem nemohla nijak vzdorovat.
Amulet pořád zářil. Občas jsem se na něj podívala, chtěla jsem na něm najít nějakou změnu, ale nepodařilo se mi to. Poháněna tou cizí vůlí jsem se otočila. Dávala jsem si pozor, kam šlapu, a vydala se k jihu. Ostrov, na němž jsem stála, se táhl tím směrem a to byla cesta, po níž jsem musela jít.
A tak jsem se tedy vydala na cestu, přelézala hřebeny, brodila se říčkami mezi nimi tam, kde déšť vymlel koryta hluboká skoro až do půli lýtek. Pocit osamělosti na mé dolehl víc než kdykoli jindy za celé roky mého putování. Myslím, že mne ten pocit ovládl proto, že jsem se podřizovala rozkazům, které jsem nechápala. I když jsem šla pomalu a velmi opatrně, klopýtla jsem a upadla. Kdybych si tady zlomila nohu, byla by to jistá smrt.
Zvedla jsem se a šla dál. Dvakrát se cesta zúžila jen na hřebeny, které z obou stran omývalo moře. Zdálo se, že ostrovy, které jsem neviděla vcelku, jsou tady rozesety jako korálky volně navlečené na šňůrce.
Nevím, jak dlouho trvalo tohle putování naslepo. Za tmy se nedal podle ničeho určit čas. Tělo mě bolelo a teď už jsem měla závratě, jak jsem přecházela z jedné vyčnívající skály na druhou a pořád byla nucena jít dál. Tlak neustále vzrůstal. Nakonec jsem upadla a přelila se přes mě vlna. Rozkašlala jsem se, jak se mi voda dostala do nosu, a plivala slanou tekutinu. Pode mnou, v místě, kam jsem upadla, nebyla skála - naštěstí. Rukou jsem šátrala kolem a nahmatala něco jako písek. Popadla jsem dech a plazila se po břiše, dělala jsem, co jen šlo, abych se dostala z vln na hromadu písku; tam jsem zůstala ležet. S velkým úsilím jsem zdvihla ruku, která svírala amulet, k hlavě, neboť mě rozbolela. A obklopila mě tma, takže potom už jsem na nic nemyslela a nic necítila.
Spala jsem nebo jsem omdlela? Alespoň se mi nic nezdálo — nebo jsem si to nezapamatovala, když jsem se probrala. Vzbudilo mě teplo na téměř obnažených ramenou; vzepřela jsem se na rukách, abych se mohla zdvihnout.
Mraky a déšť byly tytam. Na obloze stálo slunce a horko sálalo, že jsem měla pocit, že ležím v ohni. Otočila jsem se, abych se porozhlédla.
Přede mnou se rozprostíralo moře; z něj vyčnívaly útesy. Když jsem je viděla, žasla jsem, že jsem po nich tak poslepu přešla. Kdybych byla zcela při smyslech, určitě bych se takovou cestou nikdy nevydala. Ostrov, na němž jsem pouť zahájila, byl daleko na horizontu.
Potom jsem se rozvzpomněla a podívala se na oblohu. Nikde na dohled nebylo nic okřídleného. Ale cítila jsem se velice ohrožena. Tak jsem se jako dítě odplazila ke kamenné stěně. Tyčila se vysoko; jako hrozivá bariéra, která má zabránit komukoli v úniku. Stěna se táhla na západ. Dál už kolem ní nečněly žádné útesy a moře omývalo přímo úpatí stěny.
Podívala jsem se na východ a pochopila, že jsem na té části hlavní pevniny, která zaobleným mysem vybíhala do moře.
Žaludek jsem měla v křečích, ruce se mi třásly, pravá upustila amulet, takže se mi znovu volně pohupoval na hrudi.
Jakousi náhodou, nemohu si vzpomenout, že bych o něco takového usilovala, jsem pořád držela tyč, kterou jsem našla v první skrýši.

V tu chvíli jsem se ze všeho nejdřív potřebovala najíst. Nedaleko mne svítily na skále kaluže, nepochybně se tam vytvořily při posledním přílivu. Doplazila jsem se k té nejbližší. Plácala se v ní nějaká ryba, kterou tam určitě vyhodilo moře.
Minulost mě naučila mnoha věcem. Člověk nikdy nemá pohrdat ničím, co by mohlo sloužit jako potrava. Jen chvíli jsem se zdráhala pozřít to syrové. Chvíli mi trvalo, než jsem uvězněnou rybu chytila a zabila ji špičatým kamenem. Tímtéž kamenem jsem oškrábala šupiny. Snědla jsem všechno do posledního kousku.
V místě, kde jsem stála, spadal útes příkře a já neměla ani v nejmenším chuť jít na západ, kde se zdvíhal přímo z vody. Ale na východě ležela tmavě šedá písčitá pláž a útes byl místy přerušen. Dosud nejistá na hadry obalených nohách - tahle provizorní ochrana už byla téměř celá prochozená - jsem se vydala pláží. Došla jsem do velmi pustého světa. Kromě několika mořských živočichů, lapených do kaluží, jsem cestou nenarazila na žádnou stopu.
Štěstí mi přálo - nebo snad to, co mě nutilo jít dál na bolavých nohách plných modřin na mě z jakýchsi důvodů dohlíželo - protože jsem skutečně došla až k místu, kde v útesu zela mezera. Tou mezerou stékal do moře miniaturní kaskádou proud vody. Nabrala jsem tekutinu do obou dlaní a zhluboka se napila. Zdálo se mi, že ten proud vymlel cestu, po níž vydat se do vnitrozemí bude nejlepší.
Zpočátku bylo vskutku nesnadné šplhat vzhůru a tu a tam jsem si musela odpočinout, voda tekla přes mne, celá jsem se třásla námahou. Po obou stranách se tyčily útesy, takže jsem ani neviděla, kam jdu. Strach z těch okřídlených oblud mě nutil jít dál a doufat, že v horních částech stěn najdu nějaký úkryt.
Konečně se skály začaly rozestupovat a po obou březích potoka jsem mohla kráčet pohodlně. Potom jsem uviděla první rostliny od doby, co jsme odpluli z Varnu. Některé skály pokrývala jakási nazelenalá síť, kterou vlhčila vodní tříšť z potoka. Nebyl to mech, spíš to připomínalo síťoví, takové, jaké si souká pavouk. Když jsem zkusila jeden výhonek uchopit, zjistila jsem, že je pořádně zakořeněný. Jak jsem šla dál, byly sítě větší a hustší. Potom z šedé půdy pobřeží vyrašily světlé, žlutozelené stonky, kolem nich vyrůstaly dlouhé úzké listy přilehlé k zemi a uprostřed růžice čněl do výšky stvol. Každý stvol byl ukončen kulatou, odporně zapáchající hrudkou. Na těch hrudkách byl sem tam přilepený hmyz, někteří jedinci se ještě urputně pokoušeli vymanit.
Přešplhala jsem poslední stěnu útesů a ocitla se na kraji širokého pruhu zvlněné otevřené krajiny. Stejně jako v údolí Varnu ani tady nebyly stromy. Místy vyrůstaly shluky rostlin, splétaly stonky dohromady a vytvářely tak neproniknutelný porost. Některé takové skupinky byly velmi rozsáhlé. Listy měly tmavou barvu. I když se vzduch ani nehnul, pořád se chvěly.
Šla jsem dál podél proudu, protože země tam byla otevřená, a vybírala si tu nejsnazší cestu. I ve vodě byly patrné známky života. Převrátila jsem kameny a pod nimi jsem našla jakoby obrněné živočichy, které jsem viděla prodávat na severských rybích trzích, kde mě prodavači přesvědčovali o tom, že je to vynikající pochoutka. Jenomže já je neměla v čem udusit, tak, jak se obvykle servírovali. Znovu jsem jedla syrové maso, nutila se polykat sousta. Neviděla jsem žádné byliny, které rostly na březích potoků v zemích, kde jsem byla doma.
Jak jsem se tak potácela, spatřila jsem hada, jehož červenožluté šupiny na sebe ihned upozornily. Stála jsem naprosto klidně, potom jsem tyčí udeřila o zem. Had ucítil vibraci a rychle se odplazil, jako to dělají všichni hadi, nejsou-li zahnáni do kouta. Ale byl to další znak toho, že země, do které přicházím, není pro cestovatele zrovna přívětivá.
Slunce už stálo na obloze nízko a já si pořád nemohla najít místo, kde bych se utábořila. Tak jsem si sedla k potoku, abych si převázala nohy a pokusila se vymyslet, co dál. Pořád jsem měla pocit, možná teď ještě úpornější, že musím jít dál, že mě čeká něco, čemu se musím postavit čelem.
Tou dobou jsem se už vzdala, už jsem si nemyslela, že se mi někdy podaří to kouzlo prolomit. Všichni jsme věděli o geas a o tom, co taková kouzla mohou udělat s nevyvolenými, které tohle prokletí postihlo. Bylo to skutečně geas? Jestli ano, kdo ho na mě uvalil a proč? Věřila jsem jenom tomu, že mi nepřál nic dobrého. V tu chvíli jsem velmi toužila po společnosti lady Jaelithe, protože možná ona jediná v celém tomhle světě dokáže určit, co mě postihlo, a tak mi pomoci v boji, který mě dozajista čeká.

Kapitola 14

Nelíbilo se mi, že jsem si připadala tak úplně nekrytá. Nejbližší porost byl tak propletený, větvičky podobné vinné révě tak navzájem prorostlé, že jsem věděla, že tam žádné útočiště nenajdu. A nikde na dohled jsem neviděla místo tak příhodné jako skály, které mi poskytly úkryt den předtím. Nakonec jsem se rozhodla jít ještě dál. Obloha nade mnou byla jasná a spočítala jsem, že bude úplněk. Půda pod nohama byla slibně rovná; a řídila jsem se podle potoka.
Šla jsem pomalu. Nechtěla jsem nic víc než si sednout a odpočinout na kousku písečné půdy, jejíž ostrůvky byly rozesety po celém údolí. Přesto jsem šla dál, dokud jsem mohla klást nohu před nohu, potom jsem si musela sednout na břeh potoka. Pořádně jsem se z něj napila, abych uhasila žízeň. Slyšela jsem mnohé pověsti o pustých krajích Arvonu - částečně jsem je i viděla, když jsem se vydala do Gunnořiny svatyně.
Podkladem té země byla hlína tvrdá jako kámen s nánosy písku na tajuplné, horkem mučené podivné vegetaci nebo na jejích zbytcích, které se po doteku rozpadly na prach. Tohle byla jiná země, ale nemohla jsem se ubránit srovnávání téhle krajiny s tou, která je teď tak daleko za mořem.
Přes veškerou snahu mi hlava klesla a oči se zavřely. V jisté chvíli spánek zvítězil a já podlehla a zřejmě upadla na písčinu.
V temnotě spánku jsem zaslechla zvuk - byl to slabounký nářek, a vyjadřoval celý veliký smutek této země. Myslela jsem si, že se mi to jenom zdá, ale když jsem se probrala, celá zmatená, protože jsem si nemohla uvědomit, kde jsem, ten nářek zněl pořád.
Noční vítr vál z jihu a to on přinášel to lkaní. Měsíc už vyšel, ale jeho světlo nebylo konejšivé. Když jsem se kalnýma

očima rozhlédla, měla jsem pocit, že zcela jasně vidím podivné a znepokojivé stíny porostů na zemi. Něco okřídleného klopýtlo nedaleko mě. Okamžitě jsem byla ve střehu a v duchu si už malovala podobiznu jedné z těch oblud. Ale pokud to byla ona, nezaútočila. Spíš dopadla na zem po loveckém útoku a cvaknutí drápků přerušilo kvílení kořisti, která mi (dříve, než se lovec znovu vznesl) připadala jen jako tmavá skvrna, sevřená paťáty.
Potom jsem slyšela zachrastění shora proti proudu. Byla tam kupa kamenů tak těsně do sebe zapadajících (a nikde jinde taková nebyla), že by člověk skoro uvěřil, že je to zbytek nějaké zbořeniny tak staré, že už z ní zbyly jenom tyhle trosky. Na místě, které se zdálo středem té hromady, něco přicházelo k vědomí. Nejistě jsem vstala, ale raději jsem se nepohnula ani o krok.
Mezi mne a tu hromadu kamení ve světle měsíce na zem nepadal žádný stín. To stvoření, které vstávalo z hromady, bylo v mých očích veliké a pořád rostlo. Když sklouzlo po kamenech dolů, vzpřímilo se!
Podle tvaru tmavého těla to byl humanoid. Kráčel na dvou zadních nohách, horní končetiny se mu volně pohupovaly podél těla. Potom poodešel od hromady kamení do měsíčního světla. Tam se zastavil, nahrbil se, hlavu sklonil dopředu, zdálo se, že nespočívala na krátkém krku, ale spíš na ramenou. Neměl příliš masivní tělo, spíš hodně hubené, horní i dolní končetiny byly vlastně jenom kosti obalené kůží, trup ale měl vydulý a kulatý, jako by spolkl celou skálu, podobnou té, co mu sloužila za přístřeší.
To stvoření byla žena. Asi na sobě měla kdysi šaty, protože kolem pásku přes veliké břicho jí ještě visely páchnoucí cáry. Dlouhé vlasy měla zcuchané a v chuchvalcích jí splývaly kolem obličeje a ramen. Vlastně jimi měla zakrytý i obličej, takže jsem jí neviděla do tváře.
Potom zvrátila hlavu a otevřela ústa, aby z nich vyloudila zavytí jako hladové zvíře. Stejně jako na nohou a rukách, i na obličeji jí kůže těsně obepínala kosti; rty měla tak stažené, že obnažovaly zuby, i když ústa po tom žalostném výkřiku zavřela.
Sevřela jsem tyč pevněji, když se pohnula o krok ke mně. V tu chvíli jsem nedokázala ani zaútočit ani ustoupit. Ale věděla jsem, že mě spatřila. Pohnula pažemi. Na prstech měla dlouhé nehty, některé polámané, přistoupila ke mně a napřáhla ty prsty, jako by mi chtěla rozpárat hrdlo.
Skočila jsem a ťala tyčí. Trefila jsem se jí do jedné ruky; ta jí bezvládně klesla. Tentokrát nezavyla, spíš řekla nějaká slova, kterým jsem nerozuměla. Potom se zastavila a pomalu se sunula stranou.
Otočila jsem se také, abych zůstala čelem k ní. Bylo jasné, že i když jsem ji zranila, nehodlala ten boj vzdát. Právě proto se takhle chovala - hrála lovce a já měla být kořistí. Od doby, co jsem odjela z Estcarpu, jsem viděla mnohé lovce, v moři i ve vzduchu. Podle standardu severní země byly všechny druhy obou podivné. Ale tahle postava nebyla jen zvláštní, byla horší, protože napodobovala můj vlastní živočišný druh a přesto byla tak odporná, že jsem si nedokázala představit žádnou lidskou ženu, která by mohla takhle vypadat.
Vrčela. Všimla jsem si, že ještě víc nahrbila ramena, a byla jsem si jistá, že se chystá znova zaútočit. Tentokrát jsem jí vyšla vstříc a znovu se tyč mihla se zasvištěním vzduchem. Zasadila jsem jí druhou ránu. Zasáhla ji do ramene. Vykřikla a pokusila se zdvihnout zraněnou paži, prsty druhé ruky chňapala ve vzduchu, jako by na mě chtěla dosáhnout, ale špatně odhadla vzdálenost mezi námi. Znovu jsem zdvihla tyč -
Tentokrát napůl ustoupila do stínu. Když jsem odhodlaně postoupila o krok k ní, stáhla se a ustupovala k hromadě kamení, z níž vyšla. Zakopla o kámen a upadla.
Kývala hlavou ze strany na stranu. Drápala se po kamenech, pokoušela se stoupnout si, ale nedařilo se jí to. Potom si sedla a znehybněla. Hlavu zvrátila, takže obličej zdvižený k nebi byl zcela obnažený. Zahlédla jsem na jejích vyhublých tvářích stopy po slzách. Podepřela se ramenem o hromadu kamení a vztáhla do vzduchu neporaněnou ruku; nebylo to výhružné gesto jako předtím, spíš jakoby úpěnlivá prosba o milosrdenství nebo o pomoc. Dlouho jsme se na sebe dívaly. Potom sklouzla na kamení a zůstala bezvládně ležet.
Začala dýchat nepravidelně a rukou si přitiskla jedno své ploché ňadro k vyhublé hrudi. Dvakrát trochu pozdvihla hlavu, upřela na mě vpadlé oči a pokaždé se její rty pohybovaly, připadalo mi, že určitě říká nějaká slova.
Hlava s nečesanými vlasy jí klesla, pak se jí hrudník pozvedl jednou, dvakrát a konečně zůstala úplně bez pohybu. Čekala jsem, ale už se nepohnula. Potom jsem se odvážila přistoupit k ní o trochu blíž. Už předtím jsem si uvědomovala zápach, ale teď mi připadal stokrát výraznější a nedokázala jsem se přimět k tomu, abych se dotkla nehybného těla. Byla zřejmě mrtvá. Byla jsem tak blízko, zvedal se mi z toho zápachu žaludek a chtělo se mi zvracet.
Obešla jsem tu hromadu kamení, z níž ta karikatura ženy vystoupila. Zela v ní temná díra jako ústí studně. Když jsem k díře přistoupila ze strany té ležící mrtvoly, byl pach ještě horší. Ale spatřila jsem něco, co mě přitahovalo.
Mezi dvěma nebo třemi kameny na téhle straně hromady prosvítal nejasný pruh světla, ale nebylo to světlo měsíční. Jeho zdroj musel být uvnitř té hromady. Sotva se dalo věřit, že by ta mrtvá měla nějaký zdroj světla či oheň. Věděla jsem jenom, že je to poklad, pro který stojí za to riskovat vpád do jakéhokoli brlohu, kde je ukryt.
Tak jsem velmi opatrně vyšplhala na hromadu kamení a ocitla se u vchodu. Zápach byl ještě příšernější. Když jsem se podívala dolů, viděla jsem zář. Sklonila jsem se k otvoru. Nářek, který přinesl noční vítr, byl slyšet pořád, ale chvílemi utichal. Právě v jedné takové chvíli ticha jsem vstoupila do brlohu a opatrně naslouchala, jestli neuslyším nějaký zvuk, který by napovídal, že tam je ještě někdo další.
Kameny byly tak nahrubo do sebe naskládané (a přesto se pod mou vahou ani nepohnuly), že jsem šla jakoby po žebříku. Sestoupila jsem šachtou a vešla do jakési místnosti. Podle pravidelných stěn a spojů zřetelně viditelných mezi jednotlivými kvádry jsem poznala, že je to skutečně místnost. Byl to dozajista zbytek nějaké zříceniny, která sloužila jako kryt nebo příbytek. Světlo dál poutalo moji pozornost. Na podlaze stál válec, částečně skleněný - sklem pronikalo to světlo - a částečně kovový.
Válec byl umístěn nedaleko hromady spletené ze silných větví porostu a svazků síťoví, jímž byly porostlé skály, které jsem za dne viděla. V tom páchnoucím hnízdě leželo něco zakrnělého. Podívala jsem se na to jenom jednou a potom

jsem se otočila a spěchala ven. Ať už ta lovkyně byla v minulosti kdokoli, v tomhle brlohu nebydlela sama - to, co jsem viděla na zemi, byly ostatky dítěte!
Ve spěchu jsem popadla válec - lampu a znovu vyšla do noci. Byla jsem zmatená. Nemohla jsem uvěřit, že by matka mohla žít jako zvíře - co ji i s dítětem přivedlo do téhle díry? K jakým lidem náležela?
Venku jsem postavila lampu na zem a zjistila, že stisknutím jednoho tlačítka na spodní části se dá rozsvítit a zhasnout. Nechala jsem lampu zhasnutou a odložila tyč. Snažila jsem se splnit úkol, který jsem nemohla nevykonat.
I když se celé moje tělo zdráhalo, přinutila jsem se vytáhnout mrtvolu té ženy k otvoru. Protože jsem neměla žádný provaz, abych ji mohla spustit, nezbylo mi nic jiného, než ji přes okraj přehodit. Dopadla na podlahu té prastaré komory. Potom jsem rychle sbírala kameny, abych otvor zakryla. Plakala jsem lítostí. Sotva jsem uložila poslední kámen, který úplně uzavřel hrobku, vzala jsem do ruky Gunnořin amulet. Nevycházela z něj žádná záře, ale jako vždycky byl teplý. Mávla jsem jím nad hromadou kamení.
„Nechť to, co patří zemi, se do země vrátí.“ Vzpomněla jsem si na slova, která jsem kdysi slyšela. Nikdy jsem tato slova nevyslovila za nikoho, s kým jsem byla ve styku. Protože ačkoli jsem měla své chráněnce, nikdy jsem nebyla vítána srdcem těch, u nichž jsem žila. Proč mě ta bezútěšná smrt stvoření, které už nebylo člověkem, tak očarovala, že jsem tohle musela udělat?
„Ať se vnitřní jiskra, jež je životem, vrátí k TOMU, KDO JI SESLAL. Nechť ta, která tu odpočívá, již není rušena a nechť TA, KTERÁ HLÍDÁ všechny ženy, pustí i tuhle do Domu míru poslední branou ze všech!“
Amulet v mé ruce zazářil, modré světlo jako by proniklo trhlinami mezi kameny, které jsem navršila, jako déšť, který dodá sílu semeni. Potom to, co pocházelo z Gunnořina kamene, zmizelo a já stála ve světle jitřenky vedle hromady kamení sama.
Ta hromada už nebyla jediným důkazem, že tam kdysi bylo něco víc než neúrodná půda.
Jak se obloha rozjasňovala a já dohlédla pořád dál, objevovala jsem další hromady lomového kamene na celé planině kolem řeky. Už to byly jenom kameny; celá léta zdeformovala stavbu natolik, že nebylo možné odhadnout původní účel.
Už jsem neměla chuť hledat zbytky života, protože jsem si byla jistá, že ta, kterou jsem našla, byla sama, vyhladovělá a beze vší naděje. Dostala se sem jako já, při nějaké katastrofě na moři, zůstala sama úplně bez prostředků na přežití a sebemenší naděje na to, že se odtud dostane? Mohla by dokonce být i z některé z těch opuštěných lodí, které jsme našli? Nedalo se na to odpovědět.
Znovu jsem lovila v říčce, připravila si skrovné jídlo z živočichů, co se plazili po skále omývané vodou. Proč ta mrtvá hladověla, když měla po ruce tohle? Jedině že by se nedokázala tímhle živit.
Znovu se ve mně probudilo nutkání pokračovat v cestě. Pořád jsem se ještě nevzdala. To, že jsem se setkala s obětí tohoto místa, ve mně možná uvolnilo geas, které na mě padly. Vzala jsem do dlaní amulet a poprvé se odvážila udělat to, před čím mě Jaelithe varovala - vyslala jsem myšlenkové volání ve snaze najít plavidlo, kterým jsem se sem dostala. Pokud pokračovalo ve stejném kursu, jako když jsem ho viděla naposledy, musí už být u břehu - možná tam už nějakou dobu kotví - doplulo tam dříve, než já sama prošla svou velmi nebezpečnou cestu.
Tak lehkomyslně hledala má mysl jakýkoli náznak toho, že z té lodi někdo přežil a je v dosahu mé vyslané myšlenky. A našla jsem -
Ne! To nebyl nikdo z těch, které jsem znala jako lidské bytosti. Tohle byla Moc takového druhu, který jsem nedokázala pojmenovat. A nepřicházela ze země za mnou, ale z jakéhosi zdroje na jihu, kde jsem teď stála ve vycházejícím slunci.
Okamžitě jsem se stáhla a pokusila se připravit na obranu; čekala jsem útok. Nic nepřicházelo. Bylo to skoro, jako by ten zdroj spal nebo byl tak zabrán do nějaké vlastní práce, že si mého dotyku nevšiml. Pořád jsem nedokázala pochopit, že to vychází z něčeho, co má mě známou formu života. Ale přes všechna svá putování - co vlastně o tomhle světě vím? Dokonce ani Sulcarové neprovozovali své obchody tak daleko na jihu - a když nějaká loď nedopatřením doplula moc daleko, už se nevrátila, aby přivezla zprávy z těch míst. Jenom kapitán Harwic viděl neplodné ostrovy, a ten s Kluzákem raději dlouho neotálel.
Myslela jsem na Laqit, posledního bájného strážce víry Starých. Všechny útržky velmi starých pověstí, které jsem kdy slyšela, nikdy nehovořily o Laqitově přirozenosti. Měla jsem chuť použít amulet, pokusit se znovu na něj vyvolat ten obličej, který jsem předtím viděla. Ten měl vskutku lidské rysy. Ale byly i bytosti, o kterých jsem jen slyšela, s kouzelnou mocí, co na sebe mohly brát libovolnou podobu a v ní se ukázat těm, jež chtěly oklamat; ovšem, byla i taková stvoření, která bojovala ve zvířecí i lidské podobě. Zvířecí podobu na sebe brala jen tehdy, když byla ohrožena. A jakou hrozbu jsem představovala pro kohokoli já, se svými polovičními dary, z nichž jeden vždycky přinášel pohromu?
Jedna věc však provokovala moji lehkomyslnou všetečnost. Teď na mě plnou silou zaútočilo nutkání, které mě vždycky popouzelo cestovat. Ať už jsem chtěla nebo ne, kráčela jsem mezi těmi hromadami kamení a nemířila na jih, ale odbočila na západ, západněji než předchozí den.
Odvádělo mě to od potoka, na kterém jsem byla závislá - byl pro mě zdrojem jídla i vody a byl i mým průvodcem, kterého jsem nemohla ztratit. Silou mocí jsem se snažila kráčet dál podél něj, ale cítila jsem jenom stále větší tlak, abych jej nechala za zády.
Nemohla jsem si do ničeho vzít s sebou vodu. Co se jídla týkalo - země přede mnou nebyla zrovna příslibem úspěšného lovu. Nesla jsem s sebou to neobvyklé světlo, které jsem našla v doupěti mrtvé ženy. Zavěsila jsem si ho na záda na šňůru, kterou jsem si spletla ze síťoví porůstajícího skály. Do zad mi svítilo slunce. Netrvalo dlouho a příjemné teplo se stalo neúnosným žárem. Paprsky mi dopadaly na kůži dírami v oblečení a pálily ještě víc než kdysi na polích při žních. Ale kromě těch strašidelně vyhlížejících porostů s propletenými větvemi několika keřů nikde nebylo místo, které by poskytovalo jakoukoli úlevu před sluncem.

Chtě nechtě jsem nechala potok za zády a vydala se po temné cestě na západ. Byla pokračováním útesové stěny, a na ní jsem konečně zachytila jemný dotek živé síly. Ještě krok a najednou to bylo jakoby součástí půdy přímo přede mnou, rozepjalo to křídla a vzneslo se to do výšky, ale ne výš, než jsem dosáhla tyčí, a pronikavě to křičelo. Skoro jsem zakopla o vlastní nohu. Ten živočich byl určitě jeden z těch druhů ptáků, který v sobě neměl nic z těch okřídlených oblud. A ani moc dlouho ve vzduchu nevydržel; možná nebyl zvyklý na dlouhé lety nebo plachtěni ve výšce, takže si zase dřepl na zem o kousek dál. Za chviličku zmizel. Jeho peří mělo ochranné zbarvení, bylo stejně šedé jako zem, dokonce mělo i skvrny a čáry, podobné jako byly na skutečné zemi. Ale když už jsem ho viděla a moje mysl zaznamenala jiskru života, rychlým mávnutím tyče se mi tenhle dar přírody podařilo získat. Připravit si ho k jídlu bylo mnohem těžším úkolem a protože jsem opět neměla možnost si ho uvařit, znovu jsem jedla kořist syrovou.
Když už jsem jednou ulovila tenhle projev života, byla jsem si jistá, že se mi to podaří i příště. Šla jsem dál, vlečena tím neviditelným provazem, ale ulevilo se mi, neboť jsem si uvědomila, že mě nečeká osud naprostého vyhladovění jako to ubohé stvoření na břehu řeky.
Narazila jsem na vodu ve chvíli, kdy jsem zabíjela toho ptáka. Vlastně se stal mojí kořistí proto, že se plně soustředil na utišení žízně. Odhrnula jsem půdu kolem těch odporných rostlin, které na sebe lepily hmyz, a obnažila tak velkou děrovanou cibuli se slizovitou kapalinou. Velmi opatrně jsem sáhla na tu vlhkost prstem a přičichla k němu. Nepáchlo to. Olízla jsem kapičku. Chutnalo to ostře a kysele, ale utišilo to žízeň. Rychle jsem vytáhla celou cibuli z půdy a vyhloubila do ní díru. Začala z ní prýštit tekutina a já ji co nejrychleji polykala.
Když jsem učinila zadost potřebám, těla, putovala jsem dál - i když moje neochota vzrůstala. Nevzpírala jsem se. Možná byl velmi dobrý důvod pro to, abych si uchovala svou Moc pro nějaké budoucí střetnutí. Věděla jsem velmi dobře, jak oslabená zůstanu pokaždé, když talent použiji do krajnosti. Nikde tu nerostly byliny ani nic podobného, co jasnovidec po výkonu nutně potřebuje.
Ať už mě k chůzi přimělo cokoli, bylo to tak laskavé a natolik to o mě pečovalo, že mi to dovolilo odpočinout si a zvolit si vlastní tempo chůze. Bylo pozdní odpoledne, slunce stálo v úrovni obličeje a očí, když jsem ušla posledních pár kroků a klesla na kolena do stínu vysokého výstupku ze směsi ostře pálené hlíny a kamene. Posadila jsem se a chvíli prudce oddechovala. Rozhlížela jsem se, ale nic jsem neviděla. Pocítila jsem uspokojení, že si smím alespoň takhle ulevit od palčivého vedra, kterému jsem byla celý den vystavena.
Nevím přesně, kdy se můj slepý pohled změnil ve vidoucí. Leželo tam cosi zahnutého - kost, která vyčnívala z boku toho kopečka. Kousek za ní byly další, některé napůl pohřbené, jiné ležely poházené po povrchu. O kousek dál se válela lebka, prázdnými očními jamkami otočená k pustině, kterou jsem putovala. Nebyly to pozůstatky jenom jednoho těla. Po čtyřech jsem se plazila pískem, abych si ten kopeček mohla prohlédnout i z druhé strany.
Byl tam další takový písečný výchoz a za ním další, co dosahoval až k útesu, který se už zase tyčil přede mnou. Kolem byla spousta kostí, některé ležely i na sobě. Byly tam i celé kostry, do poslední kůstky kompletní, a na jiných místech byly kosti jakoby nedbale poházené.
Moji pozornost však neupoutaly tyhle pozůstatky, ale to, co svítilo mezi nimi, kolem nich a pod nimi. Viděla jsem třpyt kovu, zářivý odraz drahokamů a cáry látek, ztrouchnivělé a vyrudlé prudkým sluncem.
Neměla jsem stejný pocit, jako když jsem pohřbívala to tělo u potoka. Tyhle pozůstatky byly velmi staré, neměly už žádné svaly, takže jsem se ani necítila nijak s nimi spřízněná. Takže jsem se teď odvážila udělat to, co by udělali mnozí lidé. Rozhlížela jsem se a procházela mezi těmito už dávno mrtvými.
Sulcarové hluboce věří - a možná i bojovníci jiných ras - že vzít zbraň, kterou drží mrtvý, znamená vstoupit do vnitřního světa toho, kdo naposledy třímal tento meč, nůž nebo kopí.
Kdyby mě teď viděl kdokoli z těch, s nimiž jsem plula na lodi, považoval by mé jednání za něco nečistého a jeho podezření, že mám v sobě krev Temnoty, by se zdvojnásobilo.
Když jsem se dopotácela do stínu jedné z těch kamenných a hliněných mohyl, měla jsem tři nože, které ani trochu nezrezavěly, meč s jílcem posázeným drahokamy a vrhací nůž, lehkou a smrtící zbraň v pochvě s řemínky.
Když jsem tak hledala, co by se mi hodilo, uvědomila jsem si, že toto není žádné bitevní pole. Meče nebyly taseny, nože tkvěly za ztrouchnivělými pásky. Bylo divné, že kov vůbec nezrezivěl, ale z oblečení, pásků a bot zůstaly jen křehké zbytky.
Na samotných kostrách jsem neviděla ani stopy po zranění. Žádná lebka nebyla poškozená. Nebyly vidět důlky po šipkách nebo šípy mezi žebry, které by jasně dokazovaly, že byly vystřeleny do živého těla. A také jsem nevěřila, že by všichni ti mrtví byli zabiti najednou. Vypadalo to, že se na tomhle místě masakru sešlo s odstupem několika let více skupin, a všichni tady skonali; zůstali na místě, kam dopadli. Ani ta těla nikdo neoloupil. Nejenže podél kostí ležely nepoužité zbraně, ale viděla jsem i náramky, náhrdelníky a podobné věci, všechny u původních majitelů.
Byl jen jeden způsob, jak tuhle záhadu rozluštit a možná se i dovědět, jak se vyhnout podobnému osudu. Ale pořád jsem ho nechtěla použít. Seděla jsem u mohyly, když slunce zapadalo za útesy na západě a veliké praporce, které po sobě zanechávalo, začaly blednout. Byla bych po tom, co jsem zamýšlela, ještě více ovládána tím nutkáním, které mě dovedlo až sem? Stálo to za nebezpečí, které jsem dokázala jenom odhadnout, a byla jsem vůbec schopná mu porozumět?
Gunnořin amulet v mé ruce zase hřál. Položila jsem dlaň na koleno a zakryla kámen. Pak jsem se natáhla po prvním noži, který jsem sebrala. Měl nejdelší ostří. Rukojeť byla z rohu jakéhosi zvířete, a byly v ní hluboké zářezy.
Položila jsem nůž přes Gunnořin kámen, zavřela oči a mysl otevřela rychle, abych znovu neucouvla.

Kapitola 15

Nesklouzla jsem do tmy, spíš to bylo, jako bych stála na výšině a dívala se do jezera šedé mlhy. Tu a tam z ní vyčnívaly

skály - takže to zase mohly být skalní ostrůvky trčící z jednotvárného, vzdutého moře.
V mlze byl patrný pohyb - cítila jsem nápor strachu, toho utlumeného strachu, který nutí k neklidnému přecházení sem a tam. Panoval nad všemi, kteří se tak pohybovali a bránil jim pochopit, kdo jsou a jak se tam dostali.
Byla to společnost, která se ocitla v pasti a jen chabě se pokoušela vymanit. A já byla jednou z nich, jenomže nějakou náhodou se mi podařilo prolomit hranice a vylezla jsem z té přesycené a věznící mlhy.
Kdo jsem? Nedokázala jsem si vzpomenout, paměť mi vypověděla poslušnost. Loď, moře a potom ten průlom, odtržení od normálního světa. Potom jsme všichni na palubě dostali příkaz - že máme zamířit do -
Přístavu!
Ano, ale když jsme přistáli, ještě více jsme se zamotali do sítí neznámého rybáře. Vyšli jsme na břeh společně, přiměla nás nutnost poslechnout to volání. Jenomže ve mně se něco vzepřelo a pokoušelo se osvobodit. Opakovala jsem slova, která jsem se naučila - opanoval mě můj pocit jedinečnosti - nezapadla jsem do společné modlitby těch, mezi něž jsem se měla včlenit. Vybočila jsem z řady těsně předtím, než moji společníci začali stoupat po dlouhém schodišti, a probojovala si cestu - a byl to vskutku boj, protože jsem měla pocit, jako bych kráčela hustým bahnem, které mě mohlo každým okamžikem pohltit. Přesto jsem se odvrátila od těch schodů, po kterých se všichni ostatní vydali. Obličeje měli bezvýrazné, bez jediného mrknutí zírali před sebe, všechno to, co z nich dělalo mé přátele, jako by někdo vyždímal nebo utlumil do jakési neprobuditelné vnitřní letargie.
Prodírala jsem se mezi vyschlými vraky lodí vyvržených na břeh. Ale pořád mě uvnitř nahlodávalo to nutkání. Zacpala jsem si rukama uši, jako bych mohla neslyšet rozkaz, který budu nucena splnit, pokud jej dostanu. Jak jsem tak kličkovala mezi časem poničenými ostatky mořských ras, chtěla jsem uniknout z dosahu těch, kdo vládli tomuto přístavu ztracenců.
Potom jsem byla chvilku volná, ale pořád jsem v sobě cítila tlak, který mi napovídal, že nejsem vítězem já, ale ti, které jsem znala. Na cestě ze sebe sama ztráceli stále víc vlastní identitu. Jakkoli v nich ještě byla hodně silná, přece je v okamžiku opanovali - nezbylo z nich nic, jen prázdnota.
Prchala jsem tou prázdnotou, běžela po písku, který se mi zařezával do nohou, dokud jsem necítila bolest. Přesto jsem ani v tu chvíli nezastavila, ale potácela se dál, pryč od těch schodů, co vedly nahoru do nicoty.
Prošla jsem kolem lodí a ocitla se před útesy, které vypadaly jako stěny. Tam jsem se rukou opřela o skálu a lapala po dechu; od té chvíle, co jsem pocítila, že se blíží konec naší společnosti, ve mně neustále narůstal strach.
Strach ze mě udělal téměř nemyslící zvíře. S velikou námahou jsem klopýtala podél útesu. Potom jsem zakopla a padla do hluboké pukliny v podloží. Ani jsem nevstala, lezla jsem po čtyřech tou průrvou až na konec. Zdvihla jsem krvácející ruce, abych nahmatala kámen či výstupek, kterého bych se mohla zachytit a dostat se ven. Pořád jsem čekala ránu, útok, po němž bych se na rozkaz bezmyšlenkovitě vydala na pochod ke své vlastní smrti.
Vylezla jsem z průrvy a rozplácla se na římse, rozprostřené napravo i nalevo. Když jsem rukou přejela po horní části stěny, zjistila jsem, že je podivně hladká; nepocítila jsem jedinou nerovnost, na které bych mohla alespoň prstem spočinout. Tak jsem se otočila nalevo a znovu se rozběhla, pořád jsem utíkala dál od toho schodiště.
Nakonec se začal útes svažovat a s ním i římsa. Zase jsem se musela plazit, když jsem chtěla uniknout, protože pode mnou se převalovala mlha a já neviděla nic než víření.
Ve chvíli, kdy jsem se dostala až k hranici mlhy, která mě úplně pozřela, jsem si uvědomila, že už nejsem sama. V té mlze byl uvězněn zvuk - cosi jako kvílení nebo lapání po dechu, když je někdo úplně vysílen pláčem. Byly slyšet také poněkud sytější hlasy, volaly snad jména svých přátel nebo bohů. Bylo to volání, ale jaksi podivně němé.
Potom mi na mysl přišla jiná myšlenka, snad mě na ni přivedl strach. Všichni moji kamarádi byli zajati a odešli po schodišti do nicoty, ale co když ten, co je zajal, myslel na další den nebo hodinu - nebo rok - a bude určitou část kořisti držet v zajetí mlhy, aby mu sloužila později? Co když jsem neunikla a jenom si prodloužila tu hrůzu, z níž jsem domněle unikla? Nahlas jsem pozdravila a přála si, abych uviděla ty, které jsem slyšela. Možná by se mi podařilo zjistit víc o tom, do čeho jsme se omylem dostali.
Nikdo mi neodpověděl. Pořád ty hlasy křičely, sténaly a volaly o pomoc. Ten lomoz mě tak zasáhl, že jsem chtěla co nejrychleji prchnout. Otočila jsem se a hledala začátek té pukliny, kterou jsem sem vlezla. Ohromilo mě, že mlha zhoustla tak, že jsem nedokázala rozpoznat, kudy jsem přišla.
Narazila jsem na nějakou bariéru. Měla dostatečně drsný povrch, abych na ni mohla vylézt. To jsem také udělala a až po ramena jsem se vynořila z mlhy. V tu chvíli utichly všechny hlasy, které jsem předtím slyšela, a já byla sama. Mlha ležela všude kolem mne, ale viděla jsem další místa, kde mohly docela dobře být podobné kopečky.
Poprvé jsem uviděla i jiné lidi, kteří se z mlhy osvobodili. Na nedaleké vyvýšenině seděla žena a na kolenou chovala hlavu a ramena nějakého muže. Hlavu a rameno měl ovázané zkrvavenými obvazy. Držela ho pevně a kolébala ho dopředu a dozadu, jako se houpá milované dítě.
Zavolala jsem na ni. Ulevilo se mi a zalilo mě teplo, když jsem ty dva viděla, a pocítila jsem, že jsem poprvé setřásla alespoň částečně to nutkání, které mé hnalo stále kupředu. Zdvihla hlavu a já uviděla její obličej. Ta tvář se nepodobala ničemu, co jsem kdy spatřila. Jenom kolem velkých očí a rtů neměla tmavou kůži porostlou jemným chmýřím. To jí pokrývalo také paže a ruce a všechny neoděné části těla. Měla na sobě šaty z tenoučké látky, jakoby z nejjemnějších závojů, a byl to oděv velmi bohatý, i když teď notně potrhaný a ucouraný.
Dívala se na mě přes chomáče mlhy, které oddělovaly naše pahorky. Potom zavolala - byl to spíš trylek, neznělo to jako slova. Uvolnila si jednu ruku, kterou svírala raněného, a zamávala na mě.
Ano, ráda bych se k ní vydala, ale kdybych se znovu ponořila do mlhy, zase bych se ztratila a kdo ví, jestli bych ji vůbec našla. Musela to vycítit hned, jak se mi tyhle myšlenky začaly honit hlavou. Opatrně položila bezvládné mužovo tělo a stoupla si. Kolem pasu se jí něco zablýsklo; odmotávala to. Ukázalo se, že je to mnohem delší, než jsem si myslela. Zatřepala s tím, potom se sklonila a jeden konec si pevně přivázala kolem kotníku. Druhý konec hodila do

mlhy. Když ukázala na mě a na tu věc, byla jsem si jistá, že jsem její úmysl pochopila. Mohla jsem sestoupit a vydat se za tím opaskem. Mohlo mi to sice být osudné, ale já to chtěla udělat, abych mohla pokračovat tam, kam jsem měla namířeno, než mě přepadne hlad a žízeň nebo ten, co tady všechno ovládá. Bylo to hodně zbabělé, ale neměla jsem moc na vybranou.
Přesto nebylo nijak snadné sestoupit tak hluboko, že mě zase zcela pohltila ta mlha plná hluku. Snažila jsem se co nejobezřeleji udržovat správný směr. Zoufale jsem usilovala, abych se neodchýlila, i když jsem byla zmatená mlhou. Dvakrát jsem v ní spatřila nějakou potácející se postavu, ale moc dobře jsem věděla, že je lepší se s nikým raději nesetkat. Přede mnou se táhl stín a já šla pořád dál, dokud jsem nenarazila na jeden z těch kopečků. Dychtivě jsem natáhla ruce nad hlavu a tápala po tom pruhu látky. Děkovala jsem bohům, že jsem ho nahmatala. Potom už bylo snadné vyšplhat nahoru a stanout vedle té ženy a muže, o něhož pečovala. Oči, které měla v poměru k obličeji příliš velké, se na mě upíraly, když jsem se vynořila z mlhy. Potom se sklonila a škubla smyčkou látky, co mi sloužila jako vodítko.
Otočila se ke zraněnému muži a zase zatrylkovala. Byla jsem přesvědčená, že mě prosí, abych se na něj podívala, ale mohla jsem dělat skutečně jen málo. Na obvazech byla zaschlá krev. Zjevně patřil k jejímu rodu, protože i jemu tělo pokrývalo stejné chmýří; na jedné paži je měl slepené krví - na té straně, kde měl zraněné rameno.
Ona udělala gesto k útesu, z něhož jsem se sem dostala a který se vypínal v dálce jako temná skvrna. Pomýšlet na to, že bychom tam snad spolu mohly dopravit muže v bezvědomí, byla hloupost a určitě to pochopila, protože naznačila odmítnutí.
Na temeni našeho pahorku jsme měli hodně málo místa. Rozhlížela jsem se a všimla si dalších vyvýšených míst, která vypadala stejně jako tohle, ale ta mohla být stejně daleko jako to známé moře, po němž jsem putovala po většinu svého života. My dvě bychom možná - s velikou dávkou štěstí - mohly zkusit proniknout k některému z těch vyvýšených míst. Ale se zraněným a bezmocným mužem jsme na něco takového nemohly ani pomyslet. Asi si to uvědomila, protože sklonila hlavu, delší chmýří, jakoby vlasy, jí spadlo přes obličej a ona znovu začala kolébat toho muže a polohlasem zpívala cosi jako ukolébavku pro nemocné dítě.
Nemohla jsem od ní odejít. Nebyla ani z mého příbuzenstva ani mě k ničemu nenutila. A přesto jsem ji nemohla nechat na místě, kam určitě přijde smrt. Musí existovat způsob, jak se odtud dostat. Byla jsem pořádně tvrdohlavá a možná právě ta moje tvrdohlavost mi propůjčila sílu vzdorovat rozkazu, kterého uposlechli moji společníci - stoupat po schodech. V tom ohledu jsem zvítězila, možná se mi podaří vyhrát ještě něco navíc. Takže jsem se dál rozhlížela a přemýšlela, co udělat.
Zaznamenala jsem pohyb na dalším kopečku. Bylo to dost daleko od nás a v tom nejasném světle jsem si ani nebyla tak docela jistá, co jsem vlastně viděla. Potom se na něm vztyčila nějaká postava a já si uvědomila, že další z uvězněných v mlze si vydobyl dočasnou svobodu. Zdvihl paži a i na tu dálku bylo jasně vidět, že na nás mává. Měl nebo měla lepší pozici, protože o kousek dál trčel další, vyšší výstupek, který označoval konec zamlženého údolí. Zdálo se docela pravděpodobné, že se ten člověk dostane na svobodu. Ale my jsme nemohli čekat žádnou pomoc - ta postava byla od nás příliš daleko.
Po tom prvním pozdravu už na nás ten člověk nezamával. Z místa, kde jsme byli, jsem neviděla úplně přesně, co dělá. Potom zdvihl oběma rukama nad hlavu cosi, co připomínalo sekyru. Aby ukázal sílu, máchl tou věcí do mlhy. A jako by byla hmotná, mlha se rozdělila, sekyra ji rozčísla a zatřpytila se.
To, co jsem viděla, mohla zrovna tak dobře být halucinace, ale oči mě ubezpečovaly, že se to děje a že v místech, kde stál ten člověk se sekyrou, mlha víří. Jak ustupovala, obnažovala se stále větší část kopečku.
Ten člověk si dvakrát zakroužil sekerou kolem hlavy. Zaslechla jsem slabý zvuk, ale nebyly to ty hlasy zajaté mlhou. Nebylo to ani trylkování té, vedle níž jsem stála. Mělo to v sobě rytmus - ale nebyla to žádná z námořnických písní, co se zpívají, když je třeba, aby práce získala pravidelné tempo.
Ten člověk vyhodil sekyru do vzduchu. Proletěla těsně nad mlhou a protože byla obrácená ostřím dolů, protínala si mezi vlnami cestu. Jak pod ní mlha ustupovala, odhalovala pěšinu na tvrdé hlíně. Potom zbraň narazila do kopečku, kde jsme stály, a já ji chytila. Prsty jsem sevřela teplé topůrko. Drželo se mi tak dobře, až mi připadalo, že tuhle zbraň důvěrně znám, stejně jako veškerá její tajemství. Že se nejedná o jen tak obyčejnou sekyru, jsem si už byla jistá. Na tomto místě bylo snazší nevyjadřovat nevíru a přijmout to, co ještě před chvílí mohla být jenom pohádka pro děti.
Sekyru jsem pevně držela v rukou. Klekla jsem si na vrcholek kopečku, abych měla lepší rovnováhu, rozmáchla jsem se, v kruzích roztočila zbraň a dívala se, jak mlha ustupuje, jako by byla živá a cítila se ohrožena. Celá vyvýšenina, která byla naším útočištěm, z mlhy vyplula.
Tak jsme poznaly, jak zvítězit nad bludištěm mlhy, ale stejně, můžeme se pokusit odnést raněného muže v bezvědomí? Jak často bude třeba sekyru použít? Co když vypoví službu, až budeme mimo pochybné bezpečí kopečku?
Ze zoufalých myšlenek mě vytrhl blízký zvuk. Otočila jsem se a uviděla tu ženu, jak tiskne dlouhé štíhlé prsty z obou stran na spánky raněného. V obličeji měla výraz naprostého soustředění. Muž zasténal podruhé a jedna z jeho bezvládných paží ztuhla; nejistě zdvihl ruku a otevřel oči. V té chvíli patrně to jediné, co viděl, byl její obličej a v něm naprostá rozhodnost. Zamumlal něco a zaznělo to skoro jako hřmění někde v dálce. Potom se s její pomocí posadil; podpírala mu ramena. Poprvé mě spatřil. Přeměřil si mě pohledem bojovníka, který se ocitl tváří v tvář něčemu, čím si není jistý, ale ona zatrylkovala a jeho nedůvěra se rozplynula.
Nakonec jsme ho společnými silami svedly z kopce dolů. Hodně se snažil nám to ulehčit. Držel se nás za ramena a všichni tři jsme pomalu postupovali po cestě, kterou nám uvolnila sekyra. Pořád jsem ji nesla v pravé ruce, protože jsem nevěděla, kdy by se nám zase mohla hodit.
I když k nám doléhaly z mlhy hlasy, velmi slabé a vzdálené, nikdo z uvězněných nevstoupil do našeho průseku - Vrávorali jsme, ten raněný nebyl zrovna lehký. Měla jsem hlad. Už před hodně dlouhou dobou jsem naposledy měla v

ústech sousto a moji noví souputníci možná nejedli ještě déle. Ale i tak jsme se ploužili dál.
Potom síla prvního úderu sekyry začala pomalu slábnout a já viděla, jak se před námi mlha zase zavírá. Pamatovala jsem si, jak ten muž sekyru používal. Mám se odvážit a poslat ji, aby nám připravila cestu stejně jako předtím? Nemohla jsem ty dva opustit; ten muž teď už byl skoro jenom mrtvým závažím, se kterým si ta žena docela určitě sama neporadí. Možná bych mohla se sekyrou v ruce kráčet jako předvoj.
Zastavili jsme se a já si rozcvičovala ruku; pohupovala jsem sekerou sem a tam. Na palubě jsme sekyru měli samozřejmě také, ale nikdy nepatřila k mým oblíbeným zbraním a určitě jsem ji nedokázala používat mistrovsky. Máchla jsem naposledy a nechala rukojeť proklouznout mezi prsty. Nespadla na zem, ale proti mému očekávání letěla vzduchem a rozhrnovala mlhu, jakmile se dotkla jejího ostří, a my jsme za ní kráčeli co možná nejrychleji.
Nakonec úplně zmizela. To mne vyděsilo. Kdyby se na nás zase snesl ten oslepující závoj, neměli bychom se čím bránit, mohli bychom jenom doufat, že dojdeme až k místu, kde dopadla na zem.
Ale šli jsme tak strašně pomalu! Zdálo se mi, že jsme určitě ještě hodně daleko od kopečku, kde stál její majitel. Dokážeme tam vůbec někdy dojít? Pokud ten cizinec, i když stál tak daleko od nás, dokázal takovéhle kouzlo, co by ještě mohl udělat, aby nás z téhle pasti osvobodil?
Na dohled se tyčil další kopec, ale cesta k němu se zužovala. Žena zatrylkovala a ukázala na něj, patrně uvažovala stejně jako já. Nakonec jsme musely jít částečně v mlze, jen břemeno, které jsme nesly, bylo mimo její dosah. Zdálo se mi, že mě ta mlha stahuje a snaží se přerušit mé spojení a úplně mě do sebe vtáhnout, takže celou svoji mizivou sílu jsem musela vyplýtvat na boj s ní.
Došli jsme k úpatí kopce. Shora se k nám blížila postava. Žena a její chráněnec nepatřili k žádné rase, kterou jsem znala, a stejné to bylo i s tímhle mužem - nakonec jsem poznala, že je to muž.
Byl do půl těla nahý, jenom na krku měl provázky s barevnými korálky mezi čímsi zahnutým, snad to byly drápy, a pak ještě něčím delším, asi tesáky. Měl hodně tmavě hnědou kůži a na ní jasnými barvami namalované propracované vzory. Drsné černé vlasy měl stočené do uzlu v týle a svázané pruhem červené látky. Pásek z plochých kovových kotoučů s modrými drahokamy držel kalhoty ve vnějších švech zdobené třásněmi, zjevně ze zvířecí kůže bez srsti. Na nohou měl přesně padnoucí boty, rovněž zdobené korálky a několika stejnými pařáty, které měl v náhrdelnících. Možná patřil k barbarům, o nichž se zmiňovali obchodníci. Jeho tmavé oči byly bystré; hleděl na nás smířlivě. V ruce svíral sekyru. Určitě to byla ta, kterou jsem před chvílí poslala do mlhy.
Prohlédl si nás jednoho po druhém od hlavy k patě, ale nepromluvil. Ukázal nám někam vpravo nahoru, odkud přišel, otočil se a nacvičeným pohybem hodil sekyru. Znovu rozhrnovala mlhu a on se vydal po její cestě, aniž by se ohlédl, zda za ním jdeme nebo aby nám pomohl s raněným mužem. Chtě nechtě jsme se vydali za ním.
Šťastně jsme došli až k samotnému vrcholu mlžného vězení. Vyšli jsme na volné prostranství a tam jsme našli našeho zachránce opřeného o skálu. Sekyru držel v ruce. Za námi byla mlha, rychle se snášela noc a my neměli tušení, co nás čeká. Potřebovali jsme nutně jídlo a také vodu. Ví snad muž se sekerou o téhle zemi víc než my?
Šel dál cestou mezi dvěma velkými kameny, stejně jistě jako předtím cestou v mlze. Něco mi zapraskalo pod nohou. Šlapala jsem po kostech! Bylo jich tam na zemi spousta. Procházeli jsme mezi, ale i přes pozůstatky mrtvých! Zakopla jsem o žeberní kost a upadla. Ty dva jsem stáhla s sebou. Tvrdě jsem dopadla na zem pokrytou kostmi a -
Temnota, zmatek, jako když někoho prudce a náhle probudíte z hlubokého spánku. Letěla jsem -
Jedna já, potom zase další já, která jsem já? Vzpamatovala jsem se, zhluboka se nadechla a rozhlédla se. Byla tma jako když já - ne, vlastník toho nože - šel touhle cestou. Rychle jsem otočila zápěstím a nechala nůž padnout na zem. A s ním i všechny ty cáry odjinud - z jiného místa a z jiného času. Byla jsem napůl Sulcarka, ne jen nějaká dívenka, která čirou náhodou a určitě i sem tam nějakým tím kouzlem našla cestu z pasti.
Zemřel s těmi ostatními? Našla jsem jeho nůž, kterým jsem otevřela dveře poznání. Když jsem se teď ohlížela, nemohla jsem si vzpomenout, kde jsem ten nůž našla. Byl to ten, co zůstal v pochvě, nebo tam jen tak volně ležel? Jestli ano, mohl ho zahodit v pádu a všichni čtyři porazili - aspoň na chvíli - to, co je drželo v tom mlžném vězení.
Znovu jsem se rozhlédla. Viděla jsem kopce a vpředu, směrem na západ, volné prostranství. Je tam pořád ještě ta mlha? Jsou tam ti, co v ní zůstali uvězněni, a sténají a naříkají a volají o pomoc?
Zítra za světla určitě vylezu na ten nejvyšší útes a podívám se, co leží za puklinou. Věštba, kterou jsem právě vyvolala, mne měla varovat. A v tu chvíli jsem byla tak unavená, že jsem se nemohla ani hnout. Celé tělo mě bolelo. Talent jsem používala moc dlouhou dobu a už mi chyběla síla, čerpaná z pravidelného jídla a odpočinku.
Otočila jsem se, opřela se ramenem pevně o zem a o kámen tak, abych zůstala čelem na západ. Kousek vedle sebe jsem si položila nože (kromě toho, který jsem použila při věštbě - toho jsem se už nechtěla dotknout), meč a tyč. Přestože noc byla klidná a u štěrbiny jsem neviděla ani chomáček mlhy, stejně jsem tu ničemu nedůvěřovala.
Když jsem se znovu opřela, myslela jsem na toho kouzelníka -ten alespoň měl dost velikou Moc na to, aby vložil jistou formu života do sekyry. Mnohými mistry starých činění byli prý muži. Až když prchli před válkou v Escore, dostali se až do Estcarpu, začal tento dar patřit výlučně Silám. Nepřipomínal mi žádný klan ani rod, o jakém jsem kdy slyšela - ale byl z jihu a my vůbec neměli představu o tom, jací lidé tam žijí. Vzpomněla jsem si, jak nám muži, co dobyli Gorm, vyprávěli, že ti mrtví i živí otroci vypadali divně, nikdo takovou rasu neznal.
Jak je to dlouho, co jsme unikli z mlhy? Nalezli tam kostry, stejně jako já. Bylo to tak blízko mého vlastního času, že někdo z těch čtyř ještě žil? To ubohé vyhladovělé stvoření - je docela dobře možné, že ta žena unikla z téže pasti, jen aby zemřela v té neúrodné zemi z jediného důvodu — že nevěděla, čím vším se může živit!
Zítra - zítra se to dozvím - vylezu nahoru, rozhlédnu se a dozvím se to!

Kapitola 16

Nemohla jsem už spát. A tak jsem v té tmě jenom čekala, a měla žízeň a hlad. A nakonec přece jenom usnula. Vzbudilo mě něco jako důrazné volání na palubu a do služby u plachty při bouři. Ale mé vyhladovělé tělo neodpovídalo s takovou rázností jako možná kdosi na jedné z těch lodí. Rozhlédla jsem se -
Spánek mě odnesl ke kopečku, na místo té dávné smrti. Stála jsem a obklopovala mě jednotvárná, šedavá mlha a úplně mi zmátla oči, stála jsem tam úplně nepřipravená.
První, co mě napadlo - že se mi to zdá. Znovu jsem se vžila tak sugestivně do toho druhého života zahaleného v mlze, že jsem se znovu ocitla v pasti, polapená tím, co už jsem předtím viděla nebo vyčetla z nože. Nůž! Neměla jsem ho, ani žádné další zbraně, které jsem mezi kostmi vyhledala. Měla jsem jenom tu tyč, co jsem našla předtím.
Pořádně jsem se štípla do ruky. To jsem vskutku ucítila! Takže to není žádný sen - ale jak jsem se mohla dostat na tohle místo? Snad tak, že moje tělo ve spaní něco ovládlo a přeneslo mě sem?
Snažila jsem se poslouchat - jako ten dřívější zajatec - hlasy ostatních chycených v téhle oslepivé mlze. Ale bylo takové ticho, až jsem si skoro pomyslela, že jsem ohluchla.
Těm třem, co se odtud dostali, pomohla Moc. Byla to moje vlastní moc - ale jen ptačí cvrlikání v porovnání s tím, co věděl ten namalovaný muž - ten s tou sekyrou. Byla jsem si jistá, že ten - nebo to - co mě sem dopravil, brzy použije ještě víc síly, aby mě přinutil jednat podle své vůle.
Vlastní mocí - žádnou sekyrou - jsem pohrdavě švihla tyčí. Potom jsem sáhla pod košili a vytáhla amulet. Hned se rozzářil tak, že až pálil do očí. Šňůrku s kamenem jsem si přetáhla přes hlavu a potom jsem jím mávla ve vzduchu, Stalo se totéž, co dokázala sekyra, mlha se vytratila. Už mě neobklopovala tak těsně. Pomalu jsem se otočila, mávla amuletem na šňůrce do všech stran a mlha ustupovala.
To bylo dobré, protože teď už jsem viděla, kde co je. Nedaleko ode mne byl další kopeček, hned jsem se k němu vydala a za chůze odhrnovala mlhu. Ale potřebovala jsem průvodce. Chtěla jsem se dostat na vrchol útesu, jak jsem si plánovala předchozího večera.
Byla jsem potichu a poslouchala, zda se někde neozve nějaký zvuk, který by napověděl, že nejsem sama. Možná ten klid způsobila jenom ta hustá mlha. Nelíbil se mi pocit, který ve mně to ticho vzbuzovalo - bylo to čekání, předtucha, že mě dostane to, co mě považuje za svou kořist? Tady na tvrdé hlíně neležely žádné kosti. Došla jsem ke kopečku a znovu pečlivě zavěsila Gunnořin amulet na krk. Pořád planul světlem. Lezla jsem na kopec a za chvíli se ocitla nad mlhou. Podle slunce bylo dopoledne a působilo to, jako by mě ty paprsky zprudka udeřily.
Teď jsem uviděla, co jsem hledala. Po pravé ruce se mi rozprostírala stěna útesu. Když jsem sestupovala z výhodné pozice na kopci, dávala jsem si dobrý pozor, abych mířila přímo k útesu. Potom jsem si amuletem razila cestu mlhou a znovu uviděla vysokou skálu. Povrch byl dost drsný, abych našla opery pro ruce i nohy a mohla na ni vylézt. Nebyla jsem ještě ani ve třetině, když jsem narazila na místo, které jsem si pamatovala z hledání. Byl to určitě konec římsy, po níž prchal námořník z přístavu mrtvých lodí. Vydala jsem se po ní. Chtěla jsem se vrátit na místo, které jsem si tak jasně pamatovala z letmého pohledu v tom druhém životě. Ano, je to jasné - zde najdu ten osudný záliv, který jsem před dlouhou dobou naší skupině předpověděla.
Z nedostatku vody a jídla jsem se celá chvěla. Občas jsem se musela opřít o stěnu útesu; lemoval cestu po jedné straně. Ale přinutila jsem se jít dál. I když jsem měla pocit, že už nedokážu položit jednu nohu před druhou, přece jen se mi podařilo vyjít nahoru a nakonec jsem opravdu uviděla záliv.
Ten záliv jsem viděla při věštění a také těma druhýma očima. Teď jsem se na něj mohla podívat na vlastní oči - a ten pohled byl tak ohromující, že jsem sjela po skále, o niž jsem se opírala, a nevěřícně zírala na to, co leželo pode mnou.
Varnský přístav jsem pokládala za velký. Věděla jsem, že ten, který držel Gorm a který sloužil Estcarpu, byl pravděpodobně největší ze všech na severu. Ale tenhle -
Snad proto, že v něm bylo natěsnáno tolik lodí - ne obyčejně zakotvené lodi nebo lodi čekající u přístaviště na náklad - jsem měla dojem, že je nekonečný. Vždyť jsem ani nedohlédla konce západního cípu, dokonce ani z toho vyvýšeného bodu.
Mnohé lodi byly na mělčině, jako by to byl záměr posádek. Z některých zbyly jen trosky - rozdrtila je plavidla, co připlula později. Stěžně byly popadané; zbytky tlejícího lanoví se povalovaly po palubách.
Ani to všechno nebyly plachetnice. Ne, některé z nich - a jedna byla zvlášť veliká - se trochu podobaly lodi, kterou kapitán Harwic přivlekl do Gormu - určitě propluly bránou. A zase to bylo tiché místo. A zase, jak bylo na tomto zlověstném jihu obvyklé, tady nebyli žádní ptáci. A docela určitě na těch palubách nebyl nikdo, bez ohledu na to, jak pevně některé vypadaly.
Otočila jsem hlavu, abych odtrhla pohled od toho rozlehlého hřbitova lodí, a upřeně se zadívala na pevninu. Zase jsem si to místo vybavila v paměti z prvního předvídání, kdy jsem se dověděla, že tenhle hřbitov u moře není nejdůležitější. Nedaleko útesu bylo do skály vytesáno veliké schodiště, jako by po něm měly kráčet spousty lidí. Podle mínění toho muže s nožem, co přežil, byly kamenné schody vyšlapány stovkami nohou za nespočetnou řadu let.
Podívala jsem se na schodiště a kdesi hluboko ve mně rostla potřeba ty schody vyjít, jako je vyšli všichni ti ostatní přede mnou. Ale já ze samotného vrcholu cítila zlo. Možná je tam nahoře obrovská hromada odpadků a špíny, nebo je možná kousek za vrcholem, protože odtud jsem nic takového neviděla. Ale už jen z toho zápachu se mi dělalo mdlo.
Prodělávala jsem hrozný vnitřní boj. Otočila jsem se na římse k pláži, na niž lodi najížděly. Určitě je sem přitáhla Moc - velikánská Moc, jíž dokonce ani věci vytvořené lidskýma rukama nedokázaly odolat.
Pod obalenýma nohama jsem ucítila písek, omámení stále vzrůstalo, ale já ho vůlí prorazila. Otočila jsem se s takovou rázností, že jsem ztratila rovnováhu a upadla na mokrou, prohnilou palubu. Ta pod mojí vahou praskla.
„Destree!“
Nebylo pochyb o tom, že mě volá lady Jaelithe. Snížila jsem myšlenkové bariéry, které jsem vztyčila, když jsem byla v takové blízkosti neznámého nebezpečí.

„Vydrž!“ slyšela jsem pokyn. „Jdeme za tebou.“
Mezi vraky lodí jsem se pokoušela dohlédnout, zda naše lodi také vpluly do tohoto zálivu zkázy, ale na vnějším konci jsem si žádného pohybu nevšimla.
O tom, že mě moji společníci použili jako vodítko, jsem nepochybovala a rychle v mysli vytvořila obraz místa, kde se nacházím.
Nepřijížděli přes loďmi přeplněný záliv, ale jak dotek lady Jaelithe stále sílil a byl ostřejší a jasnější, přesně jsem stanovila zdroj - od pláže, na níž jsem stála, byli na západ. Podle změny v hlasitosti našeho spojení se blížili rychle. Říkám 'blížili', protože jsem si uvědomila, že není sama - ostatní jí pomáhali, dodávali jí Moc, aby mohla rychleji objevit to, co hledali. Napadlo mě, že tím, co děláme, se můžeme zcela vydat napospas jakémukoli zlu, co tu přebývá. Okamžitě na to odpověděla.
„Ano. Už dost!“ Tenounké spojení mezi námi bylo okamžitě přerušeno. Zůstala jsem, kde jsem byla, hleděla na západ a vyčkávala.
První přišel někdo úplně jiný. Z paluby jednoho člunu, vytaženého na pláž, vyskočil Náčelník. Jeho dopad utlumil písek. Vydal se ke mně. Zastavil se, jenom aby se otočil ke schodišti a zasyčel, ocas měl zježený a mrskal jím ze strany na stranu. Potom ke mně skočil. Pořád jsem seděla na písku, příliš unavená, abych se dokázala zdvihnout. Hlasitě předl a hlavu si třel o má prsa v místech, kde jsem měla amulet. Drbala jsem ho za ušima a jak jsem se dotkla jeho srsti, okamžitě jsem přemohla tu touhu vyjít po schodech.
Ostatní nebyli příliš pozadu. Lady Jaelithe, lord Simon, Kemoc a Orsya a k mému překvapení i dva sokolníci a kapitán Sigmun. Kapitán přicházel téměř bokem, jak byl zmatený pohledem na všechny ty lodě. Všimla jsem si, jak dvakrát zavrtěl hlavou a potom si promnul oči prsty jako člověk, který má pocit, že vidí něco zrozeného pouze z mraků a černé magie.
Byl natolik uchvácen, že dál šel po pláži dokonce pozadu, aby lépe viděl všechno, co tu uvízlo, až se dostal skoro k úpatí schodiště, takže jsem vykřikla:
„Pozor, kapitáne! Jděte pryč od těch schodů!“
Prudce se otočil, aby se mi podíval do očí, potom se ohlédl. Svraštil čelo a potom poodstoupil tak, aby se vzdálil od začátku cesty ke smrti - alespoň jsem tomu pevně věřila.
Měli s sebou jídlo a dali mi sušenou rybu a sladkou vodu. Samozřejmě to nebyla žádná veliká hostina, ale pro mě to byla ta nejvybranější jídla, jaká jsem kdy ochutnala. Když jsem dojedla, věděla jsem, že čekají, až začnu vyprávět. Dlouho jsem neotálela a popsala všechno, jak a co se přihodilo od chvíle, co jsem skočila do moře.
Věděla jsem, že přinejmenším lady Jaelithe dokázala sledovat má slova s dotekem mysli a že dosvědčí, že mluvím pravdu. Nejvíce ji zajímala ta část příběhu, kdy jsem popisovala, jak se mi ve věštbě zjevil nůž. Uvědomila jsem si, že když jsem se zmínila o prvním použití amuletu, v němž se mi zobrazil obličej ženy Moci, hned si to vryla do paměti.
Můj dobrodružný příběh osamělého plavce, jenž unikl osudu svých přátel, všechny velmi zaujal. Když jsem hovořila o muži Moci a jeho sekyře, přímo mi viseli očima na rtech, dokonce i neotřesitelně klidní sokolníci. Když jsem domluvila, právě jeden z nich se jako první zeptal:
„Co se stalo těm - v mlze?“
„Smrt?“ doplnil jeho kamarád. „Našla jsi nůž mezi kostmi.“
„Pád, který znamenal ukončení vidění - mohl ho v tu chvíli odhodit,“ odpověděla jsem. Ale copak by se znovu neozbrojil, ptalo se ve mně cosi sborem. Když jsem se na ty zbraně podívala já, rychle jsem se klidila. V době, kdy na ně přišel on, jich možná nebylo tolik, ale nějaké určitě. Nechal tam snad vlastní nůž a šel dál vyzbrojen raději tím, co tam našel? Ta stará pověra, že když si vezmete cizí zbraň, berete si i část předchozího majitele - začala jsem chápat, že na tom možná kus pravdy je. Vyprávěla jsem svůj příběh do podrobností, ale když jsem mluvila o věštění, bylo to jiné - to jsem se stala jeho součástí, sebe sama jsem si uvědomovala jen stěží. Co se stalo ve chvíli, kdy bylo přerušeno spojení?
Jestli ta podivná čtveřice přežila, jaký byl jejich konečný osud? Hladovění v pusté zemi, kterou jsem prošla, než jsem namířila na jihozápad? Přistihla jsem se, že doufám, že ten kouzelník se sekyrou s nimi zacházel lépe, že je nenechal zemřít.
Zatímco poslouchala moje vyprávění, posadila se lady Jaelithe tak, aby byla čelem ke schodišti, prošlapanému tolika zajatci. Navazovala myšlenkové spojení. Poznala jsem to podle toho, jak byla napjatá a také měla nepřítomné oči, neboť byla úplně zaujata svým vnitřním pohledem. Lord Simon jí položil ruku na rameno a já věděla, že jí dodává energii. Dokonce jsem cítila sílu, proudící mezi těmi dvěma.
Rukou jsem si sáhla na svoji hodně obnošenou a odpudivě špinavou košili a vyňala amulet. Dokonale mi dosedl do dolíku dlaně. Svítil - i když světlo bylo modré a paprsek nebyl tak jasný, jako když mi prořezával cestu mlhou.
Kemoc seděl se zkříženýma nohama a Orsya se mu napůl opírala o rameno. Zmrzačenou pravou ruku měl vzpaženou, prstem ukazoval na schody, výraz v obličeji měl také plný soustředění. Kapitán Sigmun a sokolníci zůstali stranou.
Věděla jsem dobře, že Sulcarové si jsou vědomi svého druhu Moci a že sokolníci nemají vůbec žádný talent, snad kromě toho, že jsou celým svým životem spjati s ptáky. Ale s Náčelníkem to bylo jiné. Položil mi packu na zápěstí a usilovně se snažil posunout mi ruce o palec či dva dolů. Potom si položil hlavu na moji paži, na stejné místo, kde měl packu. Oči měl doširoka otevřené a svítily mu; upíral je na kámen.
Síla začala, narůstat. Nejdříve pomalu, jako by to byl můstek z lodi, co za námi plula po klidné vodě. Potom to nabralo rychlost - paluba se dala do pohybu, protože byla připojena na laně, a naše loď mocně zatáhla.
Něco leželo nehybně - bylo to... nasycené. Teď se to trochu pohnulo, možná mu do polospánku proniklo slabé upozornění a přinutilo ho probudit se. Neviděla jsem žádný jasný obraz. Domnívala jsem se, že ho neviděl nikdo z nás, jinak bychom se o něj všichni podělili ve chvíli, kdy by se objevil.

Ne, 'neviděla' jsem muže, čarodějku, dokonce ani jednu z těch oblud, co předtím útočily. Kolem té věci plné Moci byla podivná prázdnota - možná byla mrtvá - chyběla jí jiskra života, kterou talentu dodává jeho majitel. Jenomže tak to nebylo - pořád to svým způsobem mohlo fungovat.
Snažila jsem se proniknout nad to předvídavostí. Znovu jsem se dostala do naprosté prázdnoty. Mohlo to být i tak, že všechno, co poskytuje život a barvu, tady bylo odříznuto - a na tomhle místě nezůstalo nic.
Kromě toho ovšem bylo v té naprosté tmě něco, co cítilo - cítilo? Jak může něco bez života cokoli cítit? Moc, ano. Byl to nositel Moci, byl jí téměř plný. Donedávna byl vyprázdněný a musel pořádně zapracovat, aby zase mohl sloužit - sloužit? Komu?
Potom, jako když se Náčelník připraví s vystrčenými drápky na obranu proti nepříteli, ještě než si nepřítel uvědomí, že o něm ví, to, co jsme se snažili tajně pozorovat, o nás vědělo!
Amulet v mé ruce zářil slabě, ale pořád vydával teplo. Pokud to pálení bylo jakýmsi protipólem toho, co jsme sledovali a jeho cílem bylo přimět mě, abych toho nechala a začala uvažovat o obraně sebe sama, pak se to minulo účinkem. Měla jsem dost zkušeností se změnami, ke kterým může dojít, takže jsem jej těsně sevřela prsty a držela ho tak, i když se rozpálil jako žhavý uhlík.
Lady Jaelithe se ušklíbla a potom zdvihla obě ruce. Prsty pohybovala, jako by spřádala vzduch na živoucí tkanivo.
Viděla jsem Orsyiny ruce, jak se rovněž zdvihly. Natáhla mezi nimi dva provazy, musely to být jedině chaluhy a na nich měla navlečené mušle. Jimi potom švihala ze strany na stranu, střídavě zdvihala a spouštěla ruce. Kemoc se ani nepohnul, ani na znamení útoku ani na obranu, obličej měl uzavřený, bez jakéhokoli výrazu.
Ale stejně jsem postřehla pohyb. Oba sokolníci a kapitán Sigmun se vydali ke schodišti. Obličeje měli bezvýrazné, oči upřené přímo před sebe. Vyškrábala jsem se na nohy a vrhla se k nim. V ruce jsem svírala amulet a bouchla jím kapitána Sigmuna do zad tak prudce, že jsem si udělala modřinu o drátěnou košili. Při úderu se objevilo modré světlo, obloukem se pohybovalo nahoru a dolů. Vykřikl, rozpřáhl paže a potom se zhroutil; zůstal bez pohnutí ležet na písku.
Se sokolníky to bylo jinak. Na ty se vrhli ptáci, nalétávali jim na obličeje a křičeli. Viděla jsem, jak jim ze zraněných tváří teče krev. Stejně jako Sigmun oba muži klesli do písku; jejich ptáci nad nimi kroužili a pořád křičeli.
Můj amulet se pohyboval, snažil se otočit, sám mi mezi prsty pracoval. Podívala jsem se na něj. Znovu se ty dobře známé vyřezané symboly změnily. Viděla jsem obličej, tentokrát to byla lebka stěží pokrytá svaly. Vypadalo to spíš jako smrtka než žena jako předtím. V očních jamkách té lebky svítila uhrančivá světla a ústa se neusmívala.
Lady Jaelithe sebou trhla, aby se mi podívala do obličeje. Ruce měla pořád ve vzduchu, ale teď jimi nehýbala. Dovtípila jsem se, co chce, ale tohle byla moje bitva. Znala jsem jen jediný způsob, jak ji vybojovat. Podívala jsem se na lebku a pokoušela se přivolat Gunnořin snop a vinnou révu - ten příslib plodnosti, který dokázala poskytnout. Tohle byla smrt - ale Gunnora byla život!
Kdesi hluboko ve mně se trochu zvedl strach. Říkalo se o mně, že pocházím z Temnoty, zla, že jsem pomocnice Smrti. Ale pokud by tomu tak bylo, nemohla bych se ke Gunnořinu domu ani přiblížit. Jestli ta věc, co jsem měla v rukách, byla zlá, mohla mě snad snadno přetvořit ke svému obrazu - nebylo tomu tak!
Snop, vinná réva! Teď jsem viděla snop - vysoký, plný zrní jako na poli v době žní. Pomáhala jsem kosit obilí, vázat je do snopů, bylo mi dáno pocítit jejich slibnou váhu. Vidím propletenou vinnou révu - a plody, které měly být temně rudé, oblé, z nichž měla po rozkousnutí prýštit tekutina osvěžující po těžké práci, která měla ulehčit srdci, být výrazem pohostinnosti přátelům a unaveným pocestným. To byl život ve vší své plnosti - ne smrt.
Vidím zásoby a vinnou révu, zrno a ovoce. Ta ošklivost, kterou přede mnou ukrývaly, nebyla větší než ta, kterou ukrývala Gunnora, to bych nikdy nepřipustila. Život - ne smrt. Neměla jsem tělo, nebyla jsem nikde ve světě - moje vnitřní podstata čelila zlu, které představovala ta lebka.
Otevřela bezmasé čelisti a křičela, slyšela jsem to, byla v tom hrozba, stejně tak jsem cítila, jak mi to škublo s vůlí, Pokoušelo se to odtrhnout mé odhodlání. Za prostou bolestí těla, která mě šlehala, bylo ještě cosi. Hrozba se stala smrtelným příslibem. Přesto jsem vydržela. Zrno a ovoce, zrno a ovoce.
Lebka zprůhledněla, takže jsem viděla to, co jsem předpokládala, že tam bude. Znovu se zcelila a obnovila emblém života, vyřítila se na mě tak, že jsem skoro podlehla. Ale odolala jsem.
Potom lebka i to, co jsem viděla, zmizelo!
Oči jsem měla oslepené, byla jsem uprostřed ohně, který burácel a celou mě obklopoval. Neměla jsem proti němu žádnou obranu - a ani jsem ji nepotřebovala. Místo toho všechna bolest, co ve mně hlodala, byla vypálena. To, co zbylo, bylo silné, schopné - mělo to Moc!
Znovu jsem zamrkala. Jako když jsem se tehdy ráno probudila, i teď jsem zjistila, že jsem se, aniž bych to věděla, přemístila. Stála jsem totiž u těch schodů. To, co jsem pořád ještě držela v rukách, nebyl kámen z Gunnořiny svatyně. Teď to spíš byl zlatý kotouč, jímž procházely sytě červené paprsky - byla to zlatá z obilí a rudá z ovoce. A ta, co je nesla, se rovněž změnila, to jsem věděla. Ale jak a proč - to jsem zatím nevěděla. Byla jsem si jistá jenom tím, že jsem se vydala po jiné cestě, o níž v těch dávných dnech nikdo příliš nevěděl, ale bylo mojí povinností - a radostí - jít.
Nepohnula jsem se od úpatí schodiště, ale pootočila jsem se tak, abych viděla na ostatní. Sokolníci a Sigmun se vzpamatovali natolik, že se dokázali už i posadit. Zbývající čtyři z naší skupiny se ale postavili přede mě do řady.
Podívala jsem se na lady Jaelithe a Orsyu a zdvihla ruce. „Sestry, je třeba to udělat."
Jedna po druhé ke mně přistoupily a přijaly ruku, kterou jsem jim podávala. Viděla jsem lorda Simona, jak se maličko pohnul, jako by chtěl svou ženu zastavit, a Kemoc chytil otce za ruku. Oba byli svým způsobem pozoruhodní a lidé z Estcarpu a Escoru dělali dobře, že jim vzdávali veškerou úctu. Jenomže tohle byla čistě ženská záležitost, konečně jsem se to dověděla.
Ta s obličejem jako lebka možná útočila poprvé, ale nikdy nebyla poražena a ani teď nebyla na ústupu.
My tři jsme se vydaly po schodech nahoru. Cítila jsem, že nás chce něco obalit, obklopit, nejdříve mysl, potom tělo. Ti,

co byli lapeni už předtím, v průběhu věků, kdy to bylo na světě, nebyli jako my. Muž se sekyrou by to možná vysvětlil jako varování, pokud by se to dalo pochopit. Ale myšlení té věci bylo omezené, nežila a nebyla schopná měnit způsob myšlení, kromě způsobů, které byly kdysi dávno považovány za obranu proti těm, kdo neměli naprosto žádný dar.
Čím výše jsme stoupaly, tím se zvyšovala pravděpodobnost útoku. Pokud to dokáže aspoň trochu myslet, věřila jsem, že se to projeví přesně v tuto chvíli. Byly jsme mimo dosah — dosah Temnoty. Šly jsme dál, dál po vyšlapaných schodech, jeden stupeň po druhém.
Zastavily jsme se až nahoře na vrcholu schodiště, hodně vysoko nad hřbitovem lodí, vysoko nad časem a nad světem. Před námi a nad námi se tyčil blok bez oken a bez dveří, tak černý, až se zdálo, že do sebe nasává světlo a polyká je.
V tu chvíli jeho neklid dosáhl té míry, která se mění v úsilí bránit se. Z nebe se snesly okřídlené obludy a křičely. Přilétaly a odvracely se, zůstávaly v určité vzdálenosti, a vykřikovaly veškerou svoji zášť. Světlo mého velikého šperku ještě jasnělo, určitě znamenalo varování.
To, co jsme měly nalézt, bylo před námi. Ale jak se máme dostat do té temné krychle, bylo záhadou. Vystupovaly z ní stíny a začaly se kolébat jakoby v tanci. Zasvítily červené oči a zmizely. Objevily se packy s pařáty, máchly do prázdna, a potom zase zmizely do nicoty.
„Aaaaiiieeee!“ Zdálo se, že tohle ozvěnu probouzející volání přichází ze vzduchu.

Kapitola 17

Vyšel od krychle z východní strany k pevnině. Kráčel pomalu, ramena trochu nachýlená, jako kdyby se bránil náporu zimní bouře. V rukou měl sekyru, kterou jsem už znala, a pomalu s ní pohupoval dozadu a dopředu. I když tady nebyla mlha, možná si prosekával cestu bariérou, kterou viděl jen on.
Změnil se jenom málo od té doby, co jsem ho viděla očima muže, kterého zachránil. Určitě nebyl ani o trochu starší a pohyboval se energicky, jako muž středních let. Na cestu si prozpěvoval. Neznámá slova mi sice zněla do uší podivně, ale rozeznala jsem jejich význam, byly to rytmické zvuky, které mu dodávaly energii k vlastní obraně proti tomuto místu Temna.
Orsya se k němu přidala - i když měla hlas velmi jasný, zněl nejdříve jako řeka, která si našla cestu z poloviny lemovanou skalami, a potom jako bubnování bouřkového deště. Ale nepřerušila jeho nápěv, spíš jako by ho doplňovala, vyplňovala prázdná místa, takže síly byly zcela vyrovnány.
V mysli se mi vytvářel obraz. Tato země nebyla neúrodná, byla příslibem budoucí sklizně. Přistihla jsem se, že si zpívám píseň o práci na polích. Lady Jaelithe pohybovala rukama, do své formy Moci přeměňovala sílu našich hlasů.
Přešla jsem do velkého crescenda a lady Jaelithe jednou rukou ukázala na krychli, jako by chtěla ukázat, co jsme udělaly.
Jenomže to, co se stavělo proti nám, teď bylo vzhůru a nezlobilo se to, protože jsem nepociťovala žádnou emoci, spíš se to soustředilo na přetrvávající touhu po zbrani; pronikavě to zakvílelo.
Najednou jsme ztichly, protože to, co jsme tady postavily, by nám mohla ta věc vzít a použít. Cítila jsem, jak na nás vyvíjí nátlak. Mohla to být jedna z bytostí Temnot, co přicházely k táborovému ohni a hledaly toho, kdo je skrytý u plamenů, až postoupí na místo, kde by se mohl stát jejich obětí.
Stály jsme tiše a klidně. I když jsem se nikdy předtím nezúčastnila bitvy jako byla tahle, byla jsem připravena věřit tomu, že nejjistější způsob, jak otevřít 'dveře', bude znovu zaútočit.
Byla jsem si jistá, že to nechce naše těla - spíše naši životní energii. Právě tou se kochalo, na tu se chystalo vytáhnout. Před nedávném to dostalo příliv nové energie, ale nebylo jí dost, nikdy jí nebylo dost. Jestli to takhle vstřebalo všechny posádky všech ztroskotaných lodí, tak si pořádně užilo už dávno a mělo to velikou chuť hostinu si zopakovat. A přesto to nebylo živé podle žádných měřítek, která jsem znala.
Ticho prolomil vřískot. Létající obludy usedaly kolem veliké krychle, ale žádná z nich si nesedla na ni. Ani nenalétávaly na nás. Chtěly se snad jenom podívat na nějaké kousky svého pána? A kdo byl vlastně ten pán?
Je docela možné, že jsem se zeptala nahlas. Na stěně krychle proti nám žhnul kruh světla, šedý jako kost, která celá léta ležela na nějakém temném místě. A kost to byla, protože světlo se kroutilo a otáčelo a tu kost obalovalo. Kostí přibývalo a padaly nebo kroužily ve výšce, až vznikla celá kostra korunovaná lebkou; tu jsem znala bez ohledu na to, jak jsou si všechny lebky podobné. Tohle byla ta, která se odvážila použít Gunnořin dar, aby se mi vryla do mysli a paměti.
Velice pomalu, jako by to vyžadovalo nesmírné úsilí, čímsi ty kosti obalovala, ale bylo to strašně slabé - takže se to tělo podobalo ženě, již jsem viděla umírat hladem na kamenité zemi. Myslím, že se pokoušela o hmotnější, lepší postavu. Domnívala jsem se, že modelovala podle toho, na co jí krychle stačila. Záměr se jí dařil jenom s námahou. Hlavu teď měla úplně ženskou; prameny dlouhých vlasů začaly divoce vyrůstat z teď už zcela pokryté lebky. Nespadaly jí ale na ramena, nýbrž trčely, do všech stran a chaoticky pokrývaly zevnitř stěny krychle.
V obličeji byl náznak něčeho krásného, ale samotná ta hlava nad vychrtlým tělem stačila, aby vzbudila odpor a strach, nikoli úctu nebo obdiv.
Potom znenadání svého úsilí zanechala. Kosti a jejich tenounký šedý povlak zmizely, jako by je někdo uťal. Zůstala jenom hlava. Byla tak mladá a krásná, že jen nemnoho smrtelných žen by se jí mohlo rovnat. Přesto tahle byla z Temnoty.
Usmála se a špičkou jazyka si přejela plný červený spodní ret. Nepodívala se na nás, ale na toho muže se sekyrou. Myslím, že to bylo proto, že byl muž a ona shledala, že je nejvyšší čas, že dozrál a je třeba sklízet. Jenomže on měl v obličeji kamenný výraz, stejný jako staré sochy v Arvonu.
Když jsme před chvílí zpívaly, ona trylkovala a tóny byly sladké jako šťáva ze zralého ovoce; jenomže ten plod jako by

s největší pravděpodobností rostl na trnkovém keři příliš dlouho, takže pod slupkou se už trochu rozkládal.
Nejenže vypadala příšerně, ale navíc sem doléhal zápach z pláže. Byl to pach bitevního pole po deseti dnech za horkého léta. Nevěděla jsem, jestli vidím dobře, ale zdálo se, že krychle se otřásla, jako by byla živá, takže ten odporný zápach byl nepříjemný i jí.
Muž se sekyrou u ní stál jako skála. Vtom se krychle skutečně zdvihla. Objevilo se dlouhé chapadlo, které mu ovinulo nohy. Pohnula jsem se, mezi prsty jsem svírala Gunnořin planoucí šperk. Ale sekera ťala přesně. Kus chapadla upadl na zem, chvíli se zmítal a v okamžiku byl tentam.
Obličej na krychli ztratil cosi ze svého mdlého úsměvu.
Teď řekl několik slov a každé slovo z těch zkroucených rtů bylo jako žhavé plivnutí. Tam, kam ty sliny dopadly, začal ze skály před krychlí stoupat dým.
Byla to zuřivost tak silná, že ji bylo cítit ve vzduchu. Létající obludy vřískaly, většina z nich se zdvihla a odletěla od krychle pryč, ale nevěřila jsem, že odletěly nadobro.
Vztek stále rostl a stalo se ještě něco - zatím jsem tomu nerozuměla, ale bylo to osudové - pokud to nebylo namířeno proti nám, tak proti ostatním. Slunce potemnělo - nebo spíš ho zastřely mraky. Viděla jsem proudy energie; stoupaly ze čtyř rohů krychle, mířily vzhůru a dosáhly až na mraky a přírodní síly za nimi. Temnota nastala tak rychle, jako by noc zavřela víko truhlice.
Ale tma nebyla naprostá, kolem každého z nás zůstal kruh ostrého světla -- úplně bolelo do očí. Nedosáhla až na naše těla, i když přesně to chtěla - zničit nás - a sníst! Hlava na krychli se natahovala, otevírala ústa a ukazovala malé, ostře zašpičatělé zuby. Myslela jsem na to, jak některá zvířata nedovedla utajit svou přirozenost, i když měla na sobě lidskou masku a pomyslela jsem si, že tohle se tomu docela podobá. Je ta žena uvězněná v krychli, i když sama věří tomu, že ovládá veškerou její moc a tajemství?
My jsme nebyli zasaženi tím viditelným náporem energie, ale obloha nad námi se otevřela. Spustil se takový liják, že jsme měli pocit, jako bychom stáli přímo pod vodopádem. Ale ani ta voda světlo neuhasila, déšť dopadal skrze něj na nás. Natáhla jsem ruce a nechala amulet viset tak, aby byl dobře vidět. Z jedné strany mě chytila lady Jaelithe, z druhé Orsya. Takhle, v pevném sevření, jsme stály jako hráz proti té povodni z nebe.
Muž se sekyrou ustoupil o několik kroků dozadu a opřel se rameny o skálu. My tři jsme měly kolem sebe jasné žhnoucí světlo, jeho obklopoval rudý plamen, do všech stran plápolaly ohnivé jazyky, ale bouře je neuhasila. Viděla jsem, jak pohybuje rty. Možná si znovu zpíval, ale bouře byla tak hlučná, že jsme ho neslyšely.
Slyšela jsem, že brány bývají označeny věky vydrolenými kameny. Tahle, pokud to byla brána, vypadala odlišně. Ale třeba by takhle vyhlížela mořská.
Už jsem na to nemyslela, když zář kolem nás mizela. Nebyla už tak ustálená, spíš pulzovala, jako by energie, která ji napájí, slábla. Vztek tam byl pořád, možná ještě větší, protože k němu přistoupilo ještě zklamání. To, co ovládalo tohle místo, bylo dlouho nepřemožitelné, nedalo se tomu nijak ublížit. Ani teď ještě to nevěřilo tomu, že dokážeme odolat jeho vůli.
Světlo mého drahokamu se rozjasňovalo stále víc a kruhem nás obklopilo všechny tři. Potom se otáčelo jako kolo, každou obrátkou se šířilo, až pohltilo i muže se sekyrou a jeho ohněm. Když nás obklopilo všechny, začalo přímo přede mnou stoupat a tvarovalo se do něčeho ne nepodobného ukazujícímu prstu. Ale než dosáhlo úrovně obličeje, zmizelo.
Déšť ustal, mraky zmizely. Na obloze svítilo slunce, bylo teď už hodně na západě. Jen louže ve skalních prolákli nách nám napověděly, že to, co jsme viděli, byla pravda. Na prsou mi klidně spočíval drahokam a světlo, které vyzářil, se k němu zase vrátilo.
První se pohnul muž se sekyrou. Došel přede mně, přesně pod místo, kde se vytvořil ten obličej. Pozdvihl zbraň a pořádně se rozmáchl. Připadalo mi, že krychli zasadil ránu, která by otřásla i ocelí. Přesto ale sekyra nezpůsobila žádnou škodu, jen odskočila s takovou silou, že skoro ztratil rovnováhu. Druhou rukou si důkladně masíroval paži, která mu bezvládně visela podél těla, ačkoli prsty pořád svíraly zbraň. Slyšela jsem, jak zamručel, ale neměli jsme kdy si něco sdělit, protože ty létající obludy se vrátily a tentokrát se vrhly přímo na nás. Možná jsme veškerou svoji Moc vyčerpali při té tvrdé zkoušce, protože tentokrát je nic neodrazilo. Mohutně jsem mávala tyčí, zatímco muž přede mnou používal sekeru a usekával těm kreaturám křídla a nohy tak obratně, že jsem si byla jistá, že už s nimi někdy bojoval a věděl, jak na ně. Lady Jaelithe také držela v ruce meč a Orsya kolem sebe roztáčela kus toho chaluhového provazu, na němž měla navlečené mušle s ostrými okraji.
Pobíjeli jsme je a pak jsme slyšeli dvojí válečný pokřik. Potom se u nás objevili lord Simon a Kemoc a společně jsme ty létající obludy zahnali; nikdo z nás nebyl raněn. Zdálo se mi, že jsme měli veliké štěstí, dokud Moc vědomě vyvolaná pracovala pro nás.
Co budeme dělat, až přijde noc, jsem nevěděla. Ani trochu se mi nezamlouvalo, že jsem musela opustit tuto pozici u krychle, protože jsem si velmi dobře uvědomovala, že jedno vítězství neznamená vyhranou válku. Ta, jejíž obličej se před námi objevil, nebyla z rodu, co se vzdává. Ne, jejich věrnost tomu, co dělají, je naprostá a konečná.
Lady Jaelithe si myslela totéž, protože řekla:
„Temnota může být to, co napomáhá silám zla růst, stejně jako světlo pomáhá nám. Budeme tedy muset držet noční služby.“ Potom mluvila přímo k muži se sekyrou:
„Bratře Moci, jak to s tebou vypadá?“ Masíroval si totiž levou rukou pravou paži, i když před chvílí používal sekyru velmi statečně, a páchnoucí krev létajících oblud stále ještě stékala po ostří zbraně.
„Sestro Světla!“ Mluvil tiše a hrdelním hlasem, obchodním jazykem se silným přízvukem, ale rozuměly jsme mu. „Jaké černé kouzlo vládne na tomto místě?“
Zavrtěla hlavou. „To ti nemohu říci, učený, protože to není na cestě, kterou kráčím, má to počátek na jiné, temnější cestě.“

Přikývl. „Vypadá to tak, sestro. Není to mužské kouzlo ani ženské kouzlo - i když jsme viděli její obličej, jak svolává bouři, jako žena volá svou ovci. Pozře ji a potom zesílí natolik, že dokáže rozhazovat půdu a rozdělávat ohně na moři. Někdy se jí lov podaří a na její zavolání lodi připlují a ty na palubě si přivlastní, potom se může znovu nasytit -“
„Je to Laqit.“ To mě napadlo a věděla jsem, že je to pravda. Byl to skutečně poslední ze strážců, které sulcarská legenda jmenovala, tahle podivná hrůza na konci světa.
Podívali se na mě, ale jako první se ozvala lady Jaelithe:
„Tak ať to je Laqit. Musí být ještě někdo větší, kdo ji sem usadil.“ Dívala se na stěnu - tentokrát byla prázdná. Slunce zapadlo, nechalo na obloze jenom barevné fábory. Stíny už se prodlužovaly a lord Simon vyslovil moji myšlenku nahlas:
„Temnota také krmí toho - tuhle věc?“
Muž se sekyrou hned odpověděl: „Ne, jenomže může pozorovat a čekat a plánovat. Ale nenajedlo se to tak, jak doufalo, a proto bude nezbytné, abychom byli pořád ve střehu.“
„Není to živé - mluvíš, jako by -“
„Nežije to takovým životem, jaký známe!“ řekla lady Jaelithe. „Co děláš?“ zeptala se rychle, když viděla Kemoce, jak prošel kolem nás všech. Meč měl v pochvě, ruce zdvižené do výše ramen dlaněmi dopředu. Než se někdo z nás pohnul, opřel se jimi o krychli pod místem, kde se objevil ten obličej. Hlava mu maličko klesla dopředu. Šla jsem k němu, abych ho zastavila; spatřila jsem, že má zavřené oči a v obličeji se mu zračilo naprosté soustředění.
Protože jsem nevěděla, co udělá, nemohla jsem se odhodlat odtrhnout ho. Ostatní sdíleli moji nejistotu. Byli jsme dost blízko na to, abychom ho mohli vzít za ramena a odtáhnout, osvobodit, ale pořád jsme váhali.
Viděla jsem vrásky a stín strachu, odhodlání lovce, který pokračuje v lovu, i když se ocitne tváří v tvář veliké přesile. Potom Kemoc zalapal po dechu a ruce mu bezvládně klesly podél těla. Zapotácel se a nebýt lorda Simona a muže se sekyrou, snad by i upadl. Ti dva ho podepřeli a odvedli ho od krychle.
Rychle dýchal, skoro jako by lapal po vzduchu. Potom otevřel oči.
„Jsou tady pořád - ti, co byli lapeni nedávno. Zkoušel jsem na ně volat, ale jsou tak ochromeni strachem, že neslyší. Kdyby se nám podařilo proniknout k nim, mohl by ten, co je využívá, strádat. Je zesláblý - dlouhou dobu bylo jídla jen poskrovnu.“
Možná to byla nová síla ve mně, která se na tuhle výzvu probudila. Znalosti jsem vždycky získávala po zlomcích, nikdo mě v této oblasti nevedl, protože nebyl nikdo, kdo by mě učil. Přesto teď už jsem toho věděla tolik, že bych to nedokázala ani vyjmenovat. Neměla jsem čas všechno si to propočítat a roztřídit. Taková vnitřní studie by mohla trvat celé roky, ale my měli jen málo času, tady tolik prchavého.
„Kde je loď- ten vrak?“
Podívali se na mě zaraženě. Odpověděl mi lord Simon.
„Nechali jsme ji hned u jižního cípu na konci zálivu.“
To je daleko, pomyslela jsem si. Potom jsem si vzpomněla na ptačí křídla proti obloze a že všichni ti, co brání rychlé cestě po souši, nemohou být překážkou tomu, kdo má křídla a létá ve výškách.
„Na palubě je pořád ještě něco po těch lidech. A taky - není pravda, že to, co hodně nosil, uctíval a měl u sebe jeden člověk, je naladěno na jeho ducha? Pojďte, podíváme se na to, co jsem nechala na lodi, a uvidíme, jestli ta věc dokáže přivolat někoho, kdo je tam zajatý.“ Pokývla jsem ke krychli.
„Sokol!“ Orsya pochopila jako první. „Ať sokolníci vypustí jednoho ptáka se vzkazem pro dalšího sokolníka. Cesta tam a zpátky nebude trvat ani celou noc!“
Lady Jaelithe živě přikývla. „Ano, možná je to odpověď! Je to jedna z těch částečně použitých, co jsme spolu viděli.“ Teď mluvila s lordem Simonem. „Pamatuješ, jak jsme přivolávali Moc na Koldery a prostřednictvím jejich symbolu jejich spojenci odpadávali? Pošleme pro to!“ Popošla o dva kroky ke schodišti, potom se zastavila a přes rameno oslovila muže se sekyrou:
„Tvůj talent dokáže totéž, bratře?“
Položil sekyru mezi nohy a rukama šátral po pásku, na němž měl zavěšené množství malých váčků; všechny měly zdrhovací šňůrku.
„O takovém volání jsem slyšel, ale neviděl jsem nic takového. Dar, který mám od těch nahoře, je jiný. Dejte mi na starost ochranu tohoto místa - nebude to trvat dlouho, ale objeví se tu ti, kteří nás budou hlídat.“
Tak jsme tam toho cizince nechali a sestoupili po schodišti. Když jsem po něm kráčela, myslela jsem na to, že mnozí se už vydali nahoru, ale my jsme možná byli jediní, kteří kdy mohli jít zase dolů. Teď byla tma. Gunnořin kámen svítil jako lampa, ale jeho rozptýlené světlo nezářilo příliš daleko. Nicméně z některých starších lodí, co je ti pozdější příchozí vytlačili na písek, vycházelo matné světlo. Bylo to skoro jako stará pověst o tom, jak děsivá umrlčí světla vyzařovala z hrobů, kde byly pohřbeny oběti vražd; svítila, dokud nebylo učiněno spravedlnosti zadost.
V tom světle jsem uviděla sokolníky a kapitána Sigmuna. Seděli kolem něj na jistou vzdálenost; tak, aby se žádné linie nekřížily, a v písku kolem každého byl nakreslen kruh. Připadalo mi, že je příliš jemný na to, aby v něm obrazec vydržel dlouho, ale obrysy byly ostré a zřetelné. Ti tři muži se dívali na lorda Simona a mě tak napadlo, že ty upřené pohledy sokolníků neměly daleko k chladnému vzteku. Ptáci jim seděli na zápěstí, hlavu měli pod křídlem a spali.
Kapitán Sigmun byl jediný, kdo mluvil. „Jak vám to šlo nahoře, čarodějky? Tady vaše kouzla zabrala dobře.“
„Buď rád, kapitáne, že tomu tak bylo,“ vyštěkl na něj Kemoc. „Protože nahoře je to, co hladoví, a ty by ses mohl stát potravou!“
„Ale? No, nadejde čas boje a čas, kdy zůstaneme stranou. Zničil jsi toho požírače tak, že bychom už teď mohli mít pokoj?“
„Zatím ne. K tomu bychom potřebovali tvoji pomoc -“

„Není pravda, že bychom se mu mohli postavit?“ Jeden ze sokolníků doslova plivl směrem ke Kemocovi. „Nejsme návnada?“
Tvářil se hodně kysele a já věděla, jak žárlivě si sokolníci střeží to, co považovali za svou čest. Být držen jako vězeň vlastními lidmi v době loupežného nájezdu - to muselo v jeho očích pokořit jeho i přítele.
„Jen vaše zručnost by nás možná mohla všechny zachránit,“ vložil se do toho lord Simon. Věděla jsem, že byl se sokolníky v ten den s Koldery a že od té doby byl jejich mluvčím v záležitostech týkajících se Estcarpu; nepromluvili by, neboť tam rozhodovaly ženy. Pro sokolníka znamenala žena mnohem míň než pták nebo hora, bylo třeba zabránit jejímu styku s mužem na rovnocenné úrovni, a to ve všech ohledech. Možná byl mluvčím proto, že lord Simon si už dávno získal vážnost, i když se oženil s čarodějkou, která teď pracovala společně s ním.
Vstali, ptáci se probudili, jeden rozpínal křídla, jako by byl okamžitě připraven k letu.
„Jaká je tvoje vůle, pane?“ Mladší muž se okázale nedíval na nás, jenom na Simona. Pokynul mi. Když jsem se vyhnula kusu zlomeného dřeva napůl pohřbenému v písku, abych k němu přistoupila, sokolníci znovu nasadili svůj kamenný výraz.
Nedala jsem se jejich přístupem zastrašit. „Na té divné lodi, kterou jsme pluli do těchto vod, byla spousta věcí, které náležely zmizelým členům původním posádky. Většinu těch předmětů jsme uložili do moře - ze strachu, že by to snad mohla být léčka Temnoty. Teď potřebujeme to, co tam zůstalo. S tím bychom mohli dokázat rozluštit svitek, na němž je zakresleno i tohle místo, kde tolik lidí nalezlo smrt. Když vypustíte jednoho sokola a pošlete ho na loď se vzkazem a ten pták se vrátí s tím, co potřebujeme - je to malé a snadno to unese - potom budeme vyzbrojeni zvláštní zbraní, která nám dobře poslouží.“
Žádný z nich se na mě nepodíval, ale pochopili, to jsem věděla. Jenom se chovali podle svých dávných tradic. Potom ten starší přikývl.
„Sokol Smělé křídlo je rychlý a noc je ještě mladá. Mohl by se vrátit do svítání, pokud skutečně ponese něco lehkého.“
„Dobře,“ souhlasil lord Simon energicky. Z váčku za opaskem vyňal jednu z těch destiček z hladkého tenoulinkého kamene, na který se dalo psát, pak se to dalo smazat a zase psát. Tu destičku mi podal společně s velmi tenkou kreslicí tyčinkou.
Přemýšlela jsem. Snažila jsem se vyjádřit příkaz co možná nejmenším množstvím slov. Psala jsem v sulcarském stylu, krátce. Mělo by být snadné ty skříňky najít a vyjmout šperky, které jsem nedokázala vyhodit. Možná to byla do jisté míry předvídavost; vždyť někde v sobě uvnitř jsem cítila, že se nám v budoucnu budou hodit. Naprosto jistá jsem si byla jednou věcí - že ta, co tyhle šperky nosila, si jich velmi vážila a dost možná jsou i klíči ke krychli.
Lord Simon podal sokolníkovi psací kámen, ten jej velmi opatrně vzal, svázal provázkem a připevnil ho sokolovi na hlavu. Kemoc šel pískem a svým velmi tenkým mečem, který jakoby přitahoval veškeré světlo, přejel kruhy nakreslené kolem těch mužů, takže sokolník mohl v rámci toho označení udělat krok vpřed a vypustit ptáka. Sokol po spirále stoupal vzhůru do tmy a po chvíli nám zmizel z očí.

Kapitola 18

Noc byla dlouhá a v jejím průběhu jsem dvakrát vyšla po schodech, abych se podívala na krychli. Při druhém výstupu mě úplně opustila únava a já se cítila silná jako okolní skály. Pořád jsem ale dávala pozor na místo, kde byl ten obličej. Nejvíce mě ohromilo to, co dělal muž se sekyrou. Zatímco jsem stoupala vzhůru, pořád přecházel kolem krychle. Z jednotlivých váčků, co měl na pásku, vysypával různobarevný prášek, jakoby písek, jemný skoro jako prach. Skála na vrcholu útesu kolem krychle byla plošší než všude jinde. Tam rozházel ze sevřených pěstí písek, nejdříve jednu barvu, potom další. Těmi barvami jsem si byla jistá, protože písek, stejně jako lodní trámy vraků, vydával slabý svit. Takhle obarvil všechny čtyři strany krychle. Myslím, že tvořil nějaký tajuplný obrazec, který patrně představoval nějakou moc, kterou se naučil ovládat. Potom ve čtyřech rozích, které oddělovaly jednotlivá jím vyznačená území, zobrazil další znaky, už ne tak propracované. Vlastně kolem pevnosti našeho nepřítele postavil tuhle tichou skupinu hlídačů zrozených z barevného prachu.
Seděla jsem se zkříženýma nohama a pozorovala ho. Věděla jsem, že jeho moc není zrovna z našeho světa. A také jsem si byla jistá - podle toho, co mi řekl -, že tohle se do jisté míry podobalo Gunnořině království - zrodilo se to nejprve ze země a potom z hluboké úcty ke všemu, co následně vzešlo.
Když dokončil poslední písečný symbol, přišel ke mně a poprvé se na mě zblízka podíval, jako by bylo třeba, abych věděla, že pochopil něco, co mu dosud bylo neznámé. Potom ukázal na Gunnořin drahokam tím nástrojem, kterým umetal písek na skále do náležité linie, aby v ní nebyly nerovnosti.
„Kukuřičná žena.“
Jestli to jméno patřilo mně nebo té, s níž jsem mluvila, jsem nevěděla. Odpověděla jsem mu jménem, pod nímž jsme ji znali:
„Gunnora.“
Zdálo se, že to slovo přežvykuje jako člověk, který má v ústech lahůdku, kterou dosud nevyzkoušel, a snaží se odhadnout, jestli mu chutná nebo ne. Potom přikývl a posadil se kousek ode mne. Zvrátil hlavu a začal zase zpívat, ale byl to spíš jenom šepot, nic hlasitého.
Ta věc ve mně, kterou jsem cítila od té doby, kdy se můj kámen stal božským šperkem, se pohnula. Nemusela jsem vysílat žádnou myšlenkovou sondu, abych poznala, že to, s čím on zachází, je částečně Gunnořino vlastní pravidlo, země pod našima nohama, která může být úrodná nebo spálená, podle toho, jak ji Moc použije.
Bylo to místo, kde jsem cítila, že mi nic nebude ulehčeno. Neměla jsem čas, abych se podívala dovnitř do sebe na to, co mi právě bylo dáno. Potřebovala jsem čas a klid samoty a možnost zvolit si vlastní cestu. Ničeho z toho se mi teď

nedostávalo. Ale přece se mi zdálo, jak jsem poslouchala hluk, který nepocházel z mého vlastního světa, že další bariéry ve mně padly. Nebyla jsem z těch, co by se vydali na výpravu celí vystrašení z toho, co by si Temnota mohla vyžádat - ne, co jsem byla -
Jednou jsem poslouchala jednoho starého sulcarského námořníka, který vyprávěl o zvláštní zemi na severu, sousedící s Alizonem; o tom, že tam žije kmen lidí, co nemohou mluvit na svého náčelníka přímo, když si na krk pověsí náhrdelník. Má u sebe vždycky služebnou, jíž musí být veškerá slova adresována, i když náčelník stojí těsně vedle ní. Potom mluví k ní a ona k prosebníkovi. Připadalo mi to trochu hloupé, ale dlouho udržované zvyky často připadají poněkud hloupé těm, kdo se na ně dívají nebo o nich slyší, aniž by znali jejich původ.
Je možné, že by Moc měla ve svých službách mluvčí jako mezičlánek mezi žadatelem a splněným přáním? Čarodějky používaly Moc jako nástroj - nebyla pro ně ztělesněním. Dlouho panovalo přesvědčení, že to byla jen Temnota, kdo k sobě někoho přitahuje; služebníky, kteří stojí za jejím trůnem ve stínu.
Kým jsem teď byla? Určitě mluvčí Moci, jejíž sílu jsem nedokázala změřit. Přiložila jsem dlaň na svůj šperk, byl teplý. Znovu mě opanoval pocit energie a ten důvod, kvůli němuž jsem vyšla do schodů. Muž se sekyrou si už nezpíval, byl ztichа, zbraň měl opřenou o jedno koleno. Působil dojmem obleženého, který už je připraven na všechny možné druhy obrany a teď zarytě čeká na útok.
„Jsi tu sám, bratře v Moci?“ zeptala jsem se. Pořád jsem totiž myslela na to, co se stalo s člověkem, jehož nožem jsem otevřela tajné dveře.
Zase se plně věnoval dalšímu váčku za pasem. Teď vyňal maličkou misku, z níž na jedné straně vyčníval kousek dutého rákosu. Z dalšího váčku vyndal dvě špetky sušených bylin, aspoň to tak vypadalo, a ty napěchoval do mističky. Potom vzal maličké dřívko, kterým přejel po skále, až vzplálo malým plamenem, a tím zahřál obsah misky, nasával rákosovým stonkem a potom vyfukoval obláčky dýmu z úst. I přes odporný všudypřítomný zápach jsem pocítila, jak ten dým voní.
„Jsou tam jiní -“ nevím, proč čekal tak dlouho, než na moji otázku odpověděl. Že by nás ještě pořád podezříval?
„Ne všechny je možné vzít,“ pokračoval. Podíval se na krychli. „Musí v nich být něco, čeho není možné se dotknout. Ve vnitrozemí je tvrdý život,“ ukazoval východním směrem, „ale člověk v takových podmínkách žít může. A také tam žije.“
Chtěla jsem se zeptat na další věci. Chtěla jsem vědět něco o té trojici, které pomohl uniknout z mlhy, ale v tu chvíli lady Jaelithe vyšla po schodišti a pomalu se blížila k nám, cestou se s údivem dívala na kresby v písku a prachu. Ukazováčkem ve vzduchu namalovala cosi, co vypadalo jako součást postav; modře se to rozzářilo. Věděla jsem, že nebude znovu opisovat celý ten obraz, protože by spotřebovala příliš mnoho energie. Muž se sekyrou byl na nohou, v ruce držel misku s kouřícím obsahem a dychtivě lady pozoroval. Ale po ní i on sám něco podnikl. Zdvihl ruku do výše ramene, dlaněmi vzhůru, palcem přejížděl přes sepjaté prsty. Věděla jsem, že je to pozdrav mezi sobě rovnými.
„Proč nespíš?“ zeptala se.
„Jak bych mohl spát před tou, co nespí?“ Pokynul hlavou ke krychli. „Je to jinak - plánuje temnotu pro nás všechny - a možná nejen pro nás. Hledá jídlo, protože chce dosáhnout svobody - té se dočká, až bude mít dost síly na to, aby zpřetrhala pouta.“
„Je to část brány,“ řekla pomalu. „Ale té, kterou někdo změnil ve zlo tím, že ji otevřel.“
„Laqit?“ zeptala jsem se.
Zavrtěla hlavou.
„U některých bran stály stráže, když je vyznavači otevřeli a prošli jimi. Potom podle pokynů zůstaly otevřené pro případ nutnosti ústupu. Právě u takové byla Laqit strážce, ano. Ale čas plynul, uběhlo příliš mnoho let. Vyznavač už není, ten, který měl sledovat cestu zpátky, teď jedná chybně - možná kvůli stráži, která se snaží dosáhnout vlastní síly a svobody. Může být poražena, jen pokud celá soustava padne.“
„Dosahuje příliš daleko - a příliš silně.“ Vstala jsem, bylo ještě brzy na to, aby se sokol vrátil. Neměla jsem stání, jako by mě čekal veliký soud síly.
„Jsou tam hlídky,“ muž se sekyrou zabafal z dýmky voňavý kouř.
„A silné, bratře v Moci,“ souhlasila s ním lady Jaelithe.
„Čeká nás dlouhá noc a všichni budeme moc rádi, až bude za námi.“
Stála chvíli nahoře na schodišti, jako by čekala, že se k ní připojím. Ale zavrtěla jsem hlavou. Muž se sekyrou naváže spojení se svými kurýry a strážci, které zná. Já musím nabýt vnitřního klidu. Všude kolem mě bylo tolik neznámého, že jsem někdy měla pocit, že musím vykřiknout nebo udeřit rukama do skály, abych zkrotila energii v sobě. Možná jsem nebyla Gunnořinou mluvčí - nikdy jsem o nikom takovém neslyšela - ale přísahala bych na cokoli, že teď jsem jí náležela úplně, tělem i duší, myslí i srdcem.
Tak jsem si znovu sedla před krychli a záměrně myslela na Laqit, kým nebo čím určitě byla - protože jsem si byla jistá, že z tohoto světa nepochází. Když jsem tak přemýšlela, držela jsem v dlaních svůj šperk a v něm se barvy stáčely do spirál a vířily. Přesto, že jsem se úplně soustředila na Laqit, v mysli jsem viděla úplně jiný obraz. Létala jsem ve výšce jako sokol nad místem lemovaným skalami a nad zálivem mrtvých lodí, ale jedno se změnilo - ta krychle se proměnila v pobořené stěny, ty se rozpadaly na sutiny a ty sutiny v prach, jako by zbraní byl čas.
U stěn ležela těla; věděla jsem, že kdybych chtěla, viděla bych každý jednotlivý obličej. To jsem ale nechtěla, protože jsem věděla, že předvídám a předvídání vždycky znamenalo něco ošklivého pro lidi kolem mě. Ale neotálela jsem dlouho na místě, kde byla střežena ta osudová brána, spíš jsem byla odnesena jakoby svěžím vánkem do vnitrozemí. Letěla jsem nad neúrodnou zemí, viděla jsem jenom příšerně zkroucený porost. Ale najednou ze země začala pučet zdravá tráva a vyšvihly se vyšší rostliny, mohly to být stromy. To, co bylo mrtvé, znovu ožívalo.
Viděla jsem vesnici s kamennými domy a postavy, které se mezi nimi pohybovaly, ale zase jsem se nechtěla dívat do

obličejů. A tak jsem pokračovala dál na východ, stále dál od moře. Viděla jsem řeku a přes ní zbytky mostu, od něhož ještě pořád vedla cesta, byla rovná - takové znali Staří.
Země, do které vedla, se podobala Estcarpu, kde nebyla válka.
Při pohledu na místo na pahorku nad cestou mi srdce poskočilo radostí. Tam bych odešla, vzdala bych se všeho, co mám, a znovu bych získala všechno, co potřebuji. Jenomže to jsem nemohla udělat a věděla jsem, že ještě nenastal ten čas, ale jako vždycky mi předvídavost přála.
Potom jsem otevřela oči a viděla jsem lebku zepředu; smála se a upírala na mě své zlověstné oči. Byla jsem si jistá, že Laqit prohlédla můj talent cestovat v budoucnosti, ale všechno to pustila z hlavy jako sen, který nikdy nepřinese žádné ovoce.
Jestli jsem ji skutečně viděla nebo ne, tím jsem si nikdy potom nebyla jistá. Ale nepochybovala jsem o tom, že věděla, co hledám a co jsem viděla. Teď její hlava v okamžení zmizela. Muž se sekyrou zmizel také. O chvíli později přišel z druhé strany krychle. Už nekouřil, ale v ruce držel kus vyřezávaného dřeva o trochu kratší než předloktí a když kráčel kolem svých maleb, zatřásl jím. Na dřevu byla dvě poutka, v nich se houpaly kosti nebo zuby a jak šel, chřestily.
Nahoru po schodech kráčeli čtyři členové naší bojové jednotky. Lord Simon s rukou na jílci meče, ačkoli ocel nebyla přesně to, co nám pomůže vyhrát střetnutí, které nás čeká, Kemoc, Orsya a lady Jaelithe. Ta nesla v ruce váček a podala mi ho.
Na východě obloha světlala; náš kurýr dosáhl mnohem lepšího času, než jsme se odvažovali doufat. Zbývalo jen se podívat, jestli zbraň, kterou přinesl, nám bude ku prospěchu nebo zda můj odhad byl špatný. Ale to jsem nepředpokládala. A také jsem si z mysli vyňala vše, co jsem předvídala, i zničení krychle, aby to nikoho z nás nerozesmutnilo, jako mě rozesmutnilo to, co jsem spatřila v minulosti.
Otevřela jsem váček a vysypala si obsah do dlaně. Drahokamy zachytily světlo z mého šperku a začaly z nich létat jasné jiskry. Náhrdelník jsem si omotala kolem ruky, abych ho měla jinde na těle. Stála jsem před krychlí, ale poprvé jsem se dívala na těch ostatních pět, kteří se mnou sdíleli nebezpečí, protože jsem si byla jistá, že i když se k nepříteli vydám jako první já, oni se stanou součástí všeho, co bude dál.
Kemoc přistoupil k jedné straně krychle, já ke druhé, mírně jsem se rozkročila a napjala tělo, jak to šlo nejvíc. Potom jsem se maličko předklonila a ruku, na níž jsem měla ty drahokamy, jsem přiložila na krychli. Na omak jsem ji necítila jako kámen, připadala mi spíš jako bláto, připadalo mi, že celé je to slizké a bylo mi to odporné. Uvolnila jsem myšlenkové hledání.
Mohla jsem vykročit do náruče toho temného zla. Zdálo se, že přede mnou už není žádná pevná překážka. Pobíhala tam spousta nějakých stvoření. Myslela jsem na Náčelníka, jak skočí do nějakého úzkého prostoru, kde je spousta myší, všechny se snaží dostat ven, ale nejde to. Nemohou najít únikovou cestu.
Kdybych se připojila k jednomu z těch zesláblých, sklíčených a umírajících stvoření (ona totiž skutečně umírala), nebylo by mi to nic platné. Mohl by mě dokonce stihnout i stejný osud. Měla jsem jen jednu možnost -
Moje myšlení bylo znamením. Ze směru, kde jsem měla pravou ruku, i když jsem ji neviděla, se linula záře, nejprve jenom slabý náznak světla a potom malý, ale vytrvalý plamen. V mysli jsem si vytvořila obrazovou představu drahokamů - a vynaložila jsem veškerou svou Moc (kolik jsem doposud využila, jsem nedokázala odhadnout) na přivolání té, která ten poklad ukrývala.
Ti uvěznění pořád pobíhali sem a tam, v posledním citovém pohnutí úplně přestali uvažovat, cítili strach na samém okraji šílenství, ale hranice děsu nepřekročili, protože ta věc se živila jejich myšlenkami a šílené myšlenky by ztratily svoji výživnou hodnotu.
Drahokamy - znovu jsem je v mysli zobrazila - teď ne na mé ruce, ale spíš na někom, jehož obličej jsem nikdy neviděla a neznala jsem ho. Kolem krku náhrdelník, v uších a na prstech se blýskaly šperky a jejich záře stále jasněla.
Byla tam! K tomu, abych si vytvořila představu, jsem je nemusela nosit; ta, jíž náležely, se jimi pyšnila. Hned jsem se napojila na tu mysl, kterou vzpomínka na drahokamy vyčistila.
Strach přetrvával, ale jiná část jejího myšlení zachytila mé.
Gunnořin zářící kámen sloužil jako kotva; stejné to bylo i s tím, co jsem jí nabídla pro boj s divokostí jejího zoufalství.
Dary - dary jako výraz pocty nebo lásky - některé její myšlenky byly jednoduché a otevřené, jiné zase pro mě nepřístupné. Ale prozatím to, co ji zajalo, s ní už nemohlo manipulovat.
Byla silná, ta neznámá. Šperky pro ni dozajista byly klíčem, kterým otočila v zámku tak, že za tímhle peklem, kde byla zajatcem a téměř zešílela, spatřila svobodu.
Vědomí blesklo mezi námi. Nejdříve se zeptala, jestli přišla svoboda. A já byla nucena jí z mysli do mysli otevřeně sdělit, že veškeré svobody, s výjimkou jediné, jsou pro ni nedostupné. Obávala jsem se, že ji ztratím, když jí tohle řeknu.
Skutečně ustoupila, jako když se člověk rozhlíží a neví, kterou cestou se má vydat.
Potom dokázala, že je vskutku silná. Její myšlenka chytila mou a pevně se jí držela. Pokud ne svoboda, s výjimkou té, co leží za tou nejposlednější bránou ze všech - tak co jí potom náleželo?
Zase bychom před sebou neměly mít žádné tajnosti. Myslela jsem na to, co je třeba udělat, a cítila jsem, jak její mysl narůstá a je ostrá jako meč, když jsem jí předestřela tu nebezpečnou hru, jakou musíme hrát - a nemohla jsem slíbit nic víc než pouhou naději v úspěch.
Byla v ní zloba, teď úplně živoucí. Ženy, které viděly, jak všichni jimi milovaní padli při nájezdu na jejich vesnici, se mohou dopracovat těchto výšin zuřivosti - je chladná, nikoli žhavá, a je smrtelná. Věděla jsem, co cítily čarodějky, když otáčely hory proti vetřelcům. Ta zloba mohla být mocnou zbraní.
„Udělej, co je třeba!“ Byl to rozkaz a po něm následoval slib: „Já udělám totéž.“
Cítila jsem, že se natahuje po těch tichých a přesto křičících stvořeních, tápe, hledá jedno z nich a láká ho do pasti horoucím slibem.

Potom už jsem byla mimo krychli, a mrkala do vycházejícího slunce.
Stáli tam a čekali přesně tak, jako když jsem je opouštěla. I když jeden přibyl. Náčelník šel pomalu po skále, uši přilepené k hlavě, ocas a hřbet zježený. Vřískal svůj divoký válečnický pokřik. Než jsem se stačila pohnout, byl za mnou, čumák tiskl ke krychli. Znovu jsem ho slyšela vřískat, ale tentokrát to znělo poněkud tlumeně, jakoby z veliké dálky.
Když jsem se sklonila, abych ho zdvihla, sekl po mě drápy a na předloktí mi zůstala krvavá stopa. Rychle jsem ho pustila. Náčelník se vrátil ke krychli. Tentokrát jsem vyslala myšlenku. Jenomže naše myšlení bylo tak rozdílné, že jsem se nedokázala dostat na jeho úroveň. Měl jasný cíl a já doufala, že ji najde a že ona udělá, co je v jejích silách.
Tak jsme se připravili na bitvu a za slunečního světla jsme se vydali na cestu, mysl vedle mysli, pohlédnout tváří v tvář tomu, co nikdy nemělo být a teď musí navždy zmizet, pokud jsme dost silní na to, abychom se tomu dokázali postavit - a pokud ta uvnitř skutečně povzbudí někoho dalšího, kdo by nám mohl pomoci.
Lord Simon tasil meč, hrot namířil do pukliny ve skále, ruce měl sepjaté na jednoduchém jílci do kříže. Kemoc měl také taseno, hlavu zvrácenou a díval se k obloze, jako by tam někde visela jeho oblíbená zbraň. Vedle něho Orsya navíjela provaz, posouvala na něm jednotlivé mušle, i ona pohybovala rty, jako by vyprávěla nějaký příběh ve verších. Lady Jaelithe měla zdvižené ruce; viděla jsem, že v jedné drží tyč, kterou jsem našla v té divočině, a kolem ní se ovíjejí modré kruhy, stále rychleji, aby z konce tyče mohly vyskočit do vzduchu.
Muž se sekyrou držel svoji mocnou zbraň v jedné ruce, ve druhé měl řehtačku a její zvuk protínal vzduch, náhle těžký a nehybný, plný špíny.
A já? Já měla Gunnořin šperk a ještě něco víc, co jsem však nedokázala slovy popsat, jen tolik, že to stále narůstá.
Náčelník se odtáhl od krychle, ustupoval, pořád syčel, občas i zavrčel. Byli jsme vážně podivná skupinka bojovníků. Jediné, co nás spojovalo, byl účel.
Na krychli se vytvořil ten kruh světla, lebka a potom hlava Laqit obalená svaly a kůží. Usmívala se a nás všechny, včetně Náčelníka, obdařila dlouhým pohledem.
„Maličcí, z masa a krve, zajatci poslední brány - připoutaní a držení jedním životem -“
Vysmívala se. My poslouchali.
Nad námi se ozval děsivý praskot a uhodil blesk - ale ne rovně - zkroutil se tak, že zasáhl útes na západě. Viděla jsem Kemocův bledý obličej pod maskou opálené kůže a věděla jsem, že právě jeho Moc jej odvrátila.
„Mrtvý leží s mrtvým a jsou v míru.“ Slova ke mně přicházela a já je jen vyslovila. Moje víra v to, že jsem Hlas, sílila.
„Mír bude s tebou, Laqit. Ten, pro koho držíš bránu, je dávno pryč a nevrátí se. Buď v míru.“
V tu chvíli jsem už věděla, že z větší části drží to nebezpečí pohromadě vůle. Vůle někoho, kdo už dávno není, vůle té, která by měla být mrtvá.
Prskala stejně jako Náčelník. Zdálo se, že krychle nabývá na objemu. Nad námi přeletěla dávka energie; kdyby nás zasáhla přímo, odfoukla by nás do nicoty - ale Laqit dokázala bojovat jen svým způsobem.
Na východě se ozval hřmot. Země pod námi se zachvěla. Část útesu se uvolnila a zřítila se.
„Teď!“ dolehla ke mně slova lady Jaelithe. Moje mysl se dál snažila. Pro ni jsem hledala v krychli, tápala jsem - a narazila v ní na bariéru. Vtom se zhroutila.
Srazily jsme se. Do obličeje jsem vložila vše, co bylo Gunnořino, plod, sklizeň, lásku a bytí, život a smrt, což je jenom jiná brána, mír a všechny světlé stránky světa. Výboje světla vylétaly z prstů lady Jaelithe a narážely do stěny. Kemoc křičel a jeho hlas naplňoval nebesa, jako by mu celá bouře známá v našem světě odpovídala, zatímco z oblohy šlehaly blesky a nemířily na nás, ale na krychli. Muž zakroužil sekyrou nad hlavou. Možná to bylo jen tak, ale já si myslela, že vidím obrovské postavy podobné těm, které namaloval na skálu; každá přicházela z jiného směru a ruce s hranatými prsty se natahovaly po krychli.
Orsya mávala svazkem rákosí převázaným provazem s mušlemi a znovu jsem pocítila chvění pod nohama. A to, co se tam pohnulo, byly prameny vody, které si hledaly koryta a vytékaly zpod krychle.
Tak jsme bojovali. Ale ti v krychli se k nám přidali. Poznala jsem, kdy ta uvězněná zahájila svoji bitvu. Podařilo se jí získat na svou stranu další tři, a ti už zůstali spojeni. Když po nich vyžadovali jejich energii, odmítli. Bylo cítit stále větší a větší zlost - a přece stáli neochvějně — i když s každým náporem slábli.
Viděla jsem obličej Laqit zkřivený nejdříve vztekem, potom strachem a nakonec smrtí. Blesk uhodil plnou silou do krychle zrovna ve chvíli, kdy ti obři zobrazení v písku také udeřili.
Ozval se praskot. Dostala jsem se dovnitř, držela jsem to, co Gunnora musela nabídnout. Ta, která bojovala s námi po boku, si dosud nebyla jista, ale byli tam ještě mnozí a klid rychle naplňoval všechny, které brána dosud nevysála, poslední byla ta, co se na mě dívala a usmívala se. Pokynula a trochu třpytu dopadlo na mě. Uvědomila jsem si, že něco držím v rukách a odhodila jsem to - květiny, se kterými se vdávají nevěsty v Údolích a které dostávají znovu na své poslední cestě. Viděla jsem její ruce, jak je svíraly, a pak odešla - nezůstali tam žádní nemrtví.
Ale Laqit ještě nezemřela. Vůlí utvořila tělo, i když bylo vychrtlé, a hlavu měla nachýlenou na jednu stranu. Dlouhými kroky vyšla z krychle ke mně.
„Vždycky jsem tě nenáviděla.“ Její hlas byl v mé mysli křikem. „Přísahala jsem, že tě zničím. Nebyl žádný důvod k tomu, aby -“ Pokynula na krychli za sebou; po celé délce stěn v ní byly pukliny. „Slíbil mi, že tě nakonec dostanu. A o Yahnonovi bylo známo, že své sliby vždycky dodrží. Takže -“
Skočila ke mně s napřaženýma kostnatýma rukama, špičatými prsty se mi sápala po krku. Zničehonic se objevilo cosi s černou srstí. Udeřilo ji to vší silou do ramen a ona na mě nedosáhla, zhroutila se mi k nohám.
„Odejdi v míru.“ Poklekla jsem vedle ní, můj šperk na ni vrhal světlo a v jeho svitu se zdála pevná a klidná a byla celá ženská a už nevzbuzovala hrůzu.
Svíjela se na zádech a dívala se na mě.

„Já - tě - vždycky - nenáviděla -“ vydechla. „Nech mě tak - jdi pryč a nech mě!“
Potom skonala a zbyl po ní jenom prach smíchaný s barevným pískem.
Bouřka ustala. Ti obři, co přišli na výzvu muže se sekyrou, už odešli. Krychle se zbortila. Z jejího srdce tryskala fontána a já cítila vůni jarních květin a ne zápach dávné smrti.
Tak se brána zavřela a ti, které zajala, byli osvobozeni. Při hledání jsme objevili spoustu věcí. Sulcarské lodi sem připluly a v mrtvých lodích v zálivu našly roztodivný náklad. Varn se také odvážil a získal dost na obnovu a přestavbu zničeného města.
Lady Jaelithe a Kemoc postavili hlídky na místo, kde stávala krychle. Věřili, že Laqit jednou bránu skutečně otevřela podle daného vzoru, ale za ta léta se stala nevyzpytatelnou - vždycky potřebovala živou sílu, aby se nakrmila. Ten Yahnon, o kterém Laqit mluvila, se musel vydat hodně špatnou cestou, když vytvořil takovou věc.
Z trosek mi Náčelník přinesl jednu věc. Čichal a lovil, jako první z nás se tam odvážil vstoupit - jsem si jistá, že hledal někoho, kdo mu byl víc než přítelem. Když se vrátil, zastavil se přede mnou a to, co měl v tlamě, přede mne položil — prsten ze sady šperků. Navlékla jsem si ho na prst, byl mi přesně, a vzpomněla jsem si na ten první - velmi elegantní.
Muž se sekyrou se rozhodl zůstat s hrstkou těch, co přežili, na místě, které si našli, když unikli z mlhy. Byli jsme se tam podívat, ale ti bojovníci se nepodobali těm, s nimiž jsem prožila svá dobrodružství, i když tam byl jeden muž, který tvrdil, že jeho matka, bratr a otec společně uprchli - takže čas tohle moje přání překonal.
Když byly upřesněny plány na cestu na sever, dala jsem jasně na srozuměnou, že zůstanu. Nikdy jsem neměla žádné svoje místo - i když teď si lady Jaelithe i Orsya přály, abych se k nim přidala. Na to jsem jim naznačila obsah toho, co jsem viděla v budoucnosti - o tom, že si musím najít vlastní domov.
„Tak dobře,“ souhlasila lady Jaelithe, „my všichni máme své místo a jsme šťastni, že jsme ho nalezli.“ Viděla jsem, jak se podívala na svého muže a její oči jasně vyslovily, kde je její místo.
To jsem napsala do Kemocova odkazu - a že by to mělo být dopraveno do Lormtu a tam uloženo ke kronikám, které vypoví příběh všem budoucím. Zítra se s Náčelníkem vydáme východní stezkou, která je v mé mysli otevřená, a tak oba dojdeme svého dědictví.
To, že tak hrozné místo, kde síla požírající život zajatých námořníků existuje, bylo jasným varováním, že v našem světě je mnoho věcí, o nichž nevíme zhola nic. A to, že bylo zničeno, je skutečně rána dávné Temnotě a já si vyrovnala účty s tou, která si říkala Hlas Gunnory, aby si jí všimli ti, kdo se vydají za novým dobrodružstvím. S ohledem na Kemoce a Ouena mě napadlo, že další takové pasti mohou být dobře ukryté. Koneckonců to vypadá tak, že dnes víme velmi málo o světě, který je za hranicemi území, po němž se pohybujeme.
Přesto poté, co Kemoc a jeho lady odjeli do Escore, jsem neměla příliš čas zamýšlet se nad takovými záležitostmi, protože deset dní po Kemocově odchodu jsem dostala zprávu o tom, že zase někde jinde potřebují mou pomoc. Byl to sokolník a naši cestu nikdy předtím neprojel (jenom s Pyrou, a ta nebyla nijak zvlášť dobrá bojovnice). Přesto jsem se setkala s jeho přáteli mezi hraničáři a všem jsem jim byla nakloněna - i když byli odlišní. Někteří byli přístupnější a jiní nevítali ani gesta dobré vůle od těch, kdo nepatřili k jejich uzavřeným jednotkám.
Tenhle chtěl od nás slyšet příběhy týkající se jeho lidí. Měla to být Pyřina mise, ale já věděla o něčem lepším, co by se pro něj hodilo víc než ona. Vlastně - vymyslela si nějakou výmluvu, aby mohla den po jeho příjezdu na byliny. Už dlouho byly vztahy žen se sokolníky předmětem celé řady pomluv a mnohých dohadů, některé byly velmi drzé, ale v jejich přítomnosti se je nikdo neodvážil říci nahlas.
Měl ptáka jménem Létavice a myslím, že právě to ve mně vzbudilo bližší zájem o tohoto muže. Jednou večer byl velmi unaven hledáním a malou odměnou; tehdy přišel až do mých komnat, a to mě trochu překvapilo. Sokolníci, ani ti největší outsideři, se nepouštějí do soukromých rozhovorů s nikým mimo jejich společenství. Ale někdy se stane, že si člověk prostě potřebuje popovídat; a já poznala, že to je právě problém tohoto muže. Poslouchala jsem - přesto jsem ale celý příběh neslyšela od něj, protože on jej viděl svýma vlastníma očima. Zbytek jsem si později doplnila z jiných zdrojů a byl to skutečně příběh, který ještě zřetelněji ukázal, jak pohyb hor změnil náš svět.